

ЛЕЙЪЛ СЕЙНТ ДЖЕЙМС РИЦАРЯТ НА НЕЙНИТЕ МЕЧТИ

Превод от английски: Илия Илиев, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Младежът отвори очи и примижа смаян. Той гореше в треска, а му беше ужасно студено. Погледна встрани. Да, там, на брега на поточето, Седжуик лежеше неподвижно по корем. Тилът му беше целият в спечена кръв. Човекът, приклепнал до лежащия на земята мъж, накара Блодуин да реши, че халюцинира. Защото човек можеше да си помисли, че Седжуик е успял някак да се превърне в привидение и да се надигне. Толкова много си приличаха двамата мъже.

Блодуин потрепери под одеялата и кожата, с които настойчивата сестра Джоана го бе накарала да се завие. Впрочем в момента тя никаква не се виждаше. Мъжът, който толкова приличаше на Седжуик, стана и погледна към него. Колкото и леко да беше движението, то пропъди странната магия, която бе накарала Блодуин да се вцепени. Привидението беше красиво като ангел, но въпреки това нещо в него накара младежа да потрепери от страх. С ръка на дръжката на ножа, пъхнат в колана му, мъжът се приближаваше към него.

Блодуин се притисна инстинктивно към дървото, което му беше дало подслон за една, ако не и за повече ноци, но спасение нямаше. Той беше прекалено слаб, за да стане и дори едва ли би могъл да говори.

Кой, по дяволите беше това?

Мъжът се усмихна и Блодуин видя, че въпреки приликата между лежащия и привидението, и в лице и в тяло, те бяха и твърде различни. В очите на мъжа припламваше лукава злоба, лицето му беше сипаничаво, а аристократичният му нос трябва да беше чупен поне веднъж. Седжуик носеше изисканите, макар и поизносени дрехи на благородник и войник, а привидението — дрипи от черно и зелено кадифе, още по-отвратителни заради загубеното великолепие.

— Какво е ставало тук, момче? — попита чуждият човек. — Да не са ви ограбили?

Блодуин преглътна с мъка и се опита да си спомни. Гърлото го болеше, а дърветата в гората сякаш се въртяха в танц, от който му се

виеше свят. Той наведе глава и един спомен — или беше сън? — възникна в съзнанието му. Видя как сестра Джоана пристъпва зад Седжуик, удря го по главата с камък, припряно се кръсти и тича бързо към коня Митридат. Не помнеше нищо друго.

Къде е конят? Къде е неговият жребец?

— Не зная — изрече той най-сетне. И това си беше самата истина. Разбира се, че сестрата, служителка на светата църква, не можеше да е извършила подобно нещо. — Кой... кой сте вие?

На това лице, което толкова приличаше на лицето на Седжуик, но беше и толкова различно, се появи крива усмивка. Мъжът престорено се поклони.

— Моето име няма никакво значение. Аз съм само един беден комедиант, който се опитва някак да преживее. — Той посочи мъжа, който лежеше така ужасно тих на брега на потока. — Това господарят ти ли е, момче?

— Да — каза тихо Блодуин. — Седжуик е... или беше... войник. И рицар.

Комедиантът приклепна, извади от джоба си една плоска манерка и я подаде на Блодуин. Младежът не се поколеба да приеме предложеното, измъкна тапата и отпи голяма глътка от виното, което беше силно и кисело. Силна, но желана тръпка премина през мършавото му тяло.

— Грешъм Седжуик — измърмори замислено комедиантът и си потърка брадичката, докато чакаше Блодуин да му върне шишето. — Казвали са ми, че с него си приличаме, но като го видях с очите си, направо се ужасих.

— Той... той мъртъв ли е? — Позасилен от виното, Блодуин успя да седне. Горчив вкус изпълни устата му, зави му се свят.

Комедиантът се загледа продължително в Седжуик, преди да отговори с поклащане на глава.

— Не, но няма да издържи дълго.

Той стана, скри шишето и се върна на брега на потока. Блодуин го гледаше смаян, а той приклепна пак, пребърка джобовете на Седжуик и прибра малка, но тежка кожена кесия. Възхищава се за миг на пръстена с печат на Седжуик, усмихна се и го измъкна от ръката му. След кратко колебание го сложи на своята ръка.

Сега ще ме убие, помисли си безпомощно Блодуин, когато непознатият отново тръгна към него.

— За къде се бяхте запътили, момче?

Блодуин прекъсна едно безмълвно „Аве Мария“.

— За манастира Сейнт Суидънс.

— Знам го — каза комедиантът и кимна. Лицето му продължаваше да е подозрително замислено, но той повторно му хвърли шишето. — Това ще те крепи, докато се върна — каза му. — А сега ще се погрижа на клетия Седжуик да бъде оказана помощта, от която има нужда. Ще го занеса колкото може по-близо до калугерките — на не повече от един ден път, — а после ще се върна за теб.

Блодуин никога не се беше чувствал по-объркан. Този мъж беше окрал Седжуик, а сега правеше планове как да го спаси. Тук нещо не се връзваше.

— Имам нужда от яко и издръжливо момче като теб — заяви комедиантът, без някой да го е питал. После се обърна и без да каже дума повече, вдигна Седжуик, който беше едър мъж, сложи го да легне по корем върху гърба на коня. Яхна го чевръсто, махна весело на Блодуин и препусна към гората.

Блодуин седя дълго време неподвижен, благодареше на всички светии, за които можа да си спомни, че комедиантът го остави жив, и се запита дали наистина ще се върне. Когато намери сили да отвори шишето, отпи пак от виното, легна върху студеното си легло от пръст и усети как благословена топлина се разлива по тялото му.

Комедиантът беше крадец, може би дори убиец, но Блодуин си каза, че е и мъж, който държи на думата си. Той ще се върне. Но тогава оръженосецът на Грешъм Седжуик щеше да е вече много, много далеч.

1

Намериха го наред замръзналата нива с тикви край манастира Сейнт Суидънс, скован и в безсъзнание, а тилът му беше тъмночервен от спеклата се кръв.

Елизабет Радклиф, по-малката от двете сестри, се прекръсти припряно и измърмори някаква молитва, а по-практичната Мег коленичи до клетника, обърна го внимателно по гръб и напипа пулса му.

Въпреки напрегнатата ситуация, щом видя лицето му, Мег затаи дъх. Беше рус и с толкова фини черти, сякаш издялани от италиански скулптор, а не, както казваше понякога Мег, от често пъти немарливия господ. Усети дълбоко в себе си силно напрежение, сякаш бе стъпила току-що на ръба на пропаст, за да се намери на дъното ѝ, или да се издигне над нея като Икар, преди крилете му да се разтопят.

Дори Елизабет, която се беше заклела никога да не се омъжва, и предпочиташе да даде обет за безбрачие, си пое дълбоко дъх.

— Боже милостиви! — възкликна тя. — Прилича на ангел или на светец. Жив ли е?

Мег вече завиваше клетника с расото си, което не беше много топло, но все по-добро от неговите дрипи. Той носеше само вехта, мръсна риза и кален панталон, който трябва да е бил някога елегантен.

— Да, сестричке, жив е, въпреки че е същинско чудо — отговори тя. — Сигурно дълго време е скитал, виж само колко е мръсен, а раната трябва да е доста стара.

— Отивам да викна сестра Мери Бенедикт — каза Елизабет, готова да се запъти към странична врата във внушителната каменна ограда на манастира. Въпросната дама беше игуменката на манастира и затова висшата инстанция в Сейнт Суидънс.

Мег дръпна рязко сестра си за дрехата, която не беше в много по-добро състояние от тази на чужденеца, само дете беше по-чиста и грижливо закърпена. Само преди два дена шерифът беше дошъл пред главната порта и беше питал за мъж, чието описание съвпадаше с това

на чужденеца. Мег не понасяше шерифа и не му вярваше, защото го беше виждала достатъчно често в града да изнудва селяни и дори търговци.

— Не, Елизабет — не бива да избързваме. Може да е някой бандит или еретик, осъден да бъде изгорен на клада.

Елизабет отново си пое дълбоко въздух, сложи ръка на гърдите си и се прекръсти.

— Мег, разпорежданията на игуменката наистина са оправдани — чумата се шири и много нехранимайковци скитат по пътищата в тези трудни времена. Трябва да сме предпазливи.

Мег обичаше сестра си, готова беше да даде живота си за нея, но в мигове като този ужасно ѝ липсваше Габриела, нейната близначка, която от няколко месеца беше в Корнуол. Габриела беше смела и енергична, но толкова далеч, че Мег не знаеше нищо или толкова малко за съдбата ѝ като законна съпруга на лорд Ейвъндал. То беше като да са ѝ отрязали ръка или крак. През последните няколко месеца не беше получавала вест от Габриела, а сестра Джоана, която беше тръгнала с нея, нито се върна в манастира, нито прати писмо. Мег беше всъщност доста разтревожена, но не искаше Елизабет да го разбере.

— Предпазливи, как не! — каза тя припряно. — Иди да докараш количката от бараката с инструментите, голямата, с която карахме тиквите. И гледай да не те забележат, Елизабет Радклиф.

Елизабет погледна съчувствено чужденеца, запретна расото и ризата, пое забързано през заскрежената градина към страничната портичка и изчезна през нея.

Мъжът с ангелско лице, който според Мег беше по-скоро мъртъв, отколкото жив, изстена тихо и се раздвижи. Мег го прегърна и се опита, доколкото ѝ беше възможно, да му влее сили.

— Не бойте се, вие сте сред приятели. Няма да ви издадем, та да ви изгорят на клада или да ви обесят, освен, разбира се, ако не се разбере, че сте го заслужил.

Стори ѝ се, че мъжът леко се усмихна, но сигурно си го беше въобразила. Той беше наистина твърде слаб, за да му е станало весело.

— Понеже тъкмо говорим за това — продължи Мег, като го притисна още по-силно към себе си, та да му даде колкото може повече топлина, — просто не ми се вярва някой да е способен да заповяда

подобно нещо, нали така? Според мен такава жестокост е направо излишна. Ако някой е заслужил смъртта, трябва просто да му отсекат главата, бързо и с един замах. Или да пронижат сърцето му със стрела...

Беше се поувлякла, но от край време беше склонна да дърдори повечко, когато беше нервна.

Главата на мъжа лежеше някак леко повдигната в прегръдката на Мег и тя виждаше дългата му, безукорно оформена, впрочем и немита шия. Въпреки че беше възслаб, въпреки дългите гъсти мигли и тънките черти на лицето, в него нямаше нищо женствено. Беше истински и несъмнено мъжествен.

Колко жалко, че е в толкова окаяно състояние — каза си Мег, — защото с най-голямо удоволствие бих се омъжила за него и бих отишла с него в Корнуол да търся Габриела. С тези ръце, хванали мазоли от меча, с широките си рамене и силните си мишци прилича на авантюрист...

— Я стига, Маргарет Радклиф — скара се тя тихичко на себе си.

— С такива мисли ще застрашиш безсмъртието на душата си, ако вече не си го сторила.

Склонността към непристойни мисли беше най-големият ѝ грях. Това, че подобни мисли често биваха последвани от дела, разбира се, само влошаваше нещата.

Шум откъм страничната портичка на манастира извести за идването на Елизабет. Тя бързаше със зачервени бузи през замръзналите буци пръст на нивата и буташе количката пред себе си. Черната ѝ, толкова красива коса се беше измъкнала изпод монашеския воал и се спускаше разчорлена по гърба ѝ.

Като я видя, Мег си помисли с лека тъга, че беше ирония на съдбата — тъкмо най-хубавата от трите сестри Радклиф не желаше да се омъжва. Клетата ѝ сестра щеше да е доволна да остане до края на дните си в манастира Сейнт Суидънс и никога да не познае чудесните ласки на мъж, да не усети как бебе суче гърдата ѝ, да не участва във водовъртежа на ежедневието в този огромен, отвратителен и чудесен свят.

Мег беше сигурна, че ако притежава чувство за чест, новоизпеченият съпруг на Габриела ще осигури за сестрите на жена си подобаваща зестра. Тя, Мег, си пожелаваше определен тип съпруг и

понеже очакванията ѝ бяха твърде високи, смяташе, че ще и се наложи да го купи, както се купува добър кон на летния панаир. За разлика от нея Елизабет си пожелаваше да стане послушница и да пожертва цялата си зестра на светата църква.

Майка Мери Бенедикт, игуменката, да бъде благословена за вечни времена, се беше поколебала да изпълни веднага желанието ѝ. Каза, че Елизабет трябва да поживее една година извън Сейнт Суидънс, може би при Габриела в Корнуол или дори при двора като икономка на някоя известна придворна дама. Едва след като опознае живота извън стените на манастира и реши, че той не я привлича, ще може да даде обет.

— Как мислиш, как ли се казва? — попита задъхана Елизабет, докато слагаха заедно с Мег клетия ранен в количката.

— Какво значение може да има това сега? — отвърна Мег, който знае защо ядосана от въпроса на сестра си. — Хайде да го откараме в бараката с инструментите. Там е достатъчно топло и откакто реколтата е прибрана, вече никой не влиза.

Пътят през замръзналите буци пръст в нивата беше наистина труден, защото макар чужденецът да беше толкова слаб, оказа се ужасно трудно да бъде пренесен с количката. Не по-малко отколкото да се накара Захиас, един от двата бели манастирски катъра, да се поразмърда. За съжаление и двете животни не бяха тук. Захиас, по-старият катър, беше със сестра Джоана и с Габриела на път за Корнуол, а Инок изчезна по мистериозен начин от една близка ливада.

— Разбира се, че има значение — упорстваше задъхана Елизабет, защото въпреки всичките си благочестиви намерения и тя можеше да се инати. — Нали не можем вечно да го наричаме „чужденец“, права ли съм?

— Нямаме никакво основание да го наричаме, както и да било — отговори Мег и в усилието си да премине една много дълбока бразда за малко да преобърне количката. Мисълта, че този мъж ще си отиде, било по собствена воля ли заловен от шерифа, я беше натъжила. — Въпреки раните си изглежда як и скоро ще ни напусне.

Елизабет настояваше на своето и Мег си каза, че за сестра ѝ може би още има надежда. Ако Елизабет имаше недостатък, това беше нейната нерешителност. Освен това ѝ липсваше навярно всяко желание за приключения.

— Той има нужда от име — каза тя решително и изпъшка, защото се мъчеше с все сили да бутне количката.

— Защо не го наречем Захиас? — пошегува се Мег и спря, за да върне кичур от кестенявата си коса под монашеския воал.

Елизабет погледна тъжно и Мег съжали, че е споменала животното. Както и Габриела, и сестра Джоана, Захиас беше кой знае къде, а Елизабет го обичаше почти колкото сестрите си.

— Не — каза клетата Елизабет, защото, макар да беше весела по природа, рядко разбираше от шега. — Сигурно ще настъпи суматоха, ако сестра Джоана се върне заедно със Захиас. — Мислите ѝ се насочиха за миг другаде, но после тя добави: — Надявам се да донесе новини от Габриела.

Мег поклати глава. Боеше се, че въпреки силните и добре въоръжени мъже, които бъдещият съпруг беше изпратил да я пазят, групата на Габриела е била нападната някъде по пътя от крадци, а знаеше, че и игуменката споделя страховете ѝ, въпреки че рядко говори за това. Та нали междуременно би трябвало да е пристигнало поне едно писмо. Освен това защо сестра Джоана, придружила Габриела като нейна придворна дама, не се беше върнала, ако сестра им е вече щастливо омъжена?

Мег и Елизабет стигнаха, залитащи и изтощени, бараката и приготвиха легло за своя паднал ангел, като събраха в средата на малката паянтова постройка три дълги пейки. Дюшекът беше от груби празни чували за жито и всъщност не по-лош от повечето постелки в самия манастир. Двете го сложиха внимателно да легне. Тъй като нямаха завивки, използваха отново празни чували, за да го постопят. След като си свършиха работата, се усетиха капнали от напрежението.

— Майка Мери Бенедикт щеше да го настани в стаята за болни — каза Елизабет.

— Ще го направим и ние — отговори енергично Мег, — но само след като се уверим, че не го застрашава опасността да свърши на кладата или на бесилката.

Елизабет измърмори нещо, което може да беше молитва за търпение, но може и да не беше.

— Ти ще убиеш този младеж, Мег Радклиф, и то само за да го спасиш от наказания, които съществуват може би единствено в твоето въображение.

— Няма да поема риска — прошепна може би малко припряно Мег, хвана Елизабет за ръката и я дръпна встрани. — Имам намерение, след като се възстанови, да го помоля да ме заведе при Габриела. Той е благороден човек и се хващам на бас, че е войник.

Наистина ужасена, както Мег бе очаквала, Елизабет отново се прекръсти.

— Или бандит, сестро, който ще ни пререже гърлата още щом се събуди. Боя се, че си или глупава, или луда, за да си помислиш дори...

Мег погледна отново пленника си. Стори ѝ се, че клепачите му леко потрепнаха.

— Той сигурно ще има нужда от вода — каза тя сухо. — А също и от лекарства. Ти иди до кладенеца, а аз ще донеса аптечката от болничната стая.

— Искаш да кажеш, че ще я откраднеш — каза Елизабет. Беше решила да бъде по изключение по-енергична. — Честно казано, Мег, понякога губя надежда, че ще си спасиш душата.

— Разчитам за спасението си изцяло на божията милост — отговори смирено Мег и сведе очи. Тя много се надяваше бог да има повече чувство за хумор от нейната сестра. — А сега направи каквото ти казах, Елизабет. И не му наливай насила вода в устата, освен ако не се е свестил, но и тогава му капвай само капки на езика, защото иначе клетникът ще се задави.

Елизабет отвори широко очи и пребледня. Не от ужас, че може да задави пациента, предположи Мег, — беше я уплашила мисълта, че той може да се събуди.

— По дяволите — ядоса ѝ се нетърпеливо Мег. — Защо се боиш, че може да се събуди, не виждаш ли колко е слаб?

— Не бива да викаш дявола — каза истински ужасена Елизабет. После видя израза на Мег, побърза да се обърне и хукна да донесе вода.

Мег открадна лекарството от шкафа и се върна. Елизабет вече се опитваше колкото може по-внимателно да налива вода в устата на чужденеца, сякаш той беше някой от крехките кълнове, които тя отглеждаше с толкова любов всяка пролет. Елизабет притежаваше изключителна дарба да се грижи за слаби и крехки създания.

— Още ли не се е събудил?

Елизабет поклати глава и се изчерви от прилив на великодушие, смирение и срам.

— Но той проговори, съвсем ясно... Прокле някакъв човек по име Блодуин да потъне вдън земя и да иде в ада, понеже му бил откраднал кесията. Пък аз си мислех, че да идеш вдън земя или в ада е все същото.

Мег остави аптекката и я отвори, за да разгледа съдържанието. За съжаление нямаше медицински познания.

— Изглежда само едното му се е видяло недостатъчно, трябва от все сърце да го е проквел — каза тя. — Мислиш ли, че трябва да му намажем гърдите с мехлем?

Мег се засмя в себе си и се престори на разочарована.

— Да, сестричке — каза тя и пое грижата за чужденеца.

Още преди да успее да свикне с близостта му — защото имаше нещо приятно вълнуващо да е толкова близо до този изключителен мъж — клетникът отвори очи и погледна слисано Мег.

Тя никога не беше виждала толкова сини очи и сега, под този тъмносин поглед дъхът ѝ секна.

— Коя...? — попита дрезгаво той. — Какво...?

Мег само го гледаше и едва след малко се сети, че трябва да си поеме дъх.

— Вие сте в манастира Сейнт Суидънс — изрече тя най-сетне и то си беше същинско чудо, че изобщо успя, чудо не по-малко смайващо от разделението на Червено море или умножението на петте хляба и рибата. — В Девъншир.

Красивият чужденец сви рамене, сякаш изобщо не беше чувал за двете места.

Елизабет побърза да застане зад Мег.

— Как се казвате, сър? — попита тя мило и очевидно вече не се боеше, че той може да е бандит или еретик. — Тук сте на сигурно място.

Мег погледна смаяна сестра си и съсредоточи отново вниманието си върху мъжа на постелята.

— Ние няма да ви предадем — обеща му тя, може би малко прибързано, но съвсем откровено.

— Не зная как се казвам — заяви той най-сетне.

— По дяволите — измърмори разочаровано Мег.

— В такъв случай ние ще ви дадем име — заяви радостно Елизабет. — Името Рафаел ще ви подхожда, защото изглеждате твърде добре...

Клетникът присви устни. Очевидно не се възприемаше като архангел.

— Не — отсече той категорично.

— Ами тогава Аполон — изтърси Мег, за да се намеси и тя, и в същия миг се ядоса на себе си.

Той се усмихна и доказа, че зъбите му са също толкова съвършени, както и всичко останало.

— Благодаря ви, милейди — каза той бавно и си личеше, че е напълно изтощен. — Струва ми се все пак, че едва ли е много подходящо. Ще ви помоля да ми дадете някое по-обикновено име, докато си спомня собственото си.

— Джордж? — предложи Мег и си помисли за светеца, убиващ дракона. Не знаеше как бе намерила смелост отново да заговори, след като само преди миг се беше изложила като последна глупачка.

— О, не — възрази разпалено Елизабет. — Адам ще е много по-подходящо. Защото вие положително сте първият мъж, или поне първият тук, в Сейнт Суидънс, освен това също като Адам не си спомняте нищо.

— Тогава значи Адам — каза чужденецът и Мег се ядоса, че нейната сестра беше избрала приемливото име, въпреки че през цялото време искаше да предаде клетника на шерифа, а тогава кой знае каква щеше да е неговата съдба. Освен това продължаваше да смята, че „Аполон“ повече му подхожда.

— Хайде, забъркай лекарството — каза Мег на Елизабет и думите ѝ прозвучаха доста остро.

Адам затвори очи и заспа.

— Обърни го по корем — каза спокойно Елизабет, върна се при аптекката, отвори я и извади хаванче и чукало. — Раната на главата му трябва да се промие и превърже. След това може да го изкъпеш, щом толкова те привлича. А после може да хапне малко бульон.

Дори безстрашната Мег не можеше да си представи как би изкъпала мъжа. Още при следващото влизане в църква щеше да ѝ се наложи да се изповяда, впрочем това не ѝ се стори чак толкова ужасно, колкото би било редно.

— Ами ти с какво ще са занимаеш, света Елизабет, докато аз къпя един гол мъж и го храня с лъжичка?

Сега Елизабет трябваше най-сетне да се изчерви.

— Но нали няма да поискаш аз да го направя? — попита тя меко.

— Разбира се, че не — смили се над нея Мег и хвърли поглед към проснатото спящо тяло на Адам. Дори в това състояние беше явно много спокоен, което подсказваше, че е доволен от себе си и самоуверен човек. — Как мислиш, какво ли му се е случило?

— Сигурно е бил нападнат от крадци или разбойници — прошепна Елизабет. — Нали не мислиш, че е чумав?

Този път Мег се прекръсти. Досега в манастира бяха на сигурно място, но чумата вилнееше наоколо и затова майка Мери Бенедикт много внимаваше на кого позволява да влезе.

— Както ти вече каза, той изглежда доста як въпреки раните си — отговори тя, след като го поогледа внимателно още веднъж.

— А ти наистина ли мислиш, че трябва да го изкъпем?

— Това е първото, което правят милосърдните сестри, когато някой селянин остане в стаята за болни — каза Елизабет. — Той може да има въшки или бълхи.

Мег прегледа внимателно сплъстената му от кръвта коса, която трябваше на всяка цена да бъде измита, огледа и кожата на главата.

— Нито следа от въшки или бълхи — прекалено студено е.

Адам почна изведнъж да трепери. Зъбите му тракаха и Мег и Елизабет побързаха да намерят още чували, за да го покрият.

— Трябва да съобщим за него — заяви най-сериозно Елизабет.

— Той е много болен, Мег, а тук нямаме възможността и средствата да го лекуваме както трябва.

— Не — отсече Мег след кратка и мъчителна борба с християнската си съвест. — Не, нали ще извикат шерифа само защото е чужденец. Ела — аз ще го обърна, а ти ще разгледаш раните по главата му и ще решиш дали трябва да се зашият. Докато ти се занимаваш с това, аз ще донеса вода и кърпи.

— Мег...

— Моля те, Елизабет — каза умоляващо Мег и изведнъж установи, че държи ръката на Адам в своята. — Той е в опасност, усещам го, а сега ние сме единствените му приятели.

— Фантазираш си — подигра ѝ се Елизабет, но се залови да преглежда раната, а Мег побърза да отиде да донесе леген с вода и кърпи. Когато се върна, изми грижливо и внимателно, за да не влоши раната, косата му и кожата на главата. Елизабет приготви лапа от тесто и му направи превръзка с парче плат от неговата дреха.

Понеже дрехите на Адам и без туй бяха станали на парцали, не беше много трудно да го оставят по долни гащи, за да го измият с дъждовна вода и сапун. Когато това бе сторено, Мег побърза отново да го завие.

Досега не бяха успели да отмъкнат от кухнята бульона, от който според тях мъжът имаше нужда. Беше вече достатъчно рисковано да вземат аптечката и да напълнят легена с вода от делвите пред вратата на манастирската трапезария.

Мег беше известна със склонността си да върши глупости, затова трябваше много да внимава, за да не привлече вниманието на калугерките или на другите обитатели на манастира.

— Най-добре ще е ти да донесеш бульона, Елизабет — прошепна Мег. — Кажи, че е за мен, че ми е зле и не мога да присъствам на вечерната служба.

— В никакъв случай няма да лъжа — отвърна ужасена Елизабет. Но после излезе ядосано и остави Мег сама с мъжа, когото бяха кръстили Адам.

Сега той лежеше вече по-спокойно, изглежда лапата на Елизабет му беше помогнала.

Елизабет най-сетне се върна. Носеше с две ръце димяща дървена паница, от която стърчеше и лъжица. Изглеждаше доволна, защото беше изпълнила мисията си, без да наруши някоя от десетте божии заповеди.

Като се изключи, разбира се, заповедта „Не кради!“

Мег събуди пациента си, за да хапне, опря главата му на сгъвката на лакътя си и почна да го храни със силния бульон, а той, макар да беше явно объркан, драговошно поемаше храната. Кой ли можеше да каже колко време е минало, откакто този мъж беше хапнал нещо за последен път? Бульонът явно му се услади, а после той потъна отново в благословен сън.

Мег остана при него, докато камбаната не призова за вечерня и нямаше да го остави сам, ако Елизабет не ѝ беше напомнила, че

няколко молитви няма да са ѝ излишни, още повече че биха помогнали и на мъжа, когото намериха в нивата с тикви. Мег присъства, изпълнена с чувство за вина, на вечерната служба и се помоли от сърце.

Тази нощ, сами в килията си, край празното легло на Габриела, което непрекъснато им напомняше за отсъствието на тяхната сестра, двете се заловиха да кроят шепнешком планове. Елизабет все още се колебаеше дали да изрече лъжа, а Мег не страдаше от подобни скрупули, но за едно бяха единопдушни: беше техен морален дълг да спасят, стига да могат, живота на Адам.

Мег и Елизабет успяха да опазят три денонощия тайната си, между молитвите и ежедневните задължения, които трябваше да изпълняват, намираха начин да се измъкват, да намират храна, да сменят превръзки, да отмъкнат одеяла и дори един брич, меки кожени ботуши и кожен жакет от старите дрехи, които монахините събираха за бедните. През това време чужденецът се беше посъвзел, но ако се опиташе да си тръгне, силите нямаше да му стигнат.

На сутринта на четвъртия ден Мег се измъкна след закуска от трапезарията и свари подопечния си на крака. Не стъпваше много сигурно, но вече беше облякъл дрехите, които двете с Елизабет му бяха донесли.

Въпреки че още му се налагаше да се опитва намръщено да се държи на крака, без да го подкрепят, правеше впечатление с великолепната си, внушителна осанка. Трябва наистина да беше воин.

— Както виждам, съвзели сте се — каза примирено Мег.

— Сякаш сте разочарована — забеляза той и се подпря на една от високите маси, на които пресаждаха всяка пролет разсада.

Мег преглътна, но събра всичкия си кураж.

— Готова съм да ви дам цялата си зестра, ако ме заведете при сестра ми — заяви тя смело. Предложението беше прибързано, защото тя още нямаше зестра. — Тя се казва Габриела и замина за Корнуол, за да се омъжи, но оттогава не сме получавали вест от нея, а сестра Джоана, която я придружи, не се върна. Явно нещо не е наред.

Като чу това обяснение, Адам седна и се замисли.

— Габриела ли казахте? — попита той и свъси чело. — Името ми е познато. Изглежда често съм го чувал, освен това то е по-скоро рядко.

Изпълнена с надежда, Мег пристъпи към него, а после сякаш се вцепени. Той може да беше приятел на Габриела, но може да беше и човек, който ѝ е сторил зло.

— Може би имате сестра, която се казва така — попита тя все по-развълнувана, — или някоя приятелка?

— Да, приятелка — потвърди той с някак объркана увереност. — Защото нямам сестри, нито братя. Мисля, че поне толкова зная за себе си.

— А какво още? — осмели се да го попита Мег. — Спомняте ли си за някой друг? — Тези мазоли са на воин, който върти меч, а не на селянин или търговец.

— Не бих ви взела и за работник — добави Мег. — Дрехите ви бяха скъпи и добре ушити.

Той скочи, залитна и пак седна.

— Къде са те? — попита привидно спокойно, въпреки че в очите му ясно се четеше загриженост. — Носех ли ботуши? Носех ли нещо със себе си?

— Не — каза Мег и измъкна жалките дрипи, останали от ризата и панталона, които тя беше скрила. — Някой ви беше взел и ботушите, и всичко друго, което сте носел. Истинско чудо е, че не сте замръзнал.

— Вие къде ме намерихте? Посочете ми веднага мястото.

— Не мога.

— Ако не ми покажете веднага къде сте ме намерили, ще се опитам сам да открия мястото. И ви уверявам, милейди, че докато го правя, някой ще ме види.

Бузите на Мег пламнаха.

— Вие сте неблагодарен, сър, ако мога да си позволя да ви го кажа.

— Можете да кажете каквото си пожелаете — отвърна ѝ той. — Но що се отнася до предполагаемата ми неблагодарност, лъжете се. Навярно ви дължа живота си. — Той пак залитна, но този път се задържа на крака. В очите му пламтеше решителност. — За бога, милейди, не може да сте очаквали да ме задържите завинаги тук като домашно животно. Аз съм мъж, при това буен, поне толкова мисля, че зная за същността си, тъй че не подобава да оставате насаме с мен.

Мег прехапа устна и изчака малко, преди да се върне към истинските си опасения.

— Значи няма да ме вземете, за да потърсим заедно Габриела?

— Не. — Той свъси чело, отиде до прозореца и се понаведе, за да погледне навън. Беше висок, същински гигант. — Какво е това тук?

— Това е манастирът Сейнт Суидънс в Девъншир — отговори Мег. Вече му го беше казала, както и името си, но при дадените обстоятелства не можеше да му се сърди, че е забравил. Въпреки това би предпочела той да ѝ е отделил повече внимание.

Той се обърна, погледна я изненадано, но в никакъв случай не и пренебрежително.

— Вие сигурно не сте калугерка, нали?

Мег беше сподавяла досега от съжаление гнева си, но този път избухна.

— Мислите ли ме способна да вода свят живот? — сръза го тя.

Усмивката му прободe отново сърцето на Мег.

— Мир, милейди. Аз не мога да имам мнение за вас, но си мисля, че за истинска девственица сте прекалено красива и темпераментна.

Мег само го изгледа, но не знаеше дали е получила току-що комплимент или обида. Не ѝ хареса, че нямал мнение за нея, защото искаше да е нахлула в мислите и чувствата му като същинска победоносна армия. Впрочем той я беше нарекъл красива, а досега никой не ѝ го беше казвал.

— Бяхте много мила с мен — каза той най-сетне и леко наведе глава. — Ще бъда вечно ваш длъжник.

— Все пак не дотам, че да дойдете с мен да потърсим Габриела, нали?

— Нещо повече, милейди — отговори той галантно и на Мег ѝ мина през ума, че е бил навярно не само войник, но и придворен. Без съмнение беше умен. — Нямаше да съм човек на честта, ако бях готов да ви отведа от тук, тъкмо обратното, щях да съм най-големият нехранимайко, когото бог някога е създавал.

Навярно знаете, че не подобава на едно момиче да пътува не със семейството си, а с някакъв мъж.

Мег се поколеба, но след това издаде и най-нечестивия дял от своя план.

— Можете да се ожените за мен!

Той я изгледа толкова продължително и замислено, че Мег почна да се надява, че ще приеме предложението ѝ.

— Не, милейди — каза той най-сетне, — въпреки че ви намирам много привлекателна, трябва да ви откажа. Не ви ли мина през ума, че може вече да имам съпруга?

2

В своята невинност Мег изобщо не беше помислила за възможността там някъде по света една жена да очаква своя рицар. Не беше рядкост някой мъж да поиска една жена да стане негова съпруга и веднага да я поведе със себе си по пътищата и дори по бойните полета във Франция или някъде на Изток, а после да забрави съмнителната си вярност към други доверчиви жени, които е срещнал по своя път. Такива мъже често изчезваха заедно със зестрата, получена при сключването на брака в някоя селска църква. Тя самата съвсем наскоро беше слушала подобни ужасни истории за коварни измами от жени, потърсили убежище в манастира Сейнт Суидънс, и беше убедена, че поне някои от тях са правдиви.

— Допускам, че е възможно — измърмори Мег, въпреки че още не ѝ се искаше да приеме някой наистина да има законното право да претендира за чувствата на мъж. Откакто Габриела замина пред няколко месеца, никога не се беше чувствувала толкова потисната, като се изключи, разбира се, денят, в който дойде със сестрите си в този манастир и заживя в него. — Ако имахте жена и деца, сигурно щяхте да си спомните поне нещо...

Той поклати глава, на лицето му беше изписана мъка. Тя разбра, че говори истината.

Мег преглътна притеснена. Желанието да напусне манастира и да рискува да се впусне в широкия свят извън неговите стени пламтеше в нея като жарава от зимен огън, туптеше силно и сякаш удвояваше ударите на нейното сърце. Понякога ѝ се струваше, че това желание ще я разкъса и ще я убие.

Но колкото и да мечтаеше да почне истинския си живот като жена, щеше да ѝ е трудно да напусне манастира, защото това би означавало да се раздели и то може би завинаги с Елизабет. Това заплетено положение често я бе карало да плаче, защото не можеше да си представи как ще каже сбогом на сестра си и много внимаваше някой да не отгатне мислите ѝ.

Въпреки това, въпреки цялата тази мъка и въпреки че толкова обичаше сестра си, на Мег често ѝ се струваше, че ще умре, ако остане в манастира. Имаше мигове, в които си мислеше, че с всеки неин дъх стените на манастира се приближават все повече към нея и в края на краищата сигурно ще я смажат. Тя въздъхна дълбоко и отпусна отчаяно рамене.

Високият чужденец се приближи колебливо и най-сетне застана пред нея. Той докосна кестенявия кичур коса, който се беше подал изпод воала.

— Толкова скучно и тъжно ли е тук, че бихте тръгнали с един непознат? — попита я толкова мило и приятелски, че Мег си каза, че само звукът на неговия глас е достатъчен, за да я въведе в изкушение. Освен постоянната привързаност на нейните сестри, тя рядко беше дарявана с нежност, а тъй като тя идваше сега от мъж, възприе я като странна и плашеща магия, от която ѝ се зави свят, тя събуди в нея толкова бурни чувства, че трябваше да се запита дали изобщо някога се е познавала.

Животът в Сейнт Суидънс наистина бе тъжен, почти непоносим, или поне така го възприемаше Мег. Мястото не беше ужасяващо, тук не бе понасяла лишения или лошо отношение, а присъствието на Габриела и Елизабет превръщаше манастира в нещо като собствен дом. Въпреки това, обикновено по залез-слънце, Мег си мечтаеше за места, където никога не е била, за гледки, които не виждала и тогава ѝ се струваше, че ще умре — толкова силен беше нейният копнеж.

Ако Елизабет се съгласеше да тръгне с нея, проблемът щеше да бъде решен, но за съжаление най-малката сестра Радклиф беше не по-малко упорита от белия катър Захиас.

— Никой не се е държал лошо с мен — призна най-сетне Мег. Искаше да опише какво изпитва, но не намери думи достатъчно ярки и отчаяни, за да изразят силата на нейните чувства. — Аз просто...

В погледа на сините му очи нещо трепна, сякаш в тях нещо бе наранено и прекършено.

— Просто какво? — попита той и явно се помъчи да скрие усмивка. Какво ли у мен го забавлява толкова, запита се тя и малко я заболя. Би предпочела да предизвика не смях, а друга реакция.

Тя разпери притеснено ръце, после отчаяно ги отпусна.

— Просто не можете да си представите какво е да живее човек тук — промълви тя. — Никога нищо не става! Ден след ден все едно и също — молитви, после закуска, пак молитви. Сутрешните задължения и уроци, после пак молитви. Обяд, задължения и уроци. Латински. Бродерия. Все неща, които никога няма да ми потрябват, вечеря и после...

— Пак молитви, нали? — подразни я той.

Тя скръсти ръце и мрачно го погледна.

— Да — каза ядосано. — За бога, дори всемогъщият сигурно не обича това блюдолизничество, всички тези хора, които не престават да бърбят за това, колко чудесен и милостив е той, сякаш не знае какво си мислят всъщност за него, докато го молят да ги благослови или „помогни ми да си намеря загубеното прасе“ и тем подобни дивотии, но никога не казват нещо що-годе интересно... Тя млъкна и си запуши устата, защото си представи, че чува това непрекъснато бърборене да долита откъм всички кътчета на света.

Чужденецът се засмя тихо, отстъпи назад и създаде помежду им малко, но красноречиво разстояние. Това едва доловимо движение разтревожи и обърка Мег. Усети се някак изоставена, но знаеше, че е глупаво от нейна страна, защото човек не може да бъде изоставен от някого, който няма нито причина, нито задължението да остане.

— Може и господ да се чувства понякога самотен — каза мъжът — също като нас смъртните. Според мен част от това дърдорене е твърде забавна — опита се той да се усмихне.

— Да де — ядоса се Мег и усети странно желание да упорства, — но нали щеше да е много по „забавно“, ако господ отговаряше поне от време на време. Щяхме поне да знаем, че е слушал.

Сега чужденецът направо се разсмя.

— О, Мег, вие сте една безстрашна душа. — Той замълча, погледа я няколко секунди със светнали очи и продължи: — Кажете ми, лейди Радклиф, за какво се молите вие, когато се молите?

Мег прехапа устна. Не желаше да издава толкова скъпоценни тайни, защото се боеше, че той може да я сметне за глупава. Но ѝ хареса как звучи неговият смях, защото беше весел, но не подигравателен, и тя отговори на въпроса му.

— Казвам си, разбира се, най-напред молитвите от броеницата — отговори тя сериозно с надеждата, че така ще мине за набожна. — А

след това се моля на светата Дева да ни прати вест от Габриела и да пази и закриля сестра ми. — Мег си пое дълбоко дъх. Усети как ѝ залютя на очите при мисълта за близначката, която толкова ѝ липсваше. — Освен това се моля — продължи тя — за съпруг със смело и вярно сърце.

Той прокара пръст по нослето ѝ и това докосване, толкова леко, че Мег се запита дали не си въобразява, събуди в нея лавина от чувства, а дълбоко в себе си усети сладък копнеж. Кръвта ѝ сякаш се превърна в силно вино, което я влуди.

— Боя се, сладка Мег — каза той тихо и сподавено, — че не мога да бъда щастливият мъж, който ще ви вземе за жена. — Той помълча малко, замисли се и сега лицето му изразяваше вече дълбока меланхолия. — Освен това сигурно не съм благородник, а в главата ми цари ужасна бъркотия.

Той се взря в лицето ѝ и отново се приближи. Кой знае, може би в този миг щеше да я целуне, или поне Мег си позволи да си го помисли, защото той наведе леко глава към нея, затвори очи и тя почти усети топлите му устни върху своите. Но нали съдбата обича да си играе — катастрофата се случи в най-неподходящия момент.

— Маргарет Радклиф, кой е този? — попита неузнаваемият глас на майка Мери Бенедикт.

Мег се обърна рязко към вратата на бараката и видя игуменката. Елизабет стоеше плътно зад нея, а на лицето ѝ се четеше загриженост, примирение, но и малко инат, всичко това взето заедно.

— Аз нищо не съм издавала, кълна ти се — побърза да каже тя, когато срещна изпълнения с укор поглед на Мег.

— Мисля, че ти зададох въпрос, Маргарет — каза игуменката. — И ти трябва веднага да ми отговориш.

— Намерихме го в нивата с тиквите — изтърси Мег в желанието си да заглади нещата. Майка Мери Бенедикт не беше нито зла, нито неразумна — през всички тези години в манастира това беше истинско щастие. Но Сейнт Суидънс беше нейно владение и тя ръководеше всичко, за което отговаряше, според някои от поверените на грижите ѝ, както архангел Михаил трябва да е предвождал небесното войнство по време на големия ужасен бунт.

Чужденецът, който стоеше зад Мег, я отстрани меко и се поклонил учтиво на игуменката. Поклонът беше изпълнен с грация. Той може да

беше забравил името и миналото си, но беше запазил добрите си маниери, а те издаваха аристократично потекло.

Мег добави тази информация към растящия сбор сведения, които бе почнала да събира. Нейният рицар беше от добро семейство, образован и — войник или не — беше възпитан.

— Аз съм благодарен на вашите състрадателни самарянки, уважаема майко — каза той и в този миг на Мег ѝ се стори да вижда искрици хумор в очите на игуменката, макар това да беше навярно по-скоро нейно желание, а не действителност. — По всяка вероятност те двете са ми спасили живота.

— Възможно, но може и да са го изложили на излишна опасност — отговори игуменката. — Трябвало е да ви заведат веднага в стаята за болни, сър, а също и да ме осведомят незабавно за вашето присъствие. — Майка Мери Бенедикт погледна навъсено Мег, после Елизабет, която сякаш увехна под погледа ѝ, както увяхва диво цвете, паднало върху гореща печка.

— Маргарет, Елизабет, вие ще отидете в параклиса, за да се помолите и да надникнете в душите си, а в това време аз ще наредя да приготвят подходящо място за нашия гост. Когато бъда готова да ви видя, ще пратя да ви извикат.

Мег беше вече на деветнайсет и толкова се боеше да не остане неомъжена в Сейнт Суидънс, докато погрознее и остарее, че побърза да се покори. Направи го и Елизабет, но, разбира се, по други причини. Елизабет не желаше да бъде свободна, тя имаше намерение някой ден също да стане игуменка и по много поводи вече го беше заявявала най-откровено.

— Ти си ни издала! — изсъска развълнувано Мег, докато тичаха по калдъръмената пътечка към параклиса с каменния под и скромния олтар. В Сейнт Суидънс нямаше статуи, нито позлатени разпятия. Майка Мери Бенедикт смяташе, че монашеският живот трябва да е прост и аскетичен.

— Кълна се в светицата си, че не съм го направила! — възрази Елизабет с пламнало лице и святкащи очи. — Сестра Алис беше, кълна се, тази доносница ме е видяла, изглежда, тази заран да изнасям каша от трапезарията и тя ме е издала.

Мег въздъхна и съжали, че е била толкова рязка. В края на краищата нали тя, а не сестра ѝ беше виновна за цялата тази бъркотия.

Когато намериха клетия скитник, Елизабет искаше да отидат веднага при игуменката.

— Да — каза тя по-меко, — сестра Алис си вре носа навсякъде.

— Тя изпълнява старателно задълженията си и се грижи да бъде спазван правилникът на ордена — защити Елизабет не особено убедено отсъстващата виновница.

Бяха стигнали изтритата стълба към параклиса и прекъснаха разговора. Мег влезе първа, поклони се и се прекръсти, преди да се приближи към олтара, сестра ѝ я последва.

За щастие параклисът беше празен, като се изключи старата сестра Клодия, която беше почти непрекъснато там, за да си приказва със сериозно и одухотворено лице с господата, комуто беше служила цял живот. Беше вече на седемдесет, крайниците ѝ бяха подпухнали от болестите, които докарва такова почитание на всевишния, и майка Мери Бенедикт ѝ беше забранила да се моли коленичила. Затова тя седеше на първата пейка навела глава и скръстила възлестите си ръце.

Сестра Клодия дори не вдигна очи, докато двете сестри Радклиф заемаха местата си пред олтара. Коленете им потънаха във вдлъбнатините, оставени от поколения каещи се и молещи жени. Въпреки че рядко се налагаше Елизабет да бъде призовавана към дисциплина и я обвиняваха обикновено само в съучастие в простъпките на някоя от нейните сестри, Мег знаеше как ще се държи тя сега. Нали точно така постъпваше и Габриела.

Мег се надяваше, че при Габриела всичко е наред, където и да се намира. Тя оправи припряно и със закъснение воала си, събра молитвено ръце, наведе глава и почна да се моли за опрощение на греховете си.

Вече застанала до вратата на параклиса, минути след като беше привършила разговора си с чужденеца, игуменката леко се усмихна, като видя как двете сестри Радклиф се молят и се разкайват, борят се с не дотам похвалните страни в природата си. Тук, в манастира, те бяха близо до бога, радваха се на закрилата на майка Мери Бенедикт, бяха на сигурно място, каквото светът никога не би могъл да им предложи, и все пак игуменката не беше нито толкова стара, нито толкова откъсната от света, за да забрави за копнежите, които са живи в сърцата на младите момичета. Не ѝ беше убягнало и това, че чужденецът, когото бяха скрили, е красив.

Игуменката тайничко въздъхна. Нито едно от тези момичета не беше създадено за живот в манастир, беше го доказала и тяхната сестра Габриела. Сестрите Радклиф бяха създадени, за да се омъжат, да раждат деца, да станат господарки редом с някой достоен лорд и да управляват имението му, да владеят съпруга си телом и духом. Но техните родители бяха отдавна обеднели и когато момичетата станаха на възраст за женене, ги изпратиха в Сейнт Суидънс — така се беше разпоредил един мъж, чието име тя никога нямаше да издаде, защото му го беше обещала. Тяхната майка, вдовица на храбър, но безхарактерен рицар, се беше омъжила повторно, по любов, не по сметка. Предишната лейди Радклиф, несъмнено окуражена от новия си съпруг, бе предоставила всъщност цялото си имущество на своите дъщери. Не ще и дума, техният настояник умееше ловко да се справя с не едно подобно задължение, беше някакъв барон, получил — с основание или не — правото да си избере една от тях. Беше избрал Габриела.

Игуменката мина тихо по тясната пътечка в средата на параклиса и сложи внимателно ръка на рамото на сестра Клодия. Майка Мери Бенедикт ѝ кимна и старата монахиня стана и излезе през страничната врата.

Елизабет не преставаше да се моли. Но Мег, чула провлечените стъпки, погледна с надежда през рамо, видя игуменката и се изчерви.

— Свърши си молитвата — каза ѝ майка Мери Бенедикт. — Искам да поговоря с вас двете в килията си.

Молитвите бяха привършени припряно и доста театрално, след което Елизабет и Мег станаха.

Очите на Елизабет бяха изпълнени с разкаяние, но в очите на Мег проблясваше чувство, което издаваше по-скоро бунт, отколкото вина.

Вече в килията на игуменката, двете изслушаха от майка Мери Бенедикт проповед за това, колко е опасно да се даде тайно убежище на непознат. Трябваше да помислят за чумата, вече толкова разпространена и непредвидима. Из страната сновяха какви ли не престъпници, а също и комедианти, магьосници и нехранимайковци. Живееха в опасно, диво време. Данъците бяха непосилни, на войната с Франция не ѝ се виждаше края, а тя засягаше кесиите и настроенията на всички хора в царството.

При тези думи Елизабет пребледня и веднага прехапа устна. Мег изглеждаше така, сякаш бе готова да си събере бохчата и да се прехвърли през манастирската стена, вместо да остане за вечерната служба. Беше повече ясно, че за този ден молитвите са ѝ дошли в повечко.

Майка Мери Бенедикт, която сякаш трудно понасяше собствения си глас, беше решена все пак да пази и ръководи онези, за които беше поела отговорност, и затова приключи, като обяви наказанието:

— Тази година няма да ходите на панаира!

Мег се повъртя на стола си, искаше да протестира, а ако това не даде резултат, да почне и да моли, но Елизабет я хвана за ръката.

— Ще бъде както кажете — отговори тя и заповяда с поглед на сестра си да мълчи.

Мег се поколеба за миг, докато двете души в гърдите ѝ явно водеха ожесточена борба, после стана. Заговори с учудващо смирение.

— Какво ще стане с чужденеца?

— Това не е твоя работа, Мег — отговори игуменката и също стана, въпреки че би предпочела да поседи още известно време. Денят още далеч не беше свършил, а нейните задължения, както личните, така и обществените, нямаше да приключат до късно през нощта. — Сестра Хелена поиска тази заран някой да ѝ помага в кухнята. Ще отидете при нея и ще престанете да ме ядосвате.

Мег отвори уста, очевидно за да протестира, но Елизабет отново се намеси, хвана я за ръка и я отведе, преди да успее да каже нещо.

Игуменката отново се усмихна, но чак след като двете затвориха вратата зад себе си.

Проблясъкът дойде като полъх на леден вятър след няколко дена възстановяване, докато вършеше единствената работа, за която го биваше при неговото състояние: да храни многобройните кокошки на манастира.

Името му е Грешъм.

Той се спря. Между пръстите му се сипеха зърна и кокошките се втурнаха, кудкудякайки, към краката му. Дали родителите са му дали това име при кръщенето, или е презиме? Може да беше и титла, ако

принадлежеше към аристокрацията. При първа възможност ще помоли за карта и ще потърси на нея нещо, което да му подсказже отговор.

Той въздъхна и продължи да храни кокошките. Беше поне начало, може би щяха да изплуват и други подробности, след като вече си спомни името си.

След като свърши работата, която му беше възложила игуменката — както предполагаше повече от състрадание, отколкото за да си заслужи хляба — Грешъм се върна в болничната стая. Майка Мери Бенедикт беше решила той да остане там, докато се възстанови достатъчно, за да може да напусне манастира или докато тя реши, според обстоятелствата, какво да стане с него.

Грешъм се усмихна и се наведе, за да мине през ниската врата на стаята. Макар да знаеше толкова малко, беше сигурен, че харесва игуменката. Жена със силна воля и честна. Хората, които ѝ бяха поверени, можеха да са сигурни, че ще взема всякога най-мъдрите, ако не и най-приятните решения.

Той стана сериозен. Е, да, мислеше и за Мег. Само при мисълта за нея усети болка, дълбока и мъчителна.

Той обичаше да я слуша и нещо у нея му вдъхваше кураж. Да, Мег Радклиф беше очарователно създание със зелени очи и буйна кестенява коса, с тънка, но женствена снага и буден ум. Беше като непозната страна и той си пожелаваше да я опознае. Да опознае мислите ѝ, тялото ѝ, душата ѝ, но дори в сегашното си състояние знаеше добре, че с жени като лейди Радклиф игра не бива.

Той прокара ръка през косата си — беше очевидно неуморен по природа, осъзнаваше го и сега. Нямаше търпение да продължи да изпълнява задълженията си, каквито и да са били преди да се озове в Сейнт Суидънс, но и представа нямаше какъв е бил.

Въпросът за миналото му го измъчваше. Имаше чувството, че е дал обещание на жена или дори е отдавна женен и има толкова много деца, колкото са кокошките в двора на манастира. Да, не можеше да си позволи дори да си вземе любовница, макар това да беше възприета и дори похвална практика, — освен това Мег явно заслужаваше нещо по-добро. По израза в очите ѝ, по държанието ѝ заключаваше, че въпреки бедняшките си дрехи тя е от добро потекло. Дори да беше склонен да отнема невинността на наивни жени, а му се струваше, че не е така, щеше да е глупаво да преспи с такава жена. Макар да

живееше в манастир, беше повече от възможно тя да има легион братя или чичовци, готови да разкъсат всеки глупак, който би си позволил нещо, преди да се ожени за нея.

Беше сам в болничната стая, тъй че можеше спокойно да размишлява. Уморен, въпреки че упорито го отричаше, той се излегна на отредения му креват — несъмнено по-удобен в сравнение със събраните пейки в бараката за инструменти, сложи ръце под тила и затвори очи.

Нямаше намерение, нито очакваше да заспи, но въпреки това се унесе и в съня му замириса на кръв, видя как проблясва стомана и се сипят искри, чу звъntenето на мечове. Ужасяващите викове на умиращите от острие или стрела заглушаваха всичко останало и преминаваха през подсъзнанието му като подземна река.

Шерифът разбра, че в манастира се възстановява някакъв чужденец и се появи на седмия ден по залез-слънце с половин дузина мъже. Мег беше свършила работата си в кухнята за този ден и сега кроеше планове, скрита сред шипковите храсти край портата, когато майка Мери Бенедикт дойде при портата да поздрави шерифа. В присъствието на игуменката Мег се чувстваше сигурна, затова излезе от храсталака и застана до по-възрастната жена.

Шерифът беше неприятен човек, нещо, свързано повече с държанието, отколкото с външността му, защото в лице беше доста невзрачен. Мег му даваше някъде към тридесетте, а сега ѝ направи впечатление, че ръката му е на дръжката на меча, сякаш беше готов да извади оръжието и да го използва.

Шестимата мълчаливи ездаци бяха застинали зад него с безизразни лица.

— Добър вечер, шерифе — каза игуменката, вече готова да отключи голямата желязна порта и да го пусне да влезе, както би сторила може би за друг пътник. Много зависеше от положението в кралството и необичайните събития.

Шерифът, който се казваше Приг, се поклони по-скоро насила, отколкото с уважение.

— Уважаема майко, в селото се приказва, че сте подслонили някакъв скитник. — Той погледна пренебрежително към стените на манастира, после се надигна в стремената, сякаш искаше да се

поразкърши. — Нали знаете, такива неща винаги се разчуват, колкото и да се опитвате да ги скриете.

Игуменката леко се поотдръпна. Тя беше скръстила ръце и вирнала брадичка. Не можеше да понася Приг, въпреки че никой не го обичаше, защото беше известен с грубостта си, но нейното призвание ѝ повеляваше да се държи с него мило и с уважение.

— Ние тук нямаме никакви тайни — каза тя меко.

Приг присви устни.

— Разбира се, че нямате — каза той подигравателно.

Сестра Алис, каза си ядосано Мег. Тази дърдорана трябва да е разказала на някой пътуващ търговец или на някой селянин за присъствието на Адам в манастира. Сигурно го е описала. Мег беше учудена и уплашена, защото толкова точни сведения са могли да изминат по пътя цели две мили до селото.

— Да — отговори сестра Мери Бенедикт. — Тук наистина има един мъж. Бил е ранен и не може да си спомни името си. Грижим се за него.

— Но сигурно ще искате да се отървете от това голямо бреме — каза със студен поглед шерифът и сложи отново ръка на дръжката на меч. Мег цяла се сви. — Трябва само да ни го предадете и проблемът е решен.

— Защо го търсите? — попита игуменката.

Приг се забави, доколкото беше възможно, с отговора. Беше свикнал да взима каквото пожелае и явно беше ядосан от учтивата съпротива на калугерката.

— Някакъв бандит се разхожда свободно наоколо, а ми казаха, че човекът тук много приличал на него.

— Уверявам ви, че нашият пациент е просто един беден пътник, а не бандит — каза игуменката.

Приг вирна небръснатата си брадичка и явно се видя принуден да посмекчи тона.

— Въпреки това ще ви помоля, уважаема майко, да не упорствате и да ми го предадете. — Той се опита да се усмихне, но не успя, защото не му беше навик. Беше направо безпомощен. — Не се съмнявам, че той само ви тежи, освен това е и заплаха за онези, на които се опитвате да бъдете закрила и духовна опора. Мъжът, за когото говорим, може да е престъпник, а не безпомощен пътник, загубил

паметта си, може да е човек, който е крал и убивал, а сигурно и ще продължи да го прави.

— Излишно е да ви напомням нещо, за което съм сигурна, а именно че по закон всеки, потърсил убежище в манастир или църква, остава за четирийсет дена недосегаем — беше категоричният отговор на игуменката.

Шерифът пламна от гняв и присви очи, но не можа да възрази на игуменката.

— Нашият гост е ранен и затова не представлява заплаха за нас — продължи майка Мери Бенедикт. — Вървете си и се върнете след четирийсет дена, когато ще имате законно право да го арестувате. Междувременно не виждам основания да смятаме, че може да е извършил нещо противозаконно. Прави по-скоро впечатление на човек, станал жертва на беззаконие.

— Вашата логика е погрешна — каза шерифът с принудена любезност, въпреки че лицето му продължаваше да пламти от гняв, — освен това е и много опасна, като се има предвид, че вашият манастир е убежище за жени, а те са беззащитни и лесно могат да бъдат нападнати.

— О, ние знаем как да се пазим, уверявам ви — каза майка Мери Бенедикт. След което добави със сериозен глас, в който се долавяше лека подигравка. — Много ви моля, вървете си, та да не ви застигне тъмнината и да не ви нападнат крадци. Тогава може да ви се наложи да преследвате други хора, а не някакъв нещастен пътник, сполетян от беда.

— Струва ми се, че сте прекалено доверчива, сестро — каза шерифът, вече с кърваво червено лице и тил.

Игуменката се усмихна кротко.

— Аз съм божия служителка и стара жена, и трябва да призная, че в разговори като този ставам нетърпелива, тъй че ви моля да напуснете, за да можем да вечеряме и да си кажем молитвите.

Един мускул затрептя на брадичката на шерифа, после той дръпна рязко юздите на коня, който изцвили от болка, и препусна в здрача, последван от хората си.

Игуменката ги проследи с поглед, а Мег стоя мълчаливо до нея, докато мъжете не изчезнаха в далечината.

— Той ще се върне — каза най-сетне Мег.

— Да, дете — въздъхна майка Мери Бенедикт, — имаш право. Хайде, да идем да вечеряме с другите.

Двете тръгнаха в здрача и светлината на фенерите зад оловните стъкла на трапезарията им осветяваше пътя. Вътре монахини и послушнички бяха насядали край дългите маси със скромна, но питателна храна, между тях и други, млади и по-стари, които също както Мег и сестрите ѝ, не бяха желани в собствения си дом, ако изобщо можеше да се каже, че имат дом.

Някои от обитателките на Сейнт Суидънс бяха стари и болни, други бяха самотни майки, неомъжени девственици, сестри и дъщери, изоставени по една или друга причина в беда. Или девойки, които просто чакаха да им уредят подходящ брак. Всички без изключение бяха от добри семейства, въпреки че някои, като това на Мег, бяха много бедни и живееха в порутени господарски къщи или в изложени на ветровете крепости, в които липсваха каквито и да било удобства.

Въпреки че нямаше по-горещо желание от това да напусне завинаги Сейнт Суидънс и да заживее живота си, Мег съзнаваше, че тя и сестрите ѝ са имали късмет, като са се озовали в този манастир. Тук ги бяха образовали не само по верските въпроси, но бяха им преподавали латински и френски, бяха ги научили да четат, пишат и смятат, нещо рядко дори за висшите съсловия и въпреки че носеха дрехи, подарени от по-богати жители на острова, не трябваше да гладуват или да мръзнат, както би им се наложило в собствения им дом.

— Благодаря — каза притеснено Мег на стълбището пред вратата на трапезарията. Вътре имаше светлина и топлина и весело бърборене.

— За какво, дете мое? — попита спокойно и не без чувство за хумор игуменката. — Затова че защитих нашия рицар без меч?

— Да — отговори Мег и стисна ръката на монахинята. — Но най-вече задето ни приехте тук — Габриела, Елизабет и мен — и защото тук никога не сме се чувствали като сирачета.

Игуменката се усмихна на меката светлина на лампата на една от масите до прозореца.

— За мен беше радост да се грижа за вас — отговори тя с необичайна откровеност, — но ми беше и трудно. Нали не мислиш, че само вие двете с Габриела сте склонни към авантюри?

— Такива сме, нали? — засмя се Мег.

— Да — отговори игуменката — наистина сте такива. А сега да влезем и да вечеряме. Сигурно ще ти се наложи след това да раздигнеш масата и да измиеш чиниите, та трябва да хапнеш, за да имаш сили.

Монахините, които дотогава бяха обсъждали заради кого е дошъл шерифът, веднага млъкнаха, щом игуменката влезе. Сестра Алис сведе очи, сигурен признак за чувство за вина, а бузите ѝ пламнаха от инат и от страх.

Мег не обърна внимание на Алис, седна до Елизабет и измърмори набързо благодарствена молитва, защото останалите сигурно си бяха казали молитвата преди ядене. Гладна след събитията на деня, тя посегна лакомо към хляба, сипа си в чинията грахова супа и натроши хляба в нея. През цялото време се оглеждаше изпод спуснати клепачи в просторната зала, дано види чужденеца.

— Той не е тук — каза ѝ малко невъздържано Елизабет. Можеше понякога да е неприятно прозорлива, а друг път ужасно несъобразителна, в зависимост от това, какво в случая е най-неприятно за Мег.

— Сигурно се крие от шерифа — отвърна Мег.

— Непоносима си — прошепна Елизабет. — Харесва ли ти да клюкарстват за теб?

— Да — каза весело Мег, защото каквито и да бяха опасностите, приключението си беше приключение, а в Сейнт Суидънс авантюрите бяха повече от рядкост. — И даже много ми харесва, а тъй като, скъпа Елизабет, за съжаление съм твоя кръвна роднина, ще трябва някак да го приемеш.

— Боя се, че имаш право — предаде се Елизабет. — Какво предпочиташ — да миеш чиниите или да ги бършеш?

— Моля?

— Чиниите, тенджерите и лъжиците — обясни Елизабет. — Или си забравила нареждането на игуменката? След вечеря ние двете трябва да раздигнем масата, после да лъснем всичко и да приготвим трапезарията утре за закуска. Това е част от нашето наказание.

Какъв ужас! — каза си тъжно Мег. Никак не обичаше подобни задължения. Освен това не ѝ се помисляше за закуската — сигурно пак грахова супа, защото беше останало много, а сестра Хелена, която

готвеше обикновено, не обичаше да се прахосват Божиите дарове. Да мие и бърше, да слага масата, да стърже пода, да раздига и да се грижи за огъня — наистина безкрайна мъка.

— Не ми е ясно как ще смогна след всичко това и да посетя Адам — ядоса се тя.

— Предполагам, че тъкмо това е било намерението на игуменката, или поне донякъде — отговори Елизабет. — Тя е разумна жена и знае, че от теб разкаяние не може да очаква.

Мег сръга сестра си с лакът в ребрата.

— И ти ми помогна, ако си забравила — изсъска тя. — Тъй че престани да се преструваше, че само аз съм виновна.

— То наистина си беше само твоя вина, не съм ли права? — отвърна Елизабет. — Аз исках веднага да кажем на майка Мери Бенедикт за мъжа, но ти настоя да го скрием... — Тя си беше изпразнила чинията и сега стана от пейката и обиколи трапезарията, за да събере чиниите. Натрупа ги една връз друга и почна да ги крепи като циркаджия на панаир.

Панаирът. Мег си спомни съкрушена, че ѝ беше забранено да го посети. От лятото си спомняше за последния панаир и дори беше спестила няколко монети, спечелени с това, че четеше на една високопоставена дама, която живееше в манастира. Със спестеното искаше да си купи панделка за косата или хубава хартия за писма.

Привърши потисната вечерята и се озърна. Повечето от монахините отдавна бяха излезли от трапезарията. Тя се залови да събира мръсните съдове откъм едната страна на масата, докато Елизабет вършеше същото откъм другата.

Срещнаха се, разбира се, до умивалника в кухнята, където трябва да свършат всичката работа, която им бяха стоварили за наказание.

Мег наруши както винаги първа мълчанието, защото не беше злопамятна. Всеки път забравяше бързо яда си, изместен от планове, размисли и лични проблеми.

— Шерифът искаше да отведе Адам, но майка Мери Бенедикт отказа да му го предаде.

— Зная — каза Елизабет и продължи да търка една тенджерка. Тя си вършеше винаги много добросъвестно работата, докато Мег свършваше неприятната работа пет за четири, за да ѝ види час по-скоро края. — Мислиш ли, че той наистина е престъпник?

— Ти да не би така да мислиш? — сопна ѝ се Мег и погледна много сериозно сестра си.

Елизабет се замисли толкова дълго върху въпроса, че на Мег ѝ идеше да ѝ натопи главата в помята. Елизабет най-сетне благоволи да отговори.

— Не, защото в него има нещо много мило.

— Казват, че и Черният принц бил много мил — каза Мег, въпреки че всъщност не искаше да възразява. — Това, че е мил, не пречи на Черния принц да отсича с меч си главите на французите или да го забива в коремите им, не е ли така?

Елизабет трепна.

— Това е съвсем друго, нали сме във война.

— Нашият чужденец може да е участвал в сражения — предположи Мег. — Нали каза, че си спомня за битки и кръв.

Елизабет направи с привично движение кръстния знак.

— За бога, Мег, нали уж мислиш за него само хубави неща!

— Аз само се опитвам да видя и двете страни на въпроса — отвърна Мег. — Мислиш ли, че храната му стига? Той е едър и силен, освен това тялото трябва да се храни, за да оздравее...

— Да не си посмяла да се приближиш към него, Мег Радклиф — предупреди я Елизабет и пръсна мръсна вода с пръста, който размаха пред лицето на Мег. — Вече си имахме достатъчно ядове заради теб.

Мег въздъхна дълбоко, за да каже с това, че не само светците са страдали.

— Аз ще ида на панаира — заяви тя най-категорично. Взе това решение всъщност едва докато произнасяше тези думи и се ужаси от безкрайната им дързост не по-малко от Елизабет, но успя все пак да скрие страха зад упорития израз на лицето си.

— Не, няма да го сториш! — възкликна Елизабет и сякаш се вцепени с тенджерата в едната ръка и пешкира в другата.

— Напротив — заяви упорито Мег. — Тъкмо ще пратя на Габриела писмо, защото това ще е може би единствената възможност, която ще имам, преди да дойде зимата. Там ще има артисти и смешници, те много пътуват и сигурно ходят и до Корнуол.

— Ти си луда! — изсъска Елизабет. — Ами ако се заразиш от чума или някои нехранимайковци те отвлекат? Ами ако...

— О, я стига — прекъсна я Мег. — Нищо толкова няма да ми се случи и ти го знаеш. Ще изпратя по някой смешник писмото и ще се върна в манастира, преди някой да се сети да ме търси.

Елизабет нямаше думи. Тя само изгледа мрачно Мег.

— Може даже да ти донеса подарък — каза Мег с напразната надежда да спечели по-малката си сестра.

За съжаление Елизабет вече не беше дете и никакво обещание не можеше да ѝ подейства.

3

Значи името ви е Грешъм? — каза замислено Мег, докато нейният събеседник, застанал с гръб към нея, се взираше през прозореца на болничната стая в студената късна есенна нощ. Да не бяха стените на манастира, мислеше си тя малко тъжно, щяхме да виждаме отгук светлините на Тъпър Горе. Може би дори тези на още по-отдалечено село. — Това име ви подхожда много повече от Адам, радвам се, че вече няма да ми се налага да ви наричам така.

Той се засмя и се обърна към нея.

— Вас сигурно ще ви нашибат с камшик, ще ви обесят и ще ви изгорят, ако игуменката ви свари тук — каза той. — Вървете си, не желая да стана причина нито за срама ви, нито за наказанието, което ще последва.

Мег се засмя.

— Предполагам, че трябва да се чувствам щастлива, защото майка Мери Бенедикт не прилага сурови наказания. Ако не беше така, щеше да се наложи да тръгна заедно с Габриела, моята близначка.

Когато тя спомена близначката си, лицето му потъмня и за мига, за който сърцето на птичето колибри удря един-единствен път, тя изпита ужас при мисълта, че той може да е една от онези суеверни души, които вярват, че родят ли се близначета, това е сигурен признак, че съпругата е изневерявала. Като дете, още когато живееше в имението Радклиф, Мег беше сякаш жигосана от това суеверие, с нея се отнасяха като с незаконно дете, защото покойният сър Майкъл Радклиф беше рус и синеок, както и съпругата му, и Габриела, първородната близначка. Затова решиха, че Мег с кестенявата си коса и зелени очи сигурно е от друг мъж.

Селяните в имението вярваха, че е така, а също и слугите твърдяха, че след като майка ѝ шепнешком си признала, в това се убедил и сър Радклиф. Той никога не простил на съпругата си, очевидно също толкова невинна, колкото и Мег, заминал и се върнал само колкото да даде живот и на Елизабет.

— Какво ви натъжи, милейди? — попита Грешъм и се облегна на перваза, скръстил ръце пред изкърпената си и възтясна риза. — Изглеждате така, сякаш току-що сте видели собствения си надгробен паметник и сте се ядосали на надписа.

Мег отхвърли отколешните и толкова тягостни чувства, смътните, но и силни спомени за един хубав висок мъж, който ругаеше, и тропаше с крака, защото беше пиян — нейният баща.

— Нищо ми няма — каза тя и се върна към темата за близначките. Надяваше се, че той няма да си направи извода, че щом тя има близначка, значи е незаконно родена, но се притесняваше все пак дали това няма да промени мнението му за нея. — Моята сестра се е родила първа.

— Как изглежда сестра ви?

Щом си помисли за Габриела, Мег изпита болка. За бога, Габриела, обади се! Кажи ми, че си вече при своя съпруг и всичко е наред.

— Тя е много хубава — руса, очите ѝ са с цвета на лешник, доста висока е за жена.

На Мег ѝ олекна, защото сега Грешъм изглеждаше по-скоро объркан, но не и недоверчив или осъждащ.

— Това име и това описание пробуждат нещо в паметта ми. Виждам с вътрешния си поглед някаква картина — жена с развети коси, яхнала кон.

Мег пристъпи неволно по-близо до чужденеца.

— За Габриела се знаеше, че не желае да става монахиня — каза тя, а от вълнението пулсът ѝ се ускори.

— Съвсем естествено е много жени да отказват да си наложат толкова строги ограничения — каза мъдро Грешъм.

— Така е — съгласи се Мег, — но малко са тези, които са способни да се противопоставят толкова категорично, колкото го стори Габриела. — Развълнувана, Мег започна да се разхожда из стаята. — О, заклевам се, че ако не я намеря съвсем скоро или поне не разбера, че е добре, наистина ще полудея!

— Толкова много ли я обичате?

Мег спря, изненадана от въпроса.

— Да — каза тя тихо, учудена от самата себе си. — Моите сестри са сякаш моя плът и кръв. През всички тези години бяхме сами на този

свят и връзката помежду ни е от нещо по-яко от стомана. Аз няма, аз не мога да се успокоя докато не разбера, че Габриела е добре.

— Но ако приемем... — Грешъм изглежда внимателно Мег, преди да продължи. — Ако допуснем, че любимата ви сестра е мъртва. Тогава какво?

Мег преглътна, защото мисълта беше толкова болезнена, че усети как в гърлото ѝ застава буца, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Тогава ще тъжим за нея, Елизабет и аз. Но би трябвало поне да знаем каква е била нейната съдба. За бога, наистина трябва да знаем.

Той я изглежда продължително и мълчаливо, нейният рицар без минало и, ако зависеше от шерифа, и без бъдеще. Но ѝ се стори също, че през тези няколко магически секунди, той е бил призван от някой магьосник, за да ѝ дойде на помощ.

— Каква цена сте готова да платите за такова издирване, Мег? — попита той и гласът му прозвуча, тих и дрезгав заради чувства, които тя още не можеше да назове. — Навярно вашата добродетел, — защото ако осъществите намеренията си и напуснете манастира, вече няма да можете да се върнете тук. Повярвайте ми, милейди, отвъд тези стени стават ужасни неща, които вие в невинността си изобщо не можете да си представите.

Въпреки че Грешъм говореше сериозно, на Мег ѝ се стори, че той се колебае и не знае как да приеме нейната молба да ѝ помогне да намерят Габриела. Каза си, че трябва да внимава, за да не реши той след време друго.

— Готова съм да посрещна всяка опасност, милорд, стига да успея да намеря сестра си.

На слабата светлина очите му станаха по-тъмни и Мег видя в него не само възможен спасител на Габриела, но и мъж, който я кара да се задъхва и събужда в нея чувства, които досега са спали.

— Защо ме наричате милорд? — попита той.

Мег въздъхна.

— Грешъм — каза тя — вие сте роден в дом на благородници. Може би не вие сте първородният наследник, но добрият ви произход е несъмнен. Виждам го в очите ви, разбирам го по обноските ви.

Миг по-късно той стоеше пред нея, а тя изобщо не беше забелязала как се е приближил. Той вдигна ръка, мазолеста от

въртенето на меч и друго оръжие, и докосна леко бузата ѝ.

— О, милейди, аз трябва да се махна от тук и то час по-скоро, защото тук съм щастлив.

Тя вдигна очи към него, толкова обърквана от чувствата, предизвикани от физическото и духовното му докосване. Не можеше нито да каже нещо, нито да се отдръпне, както би трябвало да стори.

Грешъм наведе глава и притисна нежно устни към нейните. Мег се разтрепери, но не се дръпна. По непознат и чудесен начин той повтаряше извивката на устните ѝ със своите, разтваряше ги и ги целуваше, а тя сложи ръце на раменете му и се притисна към него, за да не падне.

Той обгърна бедрата ѝ с ръце и тя усети езика му. Мег го пое в устата си, а той изстена и я привлече още по-силно към себе си.

Мег реши, че се държи като разюздана проститутка, а част от ума ѝ предвиждаше многобройните и ужасни последици от онова, което беше изпитала. Господи, та Сейнт Суидънс е манастир.

Грешъм пръв прекрати допира, пое си дъх и сега изглеждаше толкова съкрушен, колкото се чувстваше и Мег. Извърна се от нея и прокара ръка през косата си.

— Грешъм Седжуик — измърмори той, — какъв си глупак!

И двамата трепнаха, смаяни от онова, което беше произнесъл.

Грешъм Седжуик, повтори Мег, сякаш произнасяше непознато заклинание, което трябваше да донесе и на двама им или много добри неща, или още по-големи изпитания.

Той се обърна отново към нея и очите му пламтяха.

— Поне това вече го притежавам, въпреки че ми е само то. Щом е с име, човек не остава сам, милейди и докато все още мога да запазя чувството си за чест...

— Но...

— А сега си вървете, защото в противен случай, боя се, пак ще ви целуна.

Мег побърза да излезе, потресена от всичко, което той я бе накарал да изпита, вътрешно тя тържествуваше, но беше и разтревожена, защото паметта на Грешъм явно щеше да се възстанови напълно. Беше чудесна новина, но означаваше също, че той скоро ще напусне манастира.

При това без нея, без Мег, ако тя не успее да измисли нещо много хитро.

Тази нощ тя дълго не можа да заспи. На светлината на свещта на масата размисляше и обмисляше какво да пише в писмото до Габриела, преди да изреди думите си върху единствения скъпоценен лист хартия, който притежаваше. Елизабет ѝ беше подарила хартията за Коледа, а шишенцето с мастило и перото бяха на Габриела. Перото беше от опашката на гъска, собственост на един селянин и Габриела го беше изскубнала, поемайки не малък риск.

Мег се отдаде за миг на спомените си, видя с вътрешния си поглед как нейната близначка първо гони гъската, а после гъската нея.

Когато видя най-сетне, че лоената свещ догаря, скоро ще угасне и тя ще остане на тъмно, потопа перото в мастилницата и започна да пише.

„Мила сестро...“

Два дена по-късно, през една свежа ноемврийска заран, Мег и Елизабет наблюдаваха от камбанарията на манастира как в единия край на село Ъпър Горе панаирът става все по-многолюден. Приличаше на пъстрата мозайка от църковен витраж, първо строшен, а после отново събран във весело безредие. Когато Елизабет ѝ стисна ръката, Мег осъзна колко е нещастна. Осъзна, че очите ѝ са плувнали в сълзи, толкова силно беше желанието ѝ да се махне оттук. Манастирските стени, предложили убежище на толкова много хора, сред тях дори и на Седжуик, за нея бяха като стените на затвор.

Дори ако Габриела не беше изчезнала, пак щеше да е така, защото съдбата ѝ е отредила друго. Само ако намери кураж да се махне, ще може да получи онова, което ѝ принадлежи по право.

— Моля те, Мег — каза Елизабет, — не се противи на нарежданията на игуменката, остани тук. Ще има и други панаири.

— Така ли мислиш? — попита Мег и избърса от бузата си една сълза.

Елизабет се усмихна тъжно.

— Аз съм ти сестра. Мисля, че често отгатвам намеренията ти, дори още преди да си ги измислила докрай. Искаш да отидеш не само на панаира, нали? Искаш да напуснеш Сейнт Суидънс, може би не днес или утре, но много скоро и навярно завинаги.

Мег се обърна към Елизабет и я погледна право в очите.

— Нали не мислиш, че ще си отида завинаги и няма да те видя никога вече, моя мъдра, нежна и любима сестро?

— Габриела ни напусна, а скоро ще го сториш и ти. Какво ще правя тогава? О, Мег, нали не си намислила дори да не се сбогуваш с мен?

Мег погали сестра си по косата.

— Разбира се, че не бих го сторила. Моля те, глупаче, не се тревожи, няма да останем задълго разделени.

— Ще тръгна с теб — заяви припряно Елизабет. — Досега аз наистина се колебаех, но...

Мег толкова силно бе желала да чуе тези думи, но сега те я натъжиха. Безкрайните заплахи на света там навън, за които толкова много беше чувала и които смяташе за страховити измислици, с които плашат жени като нея, придобиха съвсем друг смисъл сега, когато можеха да надвиснат и над Елизабет. Детето щеше да е със сигурност по-добре защитено в манастира и под крилото на църквата.

— Не — каза Мег, меко, но решително. — Не мога да понеса дори мисълта, че можеш да се разболееш от холера или да се озовеш в ръцете на пладнешки разбойници. — Тя се позамисли, после лицето ѝ се проясни и продължи още по-убедително. — Виж какво, щом намеря Габриела, ще пратим някого тук да те вземе. Придружен от легион войници и куп камериерки.

Тъмните клепки на Елизабет станаха мокри от сълзите.

— Ти ме мислиш за слаба, за теб съм едно глупаво и плашливо дете. И Габриела мислеше така. Но аз съм вече на шестнайсет и...

Мег прегърна силно сестра си, защото наистина не си представяше как би могла да се раздели с нея. Тя наистина беше най-малката и най-дребничката, а Мег и Габриела винаги се бяха наричали нейни закрилнички, Елизабет беше несъмнено и най-добрата от тях, най-преданата и най-добросъвестната.

— Глупава и плашлива ли? — попита предизвикателно Мег, изсумтя и поотдалечи сестра си от себе си, за да я изгледа по-добре. — Не и ти, Елизабет Радклиф, не и ти.

— Но въпреки това не искаш да дойда с теб?

— Не защото не ще можеш да изминеш пътя, а само защото си ми безкрайно скъпа. Никога не бих си простила, пък и Габриела би ме

намразила, ако те изложи на опасност. Загубата би била прекалено голяма, за да я понесем не само ние двете, но и много други хора.

Елизабет изсумтя.

— Говориш със загадки! — каза тя укоризнено, а стана изведнъж и нападателна. — Освен това обсъждам мисълта да кажа на майка Мери Бенедикт какво искаш да сториш, Мег Радклиф. — Сега Елизабет изглеждаше много решителна и сините ѝ очи святкаха.

— Ела с мен на панаира — прошепна Мег и я хвана за ръцете. Беше импулсивно, но изведнъж изпита желание да сподели с някого приключението.

Елизабет поклати глава.

— Не, аз не мога.

— Защо не?

— Защото искам да послушам майка Мери Бенедикт — отговори с твърда решителност Елизабет. — Освен това и за да мога да ѝ кажа за теб, за твое добро.

Мег се засмя и прибра една кестенява къдрица под монашеския воал на Елизабет, малко поизкривен както ѝ нейния.

— Ти няма да ме издадеш — каза тя. — Прекалено лоялна си, за да го сториш.

— Ами ако не съм — измърмори Елизабет и избърса сълзите от лицето си. — Ако съм безскрупулна доносница?...

Мег се засмя и отново я прегърна, след което не каза повече нито дума за забранения панаир или за замисленото бягство от манастира.

Същия следобед, докато майка Мери Бенедикт, според обичая си подремваше, а Елизабет се грижеше за сестра Клодия, Мег се измъкна от манастира през една рядко използвана странична портичка до градината, в която двете с Елизабет бяха намерили Грешъм Седжуик. Писмото за Габриела беше скрила, сгънато в платнена кесийка, пъхната в джоба на расото.

След като затвори портичката след себе си, Мег смъкна монашеския воал от косата си и го окачи на един фенер, за да си го прибере, когато се върне вечерта, без да трябва дълго да го търси. Сестра си щеше да започне да търси друг, не много далечен ден. В момента искаше само да намери куриер за писмото и да се наслади на многолюдното, на шумовете и миризмите на панаира, да запази в

спомените си пъстрите му картини за мрачните зимни дни, които щяха скоро да настъпят.

Мег имаше намерение да се върне за вечеря в Сейнт Суидънс и да заеме мястото си в трапезарията с измито лице и с воала на ордена. По време на вечерната служба щеше да е особено набожна, а докато помага на Елизабет в работата, щеше да ѝ разкаже за всичко видяно и чуто в селото. Така сестра ѝ щеше, благодарение на нейния разказ, да сподели радостите, които е изпитала.

Всъщност в мига, в който забърза през замръзналите и ожънати ниви на манастира, Мег вече мислеше само за комедиантите, за красивите накити и за момчетата, които се мъчеха да спечелят някоя награда като се изкатерят до върха на намазани с мас греди.

В богатата библиотека на манастира Грешъм дълго седя над атласите с надеждата да срещне име на населено място, което да си спомни, но усилията му се оказаха напразни. Като се изключат собственото му име, усещането, че познава много добре Лондон и откъслечните спомени за сражение, които го преследваха от самото начало, не можа да извика в паметта си нищо съществено. Съзнанието му беше изпълнено с призраци, сиво и мъгливо, с шепнещи гласове, които познаваше, но не можеше да свърже с нито един жив човек.

Тъкмо се канеше да върне атласите и да излезе от библиотеката, за да нахрани кокошките, — изглежда всичко, на което беше способен засега, — когато Елизабет Радклиф се вмъкна тихо в помещението. Воалът ѝ висеше накриво, лицето ѝ беше толкова бледо, че той се уплаши, очите ѝ бяха широко отворени.

— Не биваше да я пускам да отиде! — изрече тя бързо.

На Грешъм му спря дъхът.

— За какво говорите? — попита дрезгаво той, но сякаш вече знаеше отговора.

Елизабет взе да крачи из библиотеката, е всяка крачка все по-възбудена. После се отпусна на една пейка с гръб към дългата маса, на която Грешъм беше разтворил атласите.

— Мег отиде на панаира — довери му тя. — Въпреки че игуменката категорично ѝ забрани...

Той хвана Елизабет за крехките рамене и я накара да стане.

— Мег е излязла от манастира? Сама?

Елизабет прехапа устна и кимна. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

Грешъм произнесе една дума, абсолютно неподходяща в присъствието на дама и то в манастир.

— Боже милостиви — каза той развълнувано. — Наистина ли отиде сама? По-добре би се справила с дракон, отколкото с нехранимайковците, които се разхождат там вънка.

Елизабет беше толкова пребледняла, че Грешъм я сложи да седне отново на пейката от страх тя да не припадне.

— Ако ѝ се случи нещо, вината ще е моя — измърмори тя толкова тихо, че той едва я разбра. — Вината е моя, само моя.

Той нямаше време да утешава детето, но според него, каквото и да се случеше, вината щеше да е единствено и само на Мег. В края на краищата нали никой не я беше отвлякъл или прогонил, беше тръгнала доброволно.

— Елизабет, тук може ли да се намери кон и меч? — попита той.

Тя поклати глава.

— Имахме един кон, Захиас, един бял катър, но в края на лятото Габриела и сестра Джоана потеглиха с него за Корнуол. Освен това в Сейнт Суидънс не можете да намерите меч, защото майка Мери Бенедикт казва, че истината и добродетелта са единственото оръжие, от което имаме нужда. — Устните на Елизабет трепереха и една самотна сълза се спускаше по бузата ѝ. — В този миг съм готов да пожертвам с радост надеждата си да отида на небето срещу остро оръжие и кон!

Грешъм се засмя насила, наведе се и целуна братски Елизабет по главата. Щом се налага да отиде невъоръжен в селото, нека бъде така. Ще използва за защита каквото му падне под ръка и ще се надява, че няма да налети на шерифа и хората му, преди да е открил Мег.

— Аз ще я върна — обеща много сериозно. — Нали не сте казали на никого?

Елизабет поклати глава.

— Не, милорд — отговори тя задъхано. — Кажете ми какво трябва да сторя?

— Просто да останете в манастира. Елизабет, настоявам да ми дадете честната си дума, да се закълнете, че няма да мръднете от тук, защото за мен ще е достатъчно трудно да намеря една от сестрите, да не говорим за двете.

— Обещавам — отговори Елизабет. — И, моля ви, побързайте.

Когато четвърт час по-късно Грешъм излезе през една от страничните врати от манастира, зърна един монашески воал, окачен на кука в стената. Ако обстоятелствата не бяха толкова тревожни, щеше да се засмее при мисълта, че Мег е свалила воала си още в мига, в който е излязла от манастира. Можеше да си представи, че стига да имаше и най-малката възможност, тя щеше да престане да го носи, както го беше сторила вече изгубената ѝ сестра.

Въпреки голямото напрежение, Грешъм усети как отново го замъчи спомен, който все не можеше да улови. Лицето и снагата на жена. Габриела.

Прекоси колкото можеше по-бързо нивите и се усети беззащитен като тлъсто зайче, което се е осмелило да се приближи на един изстрел от ловеца. Мег му беше разказала с подробности за краткото посещение на шерифа в манастира и беше сигурен, че човекът се измъчва от въпроса дали той, Грешъм, не е извършил някое престъпление.

В горичката зад нивите късметът се обърна, макар и за малко, в полза на Грешъм. На един дъб видя як клон и го откърши. Щеше да му послужи вместо боздуган и беше все пак по-добре от нищо.

Ако са тръгнали да го търсят, момчетата на шерифа сигурно ще да носят истинско оръжие. Надяваше се да са заети някъде другаде, но беше твърде вероятно поне някои от тях да са на панаира, за да бранят реда или да се радват на представленията.

В края на селото някаква жена се опита да продаде на Грешъм кокошката, която кудкудякаше и пляскаше с криле в ръцете ѝ. До нея вървеше кокалесто момче с износено наметало с качулка, което сякаш омагьоса Грешъм. Наметалото можеше да му свърши добра работа. За съжаление нямаше с какво да го замени, а не беше и достатъчно отчаян, за да го отнеме насила от момчето, а освен това щеше да се вдигне много шум.

Грешъм отказа на молбите на продавачката на кокошки и се приближи предпазливо към шумовете и представленията на панаира, като се озърташе непрекъснато за хората на шерифа и за Мег.

Колкото и предпазлив да беше, някакви типове го забелязаха. Беше чужд за селото и околността, освен това навярно вече всеки знаеше, че живее в манастира и църквата му е дала убежище.

— Казвам ви, че това е нашият кон — викаше все по-ядосано Мег. — Името му е Инок и е брат на Захиас. Избяга преди няколко месеца от манастира. Вижте го само как ми яде от ръката, той ме помни.

Отговорът беше упорито измърморване. Грешъм не можа да разбере думите.

— Откъде го имате? — напираше Мег. — Насред улицата ли го намерихте? Или сте го извели от неговия обор? — Тя млъкна и зачака. Когато заговори отново, гласът ѝ беше станал още по-креслив. — Виждам, че нямате какво да кажете, нали? Е, ще видим какво ще обясните на шерифа!

При тази закана Грешъм заобиколи бързо сергията с пастетите и хвана Мег за ръката, за да ѝ попречи да викне на помощ хората на реда.

Тя го погледна, отначало изненадана, а после и с недоверие.

Момчето, което държеше катъра за юздата, се втрени в Грешъм, изтърва юздата и хукна, за да изчезне час по-скоро в гората. Грешъм изруга, недоволен, че се вдигна толкова шум, но хукна подире му, защото макар той да не си спомняше за момчето, очевидно беше, че момчето си спомня за него.

Той спипа пълничкото, луничаво момче сред храстите на една брезова горичка и го повали с такава ярост на земята, че незаконният собственик на изгубеното добиче на Сейнт Суидънс така се задъха, че за малко не предаде богу дух.

Грешъм притисна тоягата си в гръкляна на момчето, достатъчно силно, за да разбере пленникът му, че няма да успее да се изправи скоро отново на крака.

— Откъде имаш това добиче? — попита Грешъм. Осъзна, че Мег го е последвала, повела за юздата едрия бял катър, но за щастие останалите хора не бяха проявили повече интерес към случилото се и си останаха на панаира.

Момчето се изплю. Тогава Грешъм го сграбчи за колана и го вдигна със сила на крака.

— Намерих го — изписука вероятният крадец.

— А защо хукна да бягаш преди малко от мен?

— Честна дума, че не ви бих аз. Кълна се, наистина не бях аз.

— Но знаеш кой ме е бил, така ли?

Мълчание.

Грешъм притисна клона към шията на момчето, свали го бавно от брадичката до ключиците.

— Хайде, казвай!

Момчето погледна с изхвъркнали от орбитите очи умолително Мег.

— Калугерката беше, тя вдигна камък и ви удари изотзад. Вие паднахте, а тя ви открадна коня. Аз нямам нищо общо, кълна се...

Пред вътрешния поглед на Грешъм се заредиха картини — наистина виждаше и някаква калугерка. И това момче. Те тримата бяха пътували заедно, но не можеше да си спомни закъде и защо. Усети разочарованието да се разлива в него като горчива жлъч.

— Ти имаше кон — каза дрезгаво Грешъм, а момчето направи добре като прие на сериозно предупреждаващия му тон.

— Да, но в бъркотията той избяга. Повече не го видях.

— А сестра ми? — попита Мег и коленичи до момчето върху заскрежените окапали листа. — Не може да не знаеш нещо за сестра ми. За Габриела. — Нямаше съмнение, че тъкмо споменаването на калугерката я беше навела на тази мисъл.

Момчето отново плю и лицето му пламна.

— Ами да, курвата на Чалстри, само това мога да ви кажа. А сега си вземете проклетото добиче и ме оставете на мира, ако не искате да извикам шерифа.

Грешъм се отдръпна, това момче, което беше гонил до края на гората, вече изобщо не го интересуваше. Погледна Мег и видя в очите ѝ сълзи на гняв.

Малкият нехранимайко се надигна, но преди да успее да избяга, Мег издърпа клона от ръцете на Грешъм, скочи и замахна бързо към момчето.

— Лъжеш — изкреця тя гневно, — готова да го удари. — Как смееш да говориш така за сестра ми? За сестра ми, която струва сто пъти повече от дребен вагабонтин като теб!

Грешъм се възхити на смелостта на Мег, но издърпа все пак внимателно клона от ръката ѝ. Момчето побягна, но не към панаира, а в обратната посока, а Мег, която дотогава кипеше от гняв, изведнъж взе да хълца. Не беше лека тъга, плачът ѝ идваше от дън душа, от непознати кътчета, в които и тя не беше надниквала.

Той я привлече към себе си, развълнуван от отчаянието ѝ.

— Мег... — прошепна той. — Мег, скъпа, недей да плачеш, не мога да го понеса.

Съвсем близо до тях добичето изрева, вдигна грозната си глава и задъвка няколко увехнали листа, останали да висят на един клон.

Мег вдигна към Грешъм изпълнени с мъка очи.

— Габриела не е курва — каза тя.

Грешъм отметна от челото ѝ кичур рошава коса.

— Разбира се, че не е.

— Чалстри? Но кой е той?

Дълбока тъга изпълни сърцето на Грешъм и той целуна Мег по челото.

— И аз не зная — отговори той. — Но ние ще го открием, ние двамата ще намерим и вашата сестра, та дори да се наложи да прекосим на гърба на това добиче цяла Англия от край до край.

Тя дълго време мълча, после вдигна глава и се загледа в лицето му с прекрасните си очи.

— Наистина ли? — попита най-сетне и гласът ѝ прозвуча, плах и тих, изпълнен с надежда и страх, че може да остане разочарована. — Сипаницата да ви порази, ако не казвате истината, защото лъжливо обещание е най-страшното предателство...

Нямаше начин, той трябваше да я погледне и да издържи погледа ѝ. Как можа тази жена така да го омагьоса, та да е на ръба на лудостта?

— Аз държа на обещанията си, милейди — чу се той да казва — но сега ще се върнем в манастира — вие, катърът и аз, — и кой знае, може би от радост да видят отново добичето, никой няма да забележи, че ние двамата ще изчезнем завинаги.

Тя се усмихна и тази усмивка, за него като изгрев-слънце, беше сега за Грешъм всичко на света.

— Сестрите от Сейнт Суидънс наистина ще се радват да видят отново Инок — каза тя и погледна нежно катъра. — Въпреки езическия му нрав.

Грешъм хвана юздите на катъра и се метна чевръсто на гърба му. После вдигна Мег и я сложи да седне пред него. От това усилие само леко му се зави свят. След вечерята и глътка вино от тайния запас на игуменката, след още една нощ здрав сън всичко щеше да мине.

Все пак явно беше твърде рано да почнат да правят още на следната заран планове за това как ще търсят Габриела.

— Трябва да започнем търсенето от Лондон — заяви енергично Мег, — докато той насочваше не твърде покорното животно към манастира. Изпълнена с оптимизъм, тя вече беше изминала половината път и почти беше постигнала целта си. — Той е на пътя за Корнуол и там сигурно някой ще е чул нещо и за Габриела, и за вас...

Той се усмихна, защото я слушаше с удоволствие как бърби.

— Да — съгласи се той, за да я окуражи.

Мег се обърна леко, за да погледне Грешъм в лицето.

— Аз успях да пратя писмото — каза тя.

— Писмото?

— До Габриела. Дадох го на един комедиант, който по някаква случайност доста приличаше на вас. Затова си спомних за писмото. Заради приликата, искам да кажа.

Впечатлен, Грешъм свъси чело, но не беше никак разтревожен.

— Мъж, който прилича на мен?

— Да — Каза Мег и кимна утвърдително. — Синеок, със сламено руса коса. Но не е и наполовина толкова хубав като вас.

Той се озърна и се усети ужасно притеснен. Бяха вече доста далеч от селото, той беше намерил Мег, а благодарение на нея и катъра, за чието изчезване изобщо не беше чувал. Но всичко това не изключваше, че всеки миг могат да бъдат открити от хората на шерифа.

— Разкажи ми по-подробно за този мъж.

— Няма нищо за разказване — отговори с въздишка Мег. — Разказах му за съпруга на Габриела, който е от Корнуол и той обеща да предаде писмото. Напролет щял да замине с трупата си за там.

Грешъм си мислеше за посещението на шерифа в манастира — той търсеше някакъв престъпник. Мисълта, че може да има някаква връзка, беше чисто инстинктивна, но въпреки това му мина през ума: ако се окаже, че шерифът нещо е сбъркал, той може да стовари всичко върху неговата глава.

Учуди го упоритостта, с която комедиантът продължава да следва призиванието си и заключи, че човекът навярно се усеща сигурен. Шерифът беше убеден, че неговата жертва е потърсила убежище в манастира Сейнт Суидънс и това го беше направило сляп за

други възможности. Мислите на Грешъм се насочиха сега към обещанието дадено на Мег да ѝ помогне в търсенето. Беше достатъчно опасно дори само да поемат към Корнуол и той затърси възможност да се откаже от това намерение.

Бяха насред същата нива, която преди малко бяха прекосили поотделно, когато Грешъм чу зад себе си тракането на подкови и се озърна. Някакъв конник се приближаваше с огромна бързина към тях.

Боже милостиви, само след секунди онзи мъж щеше да налети на тях.

Грешъм изруга и пришпори катъра, който изцвили и препусна. Успя да мине в последния миг с животното, а следователно и с Мег през задната порта на манастира и да я затръшне, преди да успеят да го арестуват.

Човекът на шерифа спря коня си, изкрещя нещо и заудря по дебелото дърво, изглежда с дръжката на кинжала си.

Грешъм се засмя, радостен, че все пак е успял да избяга. Чувстваше се по-силен, защото е успял да се пребори със сериозно предизвикателство, затова заключи, че който и да е, сигурно е човек, който обича да се справя с трудности. Ако се оженя за Мег, помисли си той със сарказъм, това положително би събудило спомените ми със същата сила, с каквато тя разпалва кръвта ми.

4

Завръщането на катъра Инок стана повод за голяма радост сред старите, почтени стени на Сейнт Суидънс и Грешъм се оказа прав: неговото отсъствие, да не говорим за забранения излет на Мег до панаира, сякаш не бе направило впечатление на никого. Само Елизабет веднага си каза, че изчезването на сестра ѝ сигурно щеше да я разтревожи по-малко, ако беше сигурна, че е искала само да върне катъра. Що се отнася до майка Мери Бенедикт, през следващите няколко дена, от които всеки беше по-мразовит от предишния, тя сякаш наблюдаваше по-внимателно Мег, но не бързаше да я хока.

Игуменката имаше сега по-сериозни грижи, защото заболяването на сестра Клодия се оказа по-сериозно отколкото бяха предположили отначало. Преместиха престарялата калугерка в отдалечена килия и само игуменката и Елизабет можеха да я посещават, за да се грижат за нея. Калугерките взеха да си шушукат за треска, бълнуване и дори признаци на чума. Елизабет беше сдържана и потисната. Нощем с мъка заспиваше за малко, на Мег ѝ се налагаше да кара насила сестра си да хапне нещо.

Елизабет ставаше с всеки изминал час все по-раздразнителна — не ѝ беше никак лесно да снове напред-назад до отдалечената килия. На третия ден след триумфалното завръщане на Инок, тя напусна малката килия, в която беше живяла заедно с Мег и Габриела откакто бяха дошли в Сейнт Суидънс.

Мег направи всичко възможно, за да поговори със сестра си насаме, но едва след многократни усилия успя да я хване в преддверието на трапезарията, където тя чакаше нетърпеливо една калугерка да ѝ напълни от голямата делва каната с козе мляко. Елизабет пое каната с две ръце и вече се канеше да се върне час по-скоро в болничната стая, когато Мег ѝ препречи пътя.

Елизабет явно се уплаши. Кожата ѝ беше като пергамент, през нея прозираха сини жилки. Тя бързо отстъпи крачка назад.

— Не ме докосвай, Мег — каза тя с глас стар като вечността. — И не се приближавай към мен.

Мег скръсти ръце на гърдите.

— Каква ужасна тайна криеш от мен, Елизабет? Боже милостиви — каза си тя — не допускай слуховете да се окажат верни. Не позволявай на чумата да нахлуе в Сейнт Суидънс.

— Върви си, Мег — каза решително Елизабет. — Бягай докато още можеш. Тръгвай с лорд Седжуик и се махай отгук.

Значи клетата сестра Клодия наистина беше повалена от чумата. Истината, толкова различна от подозрението, което я беше тревожило досега, порази болезнено Мег. Защо толкова дълго бе отпъждала тази мисъл? Тайната, наложената незабавно изолация на болната калугерка, която иначе щеше да има безброй посетители, които щяха да се молят за нея, да ѝ носят последните есенни полски цветя, да ѝ четат из Светото писание... всичко това трябваше някак да предупреди Мег.

— Майчице Богородичке! — измърмори тя и се прекръсти. Изтръпна от страх. — Сигурна ли си, че не грешиш?

Елизабет се изчерви и контрастът с предишната бледност будеше тревога.

— Говори по-тихо! — каза тя заповеднически и по-енергично от когато и да било. — Не, не сме напълно сигурни. Майка Мери Бенедикт и аз. Чумата води обикновено до доста бърз край, а сестра Клодия е още жива.

— А ти се грижеше през цялото това време за нея. — Мег беше сякаш скована от ужас, искаше ѝ се да прегърне Елизабет и да я отведе със себе си.

Елизабет не отговори. Не беше и нужно.

— Ела с мен — помоли я задъхано Мег. — Ще избягаме, още днес — ти, аз и Грешъм...

— Твърде късно е — каза спокойно Елизабет. — Освен това не мога да зарежа сестра Клодия и да я оставя да умре сама. Игуменката има други задължения и няма да може да бди над мъртвец, но аз ще мога. И ще го направя. Затова, Мег, спести си предложенията и напусни незабавно манастира.

Гневът на Мег беше смесица от мъка и страх. Мъчеше се да се освободи от тях, както се мъчи да се освободи сирена, уловена

безнадеждно в мрежата на рибар. Опита се отново да хване Елизабет за ръката, но Елизабет се дръпна.

— За бога, сестричке, ела с мен! — каза умоляващо Мег.

Елизабет само поклати глава.

— Маргарет — чу се гласът на майка Мери Бенедикт. Игуменката стоеше на няколко метра от тях. — Послушай сестра си. Вземи Инок и златото в тази кесия и напусни незабавно Сейнт Суидънс!

Кесията тупна в краката на Мег. При други обстоятелства звъntenето щеше да прозвучи може би примамливо, но сега то прозвуча за Мег като вопъл на смъртник. Не само на сестра Клодия, но може би и на Елизабет. И на много други, към които така силно се беше привързала в манастира.

Мег просто не можеше да помръдне, идеше ѝ да креци, но не пророни ни дума.

Елизабет и майка Мери Бенедикт използваха момента, за да се отдалечат бързо. Елизабет се обърна.

— Бягай — помоли тя безмълвно.

Мег гледа съкрушена подире им докато не изгуби от поглед тези обични две жени, после преодоля най-сетне сковаността си. Наведе се и взе кесийката със злато. Откри Грешъм в обикновено празния обор, където чешеше Инок, с когото изглежда беше сключил несигурен мир. Като изчезналия си брат Захиас и Инок беше същински дявол, с когото човек по-добре да си няма работа.

— В името на Юпитер и Зевс, какво се е случило? — попита Грешъм, като зърна отчаяната Мег.

Тя вдигна високо кесията и няколко пъти се опита да заговори, докато успя най-сетне да даде що-годе смислен отговор.

— Чумата — изрече тя най-сетне. — Изглежда, че сестра Клодия я е повалила чумата, а Елизабет се грижи за нея. Моята Елизабет... — Мег залитна леко, но Грешъм я хвана здраво и я държа така докато тя можа да продължи. — Майка Мери Бенедикт и Елизабет искат ние двамата да напуснем манастира. Можем да вземем Инок и това злато.

— А какво е състоянието на останалите? — прошепна смаяно Грешъм. — На калугерките, послушничките и ученичките от интерната?

— Представа нямам — каза потиснато Мег. — Може да са били достатъчно далеч от болничната стая и да не са се заразили. Но що се отнася до Елизабет и майка Мери Бенедикт...

Грешъм ѝ върна златото.

— Съберете си багажа и побързайте. Щом слънцето залезе, потегляме.

Тя го погледна втренчено.

— Да, но Елизабет остава тук...

— Така е и тя не може да тръгне — допълни Грешъм. — Няма да ѝ помогнем, ако останем тук, лейди Мег, но можем да направим много, ако се махнем. Нали не сте забравила, че ще търсите Габриела?

Мег поклати глава и прехапа устна, за да не заплаче.

— Не, но се чувствам като разкъсана, милорд. Да тръгна или да спася сестра си. Да остана и да спася по-малката си сестра.

— Дори вие не можете да спасите Елизабет, ако тя се е заразила — каза спокойно Грешъм. — Трябва да уповаваме на Богородица и на всички светии и ангели и да направим каквото ни е възможно.

Мег имаше чувство, че в гърлото ѝ е застанала буца и пак не можа да каже ни дума. Само кимна, сложи кесията със златото в джоба на наметалото и излезе от обора.

В толкова добре познатата килия, където три празни легла ѝ напомняха за други времена, за нощи, когато тя и сестрите ѝ си разказваха със смях какви ли не истории и правеха страхотни фантастични планове. Мег усети самота каквато никога не беше изпитвала.

Вещите ѝ бяха малко — един молитвеник, рокля и наметало, гъшето перо и шишето мастило. Само след миг вързопчето ѝ беше готово.

После тя седна на ръба на леглото си, неподвижна и сякаш в транс, сложила на коленете си оскъдните си вещи, вързани в калугерския воал, оставен от Габриела.

Тя не отиде да вечеря и едва когато камбаните забиха за вечерня, стана, озърна се за последен път и напусна малкия пашкул, в който тя, Елизабет и Габриела се бяха чувствали сигурни толкова време.

Както се бяха уговорили, Грешъм я чакаше до задната порта. Беше си намерил отнякъде наметало с качулка, която засенчваше лицето му, а Инок, макар и без седло, имаше все пак юзда.

Мег се обърна още веднъж и сърцето ѝ се сви. После тя се приближи бързо към Грешъм и той я вдигна на гърба на катъра. Той го яхна бързо зад нея и я обгърна с ръце, за да хване юздите. Тя веднага изпита чувството, че ръцете на Грешъм сякаш я утешават.

Портата пред тях беше отворена. Свободата, за която Мег винаги беше копняла.

Но за обстоятелства като сегашните не беше и помисляла.

— Кураж, милейди — прошепна ѝ меко Грешъм на ухото. — Съсредоточете мислите си върху надеждите, а не върху страховете си и гледайте напред, не назад.

Мег кимна и в този миг в душата ѝ стана нещо, нещо радостно и толкова важно, че съвсем я слича. Всъщност не изпитваше нито страх, нита мъка, но си даваше сметка, че в нея се извършва промяна, че е вече човек съвсем различен от този, който е била допреди малко.

Тя погледна Грешъм, за да види дали и той изпитва нещо подобно, но здрачът вече се беше спуснал над полята, покрити с оловна мъгла и тя не можа да види израза на лицето му.

Мег се накара да осъзнае, че този мъж, който я беше променил, е чужденец и сигурно го е сторил несъзнателно. Всички негови постъпки го превръщаха в загадка, но сега загадка за нея беше и самата тя.

Тръпки преминаха по гърба ѝ и тя си спомни думи, които майка Мери Бенедикт често беше повтаряла: Внимавай какви молби отправяш към небето, Маргарет Радклиф. Бог чува всяка и изпълнява понякога някое глупаво пожелание, за да ти даде урок.

— Но нали не можем да спим на някое дърво! — протестира Мег, когато, вече далеч от манастира и навътре в гората, Грешъм спря катъра под един вековен дъб и ѝ съобщи решението си. Бяха яздили часове наред и отдавна беше тъмна нощ.

— Няма как, милейди — отговори Грешъм. — Не само че можем, но и ще го направим. — Той слезе от коня и вдигна Мег от гърба му. — На мили наоколо няма странноприемница, а не бих и рискувал да наема стая, дори ако открием някоя.

— Но какво ще вечеряме? — попита Мег. Наблизо, сред старите дървета с окапали листа, които сякаш посягаха към небето, блъбукаше поток. Грешъм тръгна към водата, повел след себе си и гладния Инок.

— В чантата ми има сладки картофи — извика ѝ той отдалече. —
Вземете си няколко.

Сладки картофи? Кой знае защо, но Мег си беше представяла по-
иначе един изпълнен с приключения живот, през ум не ѝ беше
минавало, че ще трябва да спи по дърветата и да яде сурови грудки,
както беше чувала в разказите за Африка и за маймуните. Беше си
представяла всъщност цигански табори с музика и лагерни огньове...

Минути по-късно нейният рицар се върна заедно с добичето. Той
го върза за дървото, а после вдигна Мег до първия голям клон.

— Изкачете се докъдето можете — каза ѝ той. — Аз веднага ще
ви последвам, заедно с вързопчетата. А утре, милейди, ще купим меч.

— Не може ли да запалим огън? — попита умоляващо Мег, но
изпълни каквото пожела Грешъм и макар и трудно, но почна да се
катери. Габриела беше много по-склонна от Мег да извършва такива
подвизи. — Студено е.

— Не, не можем да накладем огън — отговори Грешъм, а когато
тя се опита да се спре на един клон, помогна ѝ да се изкатери по-
нависоко. — Освен ако не желаете, разбира се, оскъдната ни вечеря,
заедно със златото, катъра, моят живот и вашата добродетел да се
озоват в ръцете на най-близката банда главорези.

— Страхувате ли се? — подигра му се Мег и продължи да се
катери все по-нависоко по голите клони и клонки. Вече ѝ се виеше
свят и се питаше кога този мъж кога най-сетне ще ѝ каже да спре.
Колко ли високо искаше да се изкачи тя?

— Не, милейди, не ме е страх — отговори спокойно Грешъм. —
Но просто съм разумен.

Той най-сетне ѝ разреши да спре на един як разклон. Далече долу
Инок шумолеше с листата, вече силно замръзнали на повърхността, но
меки и гнили по-надълбоко. Някъде изкрещя кукумявка, а месечината
се беше издигнала, зловеща и величествена на осеяното със звезди
небе, тя изглеждаше толкова близко, че сякаш можеха да я докоснат.

— И вие сте ми един авантюрист — продължи да се подиграва
Мег.

Нямаше желание да предизвика скарване, искаше само, но без
особен успех, да престане да мисли за Елизабет, там, в Сейнт Суидънс,
и предполагаше, че Грешъм я разбира.

— Аз съм от онези авантюристи, които искат да живеят достатъчно дълго, за да разберат кои са всъщност — отговори той меко и взе да рови във вързопчето си за обещаните картофи, извади и едно остро ножче, което сигурно беше откраднал от кухнята на манастира. Той нарязва картофите на равномерни парчета, даде на Мег нейния дял и задъвка замислено своя. — Знаем ли, може да си имам красива жена — размисляше той на глас, но понеже си беше свалил качулката, Мег видя веселите искрици в очите му. — Надявам се да е дебела, весела и без зъби.

— Без зъби ли?

Грешъм се разсмя.

— Не ми обръщайте внимание — каза той и задъвка поредното парче картоф.

— Но защо искате да е дебела?

— За да ме топли през зимата.

Мег силно се изчерви, защото често беше чувала вдовици да разказват за покойните си съпрузи и разбра намека. Беше все пак смаяна, че толкова хубав мъж си пожелава беззъба жена, дори ако го беше казал само на шега.

— Допускам, че аз не бих си желала подобно нещо — осмели се тя да каже и присви леко нос.

Очите на Грешъм весело заблестяха.

— Не, милейди, заяви той, — разбирам, вие просто не притежавате необходимата радостна нагласа.

Мег изпита необяснимото желание да е дебела и беззъба, но то бързо ѝ мина.

— Вие сте загадка за мен — заяви тя.

Грешъм се засмя тихо и ѝ сложи парче картоф в устата.

— Яжте — каза той.

Мег го послуша, но без особено въодушевление.

— През ум не ми е минавало, че някой ден ще ми липсва граховата супа на сестра Хелена — каза тя. — Откровено казано, направо копнея за нея.

— Кълна се, — каза Грешъм — и се опита да прозвучи сериозно, въпреки че сигурно се шегуваше, — да не беше чумата, щях да ви върна и да ви стоваря пред портата от катъра.

— Но защо? — попита обидено Мег. Не смееше да продължи да мисли за чумата, защото се боеше, че в края на размислите си може да види Елизабет гаснеща и умираща. Или вече мъртва.

— Ами защото не сте добра спътничка — отговори той, продължавайки да дъвче. — Откакто спряхме тук, не преставате да се вайкате и да се оплаквате. За съжаление нямам никакво желание да сляза и да прекарам нощта с добичето, въпреки че неговата компания ще ми е сигурно много по-приятна от вашата.

— Но той има зъби — каза Мег.

Грешъм прихна да се смее, а Мег се усети по-объркана от когато и да било.

Много по-късно и след като много пъти беше сменяла положението си, тя най-сетне задряма с глава опряна на гърдите на Грешъм, той я беше прегърнал и я беше завил, освен с нейното наметало, и със своето. Опрял брадичка в главата ѝ, той се вслушваше в звуците на нощта.

Следваше мислите си и си повтаряше отново и отново онова, което знаеше за себе си, а то беше като монотонен напев или като думите на заклинание, но той не губеше надежда, че ще успее да извика нови спомени от тъмното тресавище на забравата.

Не си спомни нищо и се запита, не за пръв път, дали не иска всъщност да се отърве от миналото си. Може би имаше неща, които не би искал да си спомни, неща, чийто спомен не би могъл да понесе?

Кой знае, може би шерифът имаше право да го преследва, той, Грешъм, можеше да е убиец или крадец. Бог му е свидетел, че насилието и смъртта не му бяха чужди. В сънищата си беше видял достатъчно много кръв, за да го знае.

Беше твърде вероятно да е женен, по собствената му преценка трябва да беше някъде към средата на тридесетте и следователно на възраст, на която един мъж отдавна е женен. Дали е съпруг на жена, която копнее той да се завърне, моли се и пали свещи за спасение на неговата душа? Или жена, — и това не беше изключено — която го прокллина и дори желае неговата смърт?

По-лошото беше, че може да имаше и деца. И кой знае, той може и да обичаше от сърце и душа тяхната майка — тази жена, за която не можеше да си спомни. Ако е така и му предстои да го осъзнае, нали ще

се окаже в безнадеждното положение да обича едновременно две жени.

Появата на чумата в Сейнт Суидънс го беше принудила да предприеме това пътуване заедно с Мег и сега се питаше дали съдбата е изиграла в тази драма някаква роля.

До този миг не си беше позволявал да се замисля твърде за желанията, които Мег Радклиф събуждаше в него. Беше се оказал безсилен да възпре прилива на чувства. Сега, облегал глава на грапавата кора на дървото, на което бяха потърсили убежище, той отново се остави да го плени начинът, по който Мег се смееше. Светлината в нейните очи, достатъчно силна, за да поведе един скитник по тъмните пътища. Нейният аромат с лек дъх на билки и свеж като чистата вода, която извира от планината.

Грешъм затвори очи, за да спре прилива на чувства, но болката при мисълта, че може да се наложи да се раздели с тази жена, го накара да потръпне. Имаше усещането, че губи почва под краката си и може би дори е на път да се влюби, но за това беше наистина още прекалено рано. Мечтаеше да сподели леглото с тази пламенна жена и ако заради това му се наложеше да се ожени за нея, беше дори готов да го стори.

При дадените обстоятелства желанията му бяха неизпълними, но не знаеше колко дълго ще издържи да копнее толкова силно за нея, без да може да намери изход. Беше понесъл по-лесно строшените си кокали от това ужасно, непрестанно, страстно желание.

Мег се раздвижи, каза тихо нещо на сън и Грешъм усети как нещо леко го прободне в слабините, когато тя се притисна към него в неспокойната си дрямка. Ръцете му усещаха коравината на малките ѝ гърди, а наперените им пъпки сякаш изгаряха кожата му въпреки катовете дрехи.

Грешъм отметна глава и потисна стон. Тази нощ Мег можеше да не се бои от него и мъката му можеше да върви по дяволите, но какво щеше да стане идната и по-идната нощ? Нали не можеха да спят вечно по дърветата, щеше да се наложи да нощуват и в плевници, където студът ще ги притиска един към друг, и в ханове, където тази лейди можеше да пожелае да ѝ дадат отделна стая.

— Какво става? — изпъшка малко ядосано Мег.

Въпросът така го стресна, че едва не падна от дървото и не я повлече със себе си.

— Как тъй какво? — попита той, макар да разбираше добре какво го питат. И той усещаше болезнено коравината си и си пожелаваше от все сърце Мег да се превърне, та макар и само за час, от почтена лейди в проститутка.

— Какво е това? — попита тя и се гушна в него.

Той си пое дълбоко въздух. Отдавнашна мъка, силна и сладка, се надигна в него.

— Струва ми се, че много добре разбирате какво е, измърмори той малко ядосан, защото наистина страдеше. — Въпреки цялата ви предполагаема невинност.

Тя го погледна, очите ѝ, които допреди миг святкаха закачливо, бяха станали сериозни и той едва не се удави в смарагдовозелените им дълбини.

— Ще ме държите ли много здраво? — прошепна тя. — Страх ме е. — Тя изрече последните няколко думи, сякаш изповядваше смъртен грях. — Габриела и Елизабет са всичко, което имам. Не зная какво бих правила без тях, в какво бих се превърнала без тях.

Той я прегърна по-силно, като внимаваше да не я смачка и позволи на устните си да се плъзнат леко по слепоочието ѝ. Нямахше какво да каже и той просто я слушаше.

— Габриела и аз не си приличаме — продължи колебливо тя, — но ние сме близначки и понякога наистина ми се струва, че има ме една душа. Затова... затова зная, че нещо лошо трябва да се е случило откакто тя напусна Сейнт Суидънс, за да се омъжи за сър Ейвъндал — усещам го. А Елизабет, тя е най-малката и ние двете с Габриела винаги много сме се грижили за нея, а сега, когато това е невъзможно...

Той я галеше по гърба и я слушаше.

Тя притисна чело към рамото му и потрепери, преди да изхълца.

Той я целуна по челото и зачака.

5

Сестра Клодия почина през нощта, щастлива дори когато беше най-болна. Елизабет не се съмняваше, че я е отнесла чумата, въпреки всички разлики между симптомите на нейната болест и онези, които бяха известни за най-страшната.

Елизабет се молеше до леглото на дребничката жена, тя затвори незрящите ѝ очи и оправя одеялата. А после, прекалено изтощена, за да може да плаче, отиде до вратата и почука, за да събуди послушничката, която дежуреше в тесния коридор пред килията.

— Извикай игуменката — каза Елизабет през дебелото дърво и се облегна за миг, капнала от умора, на вратата. — Побързай, но не буди никой друг.

Послушничката ѝ отговори приглушено. После настъпи пълна тишина.

Елизабет се дръпна от вратата и се накара да се разхожда из стаята, за да остане права и да не падне на пода от ужас и умора.

Най-сетне игуменката и извика откъм коридора и тя дръпна резето на вратата, за да пусне майка Мери Бенедикт да влезе.

Игуменката пристъпи към леглото на старата калугерка и погледна спокойното, въсърно бледо лице. Сестра Клодия изглеждаше толкова щастлива, сякаш ангелите, които дълго бе очаквала, наистина бяха дошли, за да я вземат, въпреки че беше страдала много, тя някак го беше преодолявала, дори през най-мъчителните часове на борбата със смъртта.

— Кога почина? — попита майка Мери Бенедикт.

— Едва преди няколко минути. Веднага пратих да ви извикат. — Елизабет толкова искаше да седне, защото коленете ѝ се подкосяваха от умора, но не смееше, защото се боеше, че после вече няма да може да стане.

Майка Мери Бенедикт оправя внимателно одеялото.

— Лейди Клодия е дошла в този манастир, когато е била на седем години. Довела я нейната майка — истинска дама с титла и свои

земи, поне така се говореше — и каза, че момичето не я оставяло на мира, настоявало да го доведат при нас. Аз дойдох една година покъсно, бях на шест, наскоро осиротяла и ужасно своенравна, а Клодия, едва на осем и, забележете, тя веднага се сприятели с мен. Тя ми разкри добротата и милосърдието божие. Тя ми помогна да разбера, че единственото ми желание е да стана негова годеница.

Елизабет не каза нищо, отговор не беше необходим, нито желан.

— Той не е за теб, дете — каза игуменката и срещна тъжния поглед на Елизабет. — Искам да кажа, животът, който водим тук.

Елизабет вдигна брадичка. За разлика от Габриела и Мег, тя не изпитваше желание да се озове в света извън стените на манастира, дори и сега не, когато чумата беше влязла и при тях, тук, на това място, което тя обичаше. Въпреки това копнееше за присъствието на сестрите си и понякога ѝ се струваше, че ще полудее от грижа за тях.

— Как можете да сте толкова сигурна, че не съм призвана да остана в манастира?

— Има признаци, скъпа и аз дълги, дълги години съм се учила да ги разпознавам. А сега си иди, моля те, и поспи. Остави ме насаме със сестра Клодия, за да можем да се сбогуваме.

— Но аз спях през последните няколко нощи тук — възрази Елизабет и посочи второто легло.

— Вече не е необходимо. Върни се в стаята си.

Елизабет наведе покорно глава и тръгна към вратата.

— Елизабет?

Тя спря, обърна се и погледна майка Мери Бенедикт. Игуменката ѝ се стори изведнъж по-стара, по-дребничка и някак вече не толкова сигурна в мненията си.

— Да?

— Ще има и други, които ще последват нашата приятелка сестра Клодия по този път.

Елизабет погледна към дребничкото тяло, което лежеше, покрито с одеялото. Миризмата на смърт изпълни изведнъж, сякаш дяволски тамян, килията, накара я да се задъха, проникна в дрехите и в косата ѝ.

— Да — каза тя още веднъж и излезе.

На другата заран се разболя още една калугерка, а от селото донесоха две деца, загърнати в дрипи вместо в одеяла. Те изгаряха от

треска, хълцаха сподавено и плачеха сърцераздирателно, езиците им бяха набъбнали, а кожата им беше цялата в кръвоизливи.

Манастирът се изолира още повече, мъчеха се да държат болните далеч от здравите.

Някои от калугерките и още няколко от обитателките на манастира предложиха помощта си, но други — нежеланите майки и дъщери, сестри и лели от аристократични семейства избягаха и се пръснаха из околностите. Дори изключителна дипломатка като майка Мери Бенедикт, не успя да ги убеди да преценят опасността и да останат.

Глупачки — казваше си Елизабет с необичайна за нея липса на състрадание. Ако вече носят чумата в себе си, само ще я разнеса или тепърва ще се заразят, ако досега са били пощадени. Някои от тях, ако имат късмет, ще намерят обратния път за манастира, най-вероятно на носилки или в каруците на състрадателни бедни селяни.

Тя не си позволяваше да мисли за Мег, да си представя същите ужасни симптоми и при сестра си. Що се отнася до Габриела, тя беше далеч от манастира и затова в по-добро положение, независимо от това какво може да я е сполетяло.

По нареждане на игуменката, трапезарията беше превърната в болница и броят на леглата, донесени от стаите на пациентките, ставаха все повече, тъй че в края на краищата вече едва се минаваше между тях.

След време Елизабет изгуби чувство за времето и дори вече не се опитваше да различава деня от нощта. Просто сновеше между болните и умиращите, даваше им вода, миеше горещите им от треската глави и въпреки че ѝ липсваха теологически знания, уверяваше ги, че няма защо да се страхуват от смъртта. Светата Божия майка вече ги очаквала, казваше им тя, била облечена в толкова сини дрехи, че очите едва издържали блясъка им. Косата ѝ била от слънчеви лъчи, разказваше им Елизабет, а лятното небе било създадено, за да подхожда на цвета на очите ѝ. Богородица била самото милосърдие, а нейният глас — музика. Само като махнала с ръка, и от земята изниквали цветя с всички цветове на дъгата.

Минеше ли край тях, болните започнаха да се вкопчват в Елизабет, вземаха я за самата Богородица и я умоляваха да се застъпи за тях.

Тя уверяваше всички, че ще отидат на небето, дори Бъд Трийби, селският нехранимайко, който всяка година изчезваше по жътва и се връщаше чак когато зърното беше вече прибрано и за празника на плодородието изобилно се лееше ракия без пари. Той биеше жена си и измамваше всеки, рискувал да си има вземане-даване с него.

Имаше и много други и независимо от това дали греховете им бяха големи или малки, ужасни или незначителни, Елизабет даваше опрощение на всички. Ако тази дързост трябваше да има последици, Елизабет беше готова да ги понесе.

Някои болни се съвземаха и си отиваха, но срещу всеки, който напускаше Сейнт Суидънс, пред портата заставаха нови трима и молеха да ги пуснат. Зад най-отдалечената странична постройка ковачът беше запалил голям, бушуващ огън и го поддържаше. В него изгаряха денонощно трупове на умрелите. Смрадта от пушека проникваше във всяко кътче на манастира, преследваше Елизабет дори насън и тя беше убедена, че това място е самият ад.

Тя очакваше да умре, но се надяваше това да не стане много скоро, а едва след като всичката работа бъде свършена. От друга страна си казваше: какъв мир, какво сладка забрава би ѝ донесла смъртта!

Разбира се само ако не се лъже с теорията си, че щастието е на небето, страданията — в ада, а царство и на двете е тази земя.

След тази първа нощ пътуването стана по-лесно, поне за Мег.

Вече не ѝ беше трудно да яде клубени и корени, всъщност можеха да имат и зайчета, но Грешъм не искаше да ги лови, дори да беше склонен да запалят огън. Казваше, че е видял вече твърде много от тези клетки създания да лежат по земята с бликнала от ушите и муцунките кръв. Според Грешъм имало достатъчно основания да смята, че те разнасят чумата и Мег не му възразяваше.

В едно село на име Дилбърн купиха меч, няколко одеяла, парче сирене, младо вино и хляб.

Нощите прекарваха — както Грешъм го беше предвидил — треперещи и притиснати един в друг — в плевни и пещери или в оборите на странноприемници. Мег би дала пет години от живота си за

най-обикновен огън, но Грешъм не позволяваше. Огънят привлича вниманието, а за тях това можеше да е пагубно.

Беше изминала цяла седмица, когато се натъкнаха на усамотената колиба на беден селянин, съвсем празна сред падащия вечерен здрач.

Колибата беше изоставена отдавна. Когато Мег престъпи прага, чу плъхове да бягат, а имаше и признаци бухал или друга голяма птица да е гнездила някога сред окадените тавански греди. Тази вечер беше ужасно студено, а небето предвещаваше сняг. Насред колибата Мег зърна огнище, което обещавахе изключителен лукс.

Мег се озърна с нескрит копнеж. Съжаляваше, че в онази първа нощ след бягството от манастира, беше хълцала в обятията на Грешъм. Оттогава все гледаше да се проявява като много енергична и компетентна.

Грешъм беше нервен като отшелник, очакващ гости. Не беше никак словоохотлив и след като внесе вързопчето ѝ в колибата, отиде до единствения, висок и тесен прозорец и надникна навън в здрача. Беше напрегнат, сякаш очакваше някого.

Най-сетне извади купения неотдавна меч от ножницата и го сложи на единствената мебел в колибата — ниска, проядена от червеи маса, толкова разнебитена, че на Мег ѝ се струваше, — ако се изкашля по-силно, ще я прекатури.

— Веднага се връщам — каза Грешъм и посочи блестящото острие на меча. — Ако възникнат проблеми, викайте колкото ви глас държи и размахвайте меча пред себе си като безумен келт.

Мег погледна оръжието и преглътна. Веднъж вече се опита, докато Грешъм беше отишъл за нещо в гората, и разбра, че дори с две ръце едва може да го вдигне. Беше се заклела мълчаливо да се упражнява, защото Грешъм не биваше да носи сам отговорността за нейната защита. В края на краищата не ѝ беше съпруг, баща или брат. Беше ги събрал случаят.

— Добре — каза тя, за да прояви храброст, — но, моля ви, побързайте.

Той ѝ подари кратка, замислена усмивка и излезе, но скоро се върна с наръч сухи съчки и откършени дъбови, букови и елхови клони от дърветата, които растяха наоколо, оставяйки само малко място за

колибата и една малка нива. Раменете и косата му бяха покрити с големи, блестящи снежинки.

Мег не се опита да скрие радостта си при вида на дървата. Почти беше загубила надежда, защото из целия път Грешъм упорито твърдеше, че не бива да палят огън.

— Огън! — ликуваше тя като дете, получило подарък. Беше ѝ толкова студено, че вече едва издържаше.

Грешъм хвърли дървата до огнището и клекна пред него, за да струпва най-малките клонки, да извади от джоба на дрехата си огниво и да изсече искри.

— Бих предпочел да не го правя, но се задава снежна буря и се боя, че ако не запалю огън, ще замръзнем.

Леденият студ, който ръфаше кожата дори сред тези каменни стени, превръщаше дъха им в малки облачета и напомняше на Мег за изминали нощи, когато бяха лежали един до друг, просто по необходимост и бяха споделяли топлината на телата си. Тя мечтаеше за друго, по-интимно единение, за което не знаеше нищо, освен че не подобава на дами да го вършат с мъж, който не е техен съпруг.

Грешъм беше пазил предпазливо разстояние, дори когато нощем бяха притиснати един към друг, но знаеше, че той я желае, а с всеки изминал ден се засилваха и нейното любопитство, и нейното желание. Колко дълго — питаше се тя — двама души могат да пътуват заедно при такива обстоятелства и да не се поддадат на изкушението?

— Тук има плъхове — прошепна тя доверително.

— Пак ли ще се оплаквате? — попита подигравателно Грешъм, но една искра подпали най-сетне малките клонки и едно пламъче лумна. Той се наведе и взе да духа, за да разпали огъня, пламъците почнаха да се издигат и да се олюляват.

— Не — отговори, все още трепереща, Мег и това беше самата истина. Просто се бе опитала да наруши мълчанието, да подхване разговор, да промени опасната насока, която бяха взели мислите ѝ. — Само че плъховете сигурно разнасят зараза.

Дори темата за плъховете не беше в състояние да я отклони от мислите ѝ при вида на широките плещи на Грешъм, силните му ръце и крака и мускулестото му тяло. На Мег ѝ стана топло много преди огънят да се беше разгорял както трябва, беше възбудена, вместо да се усети успокоена. Искаше той да я държи в обятията си, но на това

място и в това състояние на духа не се решаваше да изкаже на висок глас желанията си.

— Да — съгласи се Грешъм, стана и прибра огнилото. Изглежда внимателно Мег над пламъците, които весело працияха и танцуваха. — Да, така е, но се надявам, че огънят ще ги държи далеч от нас.

Мег погледна към вратата, защото трябваше да отмести поглед и видя през процеците, че снежните облаци са разтворили пазви и навън пада силен сняг. — Утре може би няма да можем да си продължим пътя — каза тя, а после се наведе напред да вдигне един клон и да засили огъня.

При тази перспектива Грешъм въздъхна. Изглежда никога нямаше да се насити да препуска през гори и поля на гърба на онова упорито животно. На Мег този начин на живот все повече ѝ омръзваше. Беше мръсна като селянин, болеше я всеки мускул и се чувстваше така, сякаш никога нямаше да се стопли. Беше сигурна, че е готова да спи дни наред, а като се събуди да погълне целия зимен запас от килера на манастира.

— Ако се наложи да поизчакаме — каза примирено Грешъм — ще го сторим. Но да видим какво ще ни донесе сутринта. — Той развърза едно от вързопчетата, извади шишето с вино, остатъка от сиренето и парче хляб и покани Мег на вечеря. После излезе пак от колибата и се върна веднага заедно с катъра.

— Нали не искате да оставите този дявол вътре? — попита тя, макар да ѝ беше ясно, че той точно това ще направи.

— Нали не можем да го оставим чисто и просто да замръзне? — възрази Грешъм. — Освен това пушекът издава нашето присъствие, а едно недоволено животно може да ни довлече всеки нехранимайко, та макар и да се шляе на мили оттук.

Мег беше разочарована. Разбра, че не ѝ остава нищо друго, освен да се подчини. Знаеше, че бедните селяни и изобщо хората от селата споделят къщите си със своите животни, с овце, крави и дори волове, ако имат щастието да притежават такива, но тя беше възпитана като благородна госпожица. Затова страдаше достатъчно от това, че не може да се измие, а заради плъховете не може и да се храни седнала.

Инок изпръхтя силно и ядосано, сякаш искаше да протестира срещу лошото посрещане, но после задряма, отпуснал едрата си глава

и затворил очи. Хълбоците му потрепераха и той ги удряше с опашка. Слава богу, че поне не я вдига — каза си Мег.

— На път за Корнуол наистина ли трябва да минем през Лондон? — попита Мег, след като изяде своята порция хляб и сирене и си избърса устата. Вече се чувстваше по-добре и готова за нови приключения.

— Да — отговори Грешъм с дълга и уморена въздишка и посегна към шишето, за да отпие вино. Мег трябваше да признае, че без това силно вино и двамата сигурно отдавна да са станали жертва на студа. — Нямам ясни спомени от този град, само някакви усещания. Но ние не отиваме за карнавала, Мег, там е пълно с улични крадци, а сигурно върлува и чумата.

На Мег ѝ се сви сърцето и очите ѝ плувнаха неочаквано в сълзи. Не искаше Грешъм да забележи слабостта и уплахата ѝ, които така се мъчеше да крие. Тя самата може и да се усещаше уморена и крехка, но при мисълта за опасностите на град като Лондон страховете ѝ за Елизабет, Габриела и за нея самата я обзеха непреодолимо.

Тя много се изненада, когато той мина зад гърба ѝ и я прегърна, защото се беше приближил неусетно. Той хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и погледите им се срещнаха.

— Утре сутринта ще се чувствате по-добре, Мег — увери я той, но гласът му прозвуча притеснено. Устните му, толкова близо до нейните, миришеха на вино, а дъхът му беше топъл.

Тя обгърна шията му с ръце, но не беше от страст. Просто имаше нужда от близостта му, повече отколкото в този студ ѝ трябваше покрив над главата, повече от храна, дори повече от чисти дрехи и баня.

— Дръжте ме — каза тя, също както в онази първа нощ, когато се бяха настанали като птички в клоните на едно дърво.

Той леко изстена, извърна глава сякаш във вътрешна борба, после отново се обърна към нея и притисна устни към нейните. Целувката му имаше вкуса на вино и едва сдържана страст, а когато тя се притисна инстинктивно към него и зарови пръсти в косата му, той се дръпна от нея. Хвана я за ръцете и мрачно се втренчи в нея. Тя разбра някак, че се ядосва на себе си, не на нея.

— Трябва да знаете какво вършите, милейди — прошепна той. — Много ви моля, не проявявайте втори път такова лекомислие и не ме

подлагайте на изпитание, защото съм повече от готов да не се сдържа. — Той хвана едната ѝ ръка, задържа я до устните си и дъхът му галеше топло кожата ѝ. — Надявам се да съм джентълмен, лейди Радклиф, но не съм светец.

Беше и предизвикателство, и предупреждение. Мег още не можеше да прогони вълнуващото усещане, което той бе събудил с целувката си и си даваше сметка, че не ѝ се вие свят от изпитото вино.

— Не — прошепна тя, — вие сигурно не сте светец.

Грешъм отпусна бавно ръката ѝ, но продължи здраво да я държи. Следващите си думи подбра бавно, сякаш и той беше изненадан, че те се откъснаха от устните му.

— Щом стигнем в Лондон, ще ви предам на краля. Той ще се погрижи да стигнете спокойно в Корнуол, но предполагам, че това няма да стане преди пролетта.

Тя го погледна с широко отворени очи. Не желаше „да я предават“ нито на краля, нито на когото и да било. Искаше да намери Габриела и желаше Грешъм да я придружава докато постигне целта си. Когато двете с нейната близначка отново бъдат заедно, тя ще се занимае с все по-дълбоките си чувства към него.

— Вие познавате краля? — попита тя.

Той въздъхна дълбоко и тя видя в очите му мъка и объркване. Най-сетне той поклати глава.

— Не зная — отдръпна се той от нея. — Боже милостиви, понякога си въобразявам, че мога да го понеса, понякога сякаш още малко и ще си спомня. Пред очите ми възникват картини, но са като призраци и преди да ги уловя, те изчезват.

Тя искаше да сложи ръце на раменете на този боец с тежък меч, за да го утеши, но знаеше, че това само би влошило нещата. Затова остана неподвижна и нищо не каза.

Той пак я погледна, уморен, скръбен, почти отчаян.

— Мег — каза той, — нали може да се окаже, че там някъде има една жена, че съм женен...

— Това ще значи просто, че сте женен — каза тя почти разплакана.

— Спомням си за някаква жена — призна той.

— За някаква жена — повтори тя.

Той кимна.

— Дал съм обет и следователно трябва да го спазвам.

Тя чакаше. Не беше очаквала нищо друго, не и от този мъж. Знаеше малко за него, впрочем по-малко от самия него, но от самото начало ѝ беше ясно, че е от онези мъже, които държат на обещанието си. Някаква част от нея, която тя почти не познаваше, желаше това да не е така.

Той клекна до огъня и разрови жаравата с клон от дървата, които беше събрал.

— Лягайте си, Мег — подкани я той строго, без да я поглежда. — Поспете малко, ако до утре заран снеговалежът спре, ще продължим и ще е трудно и за животното, и за нас.

Тя разви влажните, мухлясали одеяла, просна ги на пода. Потръпваше при мисълта, че въпреки мишките, плъховете и паяците трябва да легне там, но след като не можеше да спи права като Инок, нямаше друг избор.

След като приготви леглото, Мег намери една спукана дървена паница и я избърса с расото си.

— Готово — каза тя — това ще свърши работа.

— Каква работа? — вдигна вежди Грешъм. Той подчертано не ѝ беше обръщал внимание докато тя приготвяше леглото, но тя подозираше, че един-два пъти я е поглеждал изпод спуснати клепачи.

Мег мина покрай хъркащото животно до вратата и не му отговори.

— Мег! — Грешъм я последва навън в снежната виелица. На двора имаше забита греда и Мег свали бялата ѝ снежна корона в паницата и се задъха, когато вятърът я шибна, леденостуден, в лицето и ухапа кожата ѝ дори през дрехите. След като напълни паницата със сняг, тя се прибра и сложи съдинката до огъня.

Грешъм приличаше на навъсен скандинавски вожд, веждите му бяха заскрежени, когато затвори вратата зад себе си и се обърна. Мег стоеше, вдигнала с две ръце полите на расото и сякаш се колебаеше дали да го съблече. Носеше под него риза, но той не го знаеше.

— За бога, Мег, полудяхте ли? — попита той меко и тихо. Както предположи Мег, — за да не събуди животното.

Тя погледна паницата до огъня и видя, че снегът вече се топи. Нямаше да се измие с гореща вода, но поне не и със студена.

— Не — отговори тя — душевното ми здраве е отлично, но ще се побъркам, ако не сваля поне част от мръсотията по себе си. Имам навика, сър, да се къпя толкова често, че е дори нездравословно.

Грешъм зяпна, после затвори уста.

Мег откъсна от ризата си парче, което и без това се беше протрило, за да го използва като кесия. За съжаление не разполагаше със сапун, но се налагаше да мине и без него. Трудните условия изискват какви ли не жертви, тъй че нямаше смисъл да си пожелава нещо по-добро и да се вайка.

— Вие ще се обърнете — заяви тя весело. — Освен, разбира се, ако не желаете да опетните прочутата си чест като гледате гола жена.

Тя нямаше никакво намерение да се съблича пред мъж и не знаеше кой дявол я беше подтикнал да говори толкова предизвикателно, но думите ѝ се бяха изплъзнали и вече не можеше да ги върне.

Грешъм я гледаше ядосано. Беше бесен. Просто не беше в състояние да не гледа, както тя можа с невероятно удоволствие да установи.

— Опитвате се да ме изкушите, така ли? — попита той.

Тя се усмихна, изпълнена с такова чувство за могъщество, каквото никога не беше изпитвала.

— Не, разбира се. Вие сте, може би, женен, и ако е така, аз не желая да имам нищо общо с вас. Освен това съм уморена, студено ми е, ужасно съм мръсна и щом ми се налага да легна да спя с плъхове, искам поне да съм чиста.

Грешъм се залови отново за огъня, въпреки че изобщо не беше нужно.

Мег натопи кърпата във водата и почна да се мие — доста трудна процедура, защото тя си остана през цялото време облечена. О, какво ли не би дала сега за своята отделна килия в манастира!

— Приключихте ли? — измърмори най-сетне Грешъм, когато тя отвори вратата на колибата, за да излее водата в снега.

Тя се опита да затвори тежката врата и се облегна на нея, леко задъхана от усилието. Лицето на Грешъм, който я наблюдаваше от средата на стаята, беше зачервено, а очите му отразяваха светлината на огъня. В колибата беше студено, но Мег вече не го усещаше, защото погледът на Грешъм я стопляше.

— Да, готова съм, заяви тя със задоволство. — Банята много ме освежи. Не искате ли и вие да се изкъпете?

Той я погледна навъсено, после хвърли поглед и към дървената паница. Миг по-късно я дръпна от ръцете ѝ и я запокити в тъмния ъгъл на колибата. След което отново обърна гръб на Мег и заоглежда въжетата, с които беше спънат Инок и които, надяваше се, щяха да му попречат да ги стъпче до смърт докато спят.

Тя си легна, впери поглед в гредите на тавана и се помъчи да не мисли за никакви животни, нито малки, нито големи.

— Ами ако гърбът му се подпали? — попита тя, като имаше предвид, разбира се, катъра.

— Опашката му, искате да кажете — поправи я той.

— Да, нея имах предвид.

— Ще го разберем достатъчно рано — изръмжа Грешъм. — А сега заспивай.

— Ами ако изобщо не ми се спи? — заяви тя ядосано. — И стига сте ме командвали.

Грешъм я гледа известно време сред не вещаеща нищо добро тишина, но тя не сведе поглед докато той не дигна най-сетне паницата и не излезе с нея навън. След известно време се върна, треперещ от студ и като кълнеше тихо, подхвана същата процедура, която Мег вече беше извършила. Все пак свлече най-напред, припряно и гневно, ботушите, панталона и бельото. Предполагаше навярно, че тя спи, защото Мег лежеше неподвижно и тихо. Бог да ѝ прости, че не направи нищо, за да разсее лъжливото му впечатление.

През полуспуснати клепачи тя го наблюдаваше с не кой знае какъв интерес, но въпреки това пулсът ѝ заби учестено, като на вълчица, която бяга през заледения сняг. Силует, изтъкан по-скоро от светлината на огъня и от сенки, отколкото от плът и кръв, Грешъм взе кърпата, която Мег беше използвала и паницата с вече стопилия се сняг и почна да се мие. Гол и великолепен, хвърли още дърва в огъня, а когато се вдигнаха пушек и искри, заприлича според Мег на див келт, така както е изглеждал според Мег по време, което само учените и разказващите разни истории могат да опишат.

Тя се напрегна, за да хвърли поглед върху неговата мъжественост и се усети едновременно облекчена и разочарована, че тя си остана скрита от погледа ѝ, защото в колибата беше доста тъмно. Тя се

преструваше, че диша равномерно, сякаш спи и се завъртя между грубите одеяла. Изведнъж се уплаши от мига, в който Грешъм щеше да легне до нея под завивките, но знаеше, че с нетърпение го очаква.

— Малка измамница — измърмори той добродушно, — трябваше да се сетя, че не спите.

Тя се усмихна тъжно докато го гледаше как трупата още дърва в огъня, а после легна до нея в импровизираното легло. Тя си помисли за сестрите си, за Елизабет — още в манастира, където беше нахлула чумата и за Габриела. Сълзи на мъка и самота пареха очите ѝ и тя извърна глава, за да не може Грешъм да ги види.

— Мег — каза той дрезгаво.

— Да? — изхълца тя.

— Плачете ли?

— Не — излъга тя.

Той не ѝ повярва. Хвана я за брадичката, обърна главата ѝ, за да я принуди да го гледа в лицето.

— С мен сте в безопасност — каза той. — Би трябвало вече да го знаете.

Тя вече не знаеше дали търси сигурност, когато става дума за този мъж.

— Мисля за други неща и други хора, не само за вас, милорд — измърмори тя.

Зъбите му се бялнаха като на ухилил се вълк.

— Да — каза той и пак беше ясно, че този арогантен нехранимайко не ѝ вярва.

— Твърдо ли сте решил, щом стигнем в Лондон, да ме предадете на краля? — попита тя с тон, който го накара да престане да се усмихва. — Ако е така, ще е по-добре да отида направо в Корнуол и да потърся Габриела в Ейвъндал хол.

Грешъм се намръщи.

— Ейвъндал — повтори той, сякаш остави името да се стопи на езика му и реши, че е горчиво.

— Спомняте ли си нещо? — попита тя и седна. Досега, споменеше ли името на сър Ейвъндал, по нищо не проличаваше той да си спомня нещо.

Грешъм лежеше на хълбок, опрял лакът на неудобното ложе, отпуснал глава на дланта си.

— Името ми се струва познато, нищо повече — отговори той. —
Знам ли, може би се хващам за сламка.

Известно време двамата мълчаха, всеки потънал в мислите си.

— Да — реши той най-сетне. — Ще отидем най-напред в
Лондон, защото там ме познават, не зная дали с добро или с лошо. Но
поне в това съм сигурен.

Мег винаги беше мечтала да види Лондон, но сега много неща я
плашеха. Ако Грешъм я остави там, както открито го беше заявил,
дори под покровителството на Едуард Трети, — а тя нямаше основание
да очаква подобна благосклонност — сигурно щеше да мине много
време, преди да може да замине за Корноул и да потърси любимата си
Габриела. Кралете сигурно нямат време да се занимават с такива като
нея.

— О! — каза тя само.

Той хвана ръката ѝ под завивката и я задържа в своята.

— Обещавам ви нещо, Мег, — каза спокойно. — Дори да имам
жена и дузина деца, ще се погрижа вие да се съберете със сестра си.

— А какво ще стане, ако нямате жена, нито дузина деца? —
прошепна тя.

Тя долови усмивката му въпреки тъмнината. Тази усмивка беше
топла като догарящия огън, а ръката му стисна нейната още по-силно.

— В такъв случай — отговори той — ще продължа да се старая
да ви спечеля.

Грешъм лежеше в тъмното и се вслушваше в особената тишина,
която бе донесла дебелия снежна покривка. Мег спеше в прегръдката
му. Той се ядосваше на себе си, на чувствата си, но нали трябваше да
знае, че навярно още от мига, в който беше отворил очи в
манастирската барака и я беше зърнал, вече беше загубен. Ако се
окажеше, че е женен, нямаше да напусне съпругата си, защото, ако тя
съществува, сигурно я обича, но с половината си сърце щеше да
остане при Мег Радклиф до последния си дъх. Но ако не го свързва
вече дадено обещание, ще може спокойно да се опита да разбере защо
двамата с Мег така силно се привличат.

Сега размисляше над въпроса, който най-много го интересуваше:
кой е мъжът, който носи името Грешъм Седжуик?

Със сигурност беше човек, който умее да се бие, а също и да
преживява с много малко, освен това да потъва в насладата на едно

женско тяло, но, за съжаление, му се налага да се отказва от такива удоволствия. Беше човек, който добре си спомня за войната, при това с чувство за срам. Беше се чувствал като току-що излюпено голишарче докато не си купи от един ханджия меч. Още изпитваше облекчението, което усети, когато най-сетне държеше меча в ръка и опитваше с палец дали е остър.

Защо си спомня за сражения с мечове, но не и за жена и деца, за роден дом и семейно огнище? Може би защото никога не ги е имал. Все още не можеше да изключи и възможността да е човек извън закона, та нали шерифът беше дошъл в Сейнт Суидънс да го търси. По-добре ще да е да си остане без памет, отколкото да разбере, че не е бил нито обичан, нито уважаван, мислеше си Грешъм.

Той затвори очи и се опита да заспи. Най-сетне успя.

В колибата беше неприятно студено, когато Мег се събуди от първата дневна светлина. Грешъм вече беше отишъл някъде. За щастие беше извел Инок, защото през тънката стена тя го чуваше да пръхти.

Мег се зави по-плътно в одеялата и се заслуша. След известно време седна, отметна с две ръце косата си назад и погледна към огнището. В него гореше буен огън и това й даде кураж да стане, да отиде до вратата и да погледне през цепнатините навън.

Земята беше като покрита с хермелинова кожа и наоколо цареше дълбока тишина. Инок стоеше на двора и хрупаше щастлив сплъстено сено — един господ знаеше къде го е намерил — но Грешъм го нямаше никакъв.

Мег вече се страхуваше да не би хората на шерифа да са успели все пак да го заловят или той просто да е забравил кой е и да си е отишъл. Но където и да беше, беше си взел меча.

Тя донесе дървената паница, напълни я със сняг, който се стопи и дори се постопли край огъня, после се изми колкото можеше по-добре. Побърза, защото се боеше, че Грешъм може да се върне и да я изненада.

Той се появи един час по-късно, понесъл грижливо отрязана задна част от нещо, което приличаше на овче месо, наниза го на заострени пръчки и го окачи над огъня.

Мег не попита къде е намерил това пиршество или какво е рискувал заради него. Беше гладна, от хляба и сиренето не беше останало почти нищо, а знаеше, че заради дълбокия сняг този ден няма

да могат да напуснат колибата. Сред почти непроходимите пътища и поля можеха да станат плячка на диви животни или на крадци, ако не и на шерифа и неговите мъже.

Утеши се донякъде с логичната мисъл, че споменатите също не могат да се мотаят навън.

На месото — беше овнешко — му трябваше цяла вечност, за да се опече, а чудесната миризма беше за гладната Мег същинско мъчение, но Грешъм отрязва най-сетне с ножа няколко порции и двамата ядоха като прегладнели.

В ранния следобед отново заваля, а вятърът виеше край колибата и клатеше комина на покрива. Грешъм върна Инок в стаята, но този път животното не беше вече толкова покорно, трополеше капризно, изправяше се на задни крака, извиваше очи. После нададе оглушителен рев и зарита толкова силно с яките си копита стената на колибата, че Мег се уплаши да не я събори и да не ги остави под открито небе.

Грешъм заговори остро и авторитетно на животното и то се поуспокои, но продължи да пръхти и да мята тревожно глава.

— Какво му става? — попита притеснено Мег.

Грешъм, който беше задрямал, легнал върху завивките до нея, щом Инок се разбесня, веднага скочи и изтича до прозореца. Преди да стигне до него грабна меча от мястото му върху малката маса.

— Вълци — каза той много спокойно. — Сигурно ги е надушил.

На Мег ѝ секна дъхът. Тя стана, отиде до прозореца при Грешъм и се вгледа в завесата от танцуващ сняг.

Четири вълка се бяха събрали, озъбени и с настръхнала козина пред колибата, само на няколко крачки от вратата. Мег ги чуваше как дишат задъхано и виждаше кръвожадните им очи.

— Ще се опитат ли да ни нападнат? — прошепна тя.

— Зависи от това кога за последен път са яли — отговори Грешъм. — Предполагам, че миризмата на овнешкото ги е привлякла.

— Можем да им хвърлим колкото ни е останало.

— Грешъм поклати глава. — О, не. След като го излапат, инстинктът сигурно ще им подсказе, че в колибата има още.

Оказа се истински пророк, защото в този миг най-едрият вълк, едно дълго, мършаво животно със сплъстена козина скочи и се блъсна като ръмжащ таран в паянтовата врата.

6

Вратата устоя като по чудо на нападението на вълка, но Инок полудя. Докато Грешъм стоеше с меч в ръка и подпираше с рамене вратата, Мег побърза да отиде при животното.

Никога не беше изпитвала такъв страх, но беше някак раздвоена вътрешно трепереше от ужас и напрежение, но външно разсъждаваше ясно и трезво. За щастието именно тази втора Мег хвана здраво Инок за юздата и му заговори много спокойно.

Дългите му уши се наостриха, той изрева няколко пъти, но престана да хвърля къч и дори сякаш се вслуша в думите ѝ.

— Какво става отвън? — попита Мег със същия спокоен глас, с който беше заговорила на Инок, за да не се подплаши катърът отново.

— Прегрупират се — отговори Грешъм горчиво и едва ли не възхитено се засмя. — Трима от тях провеждат военен съвет. Останалите не ги виждам.

Мег потрепери и хвана здраво Инок, който пак стана неспокоен. Колибата имаше само един прозорец и то твърде малък, за да се провере вълк през него. Дразнещата миризма на пушека пареше очите и гърлото.

Откъм покрива долиташе някакъв странен трополящ шум и Инок въртеше глава, вдигаше се на задни крака и сърцераздирателно ревеше.

Мег се мъчеше да се оправи с животното и тази задача поглъщаше всичките ѝ сили, но въпреки това тя не изпускате от очи Грешъм, който беше подпрял вратата, готов за новото нападение. Обърна се за миг към Инок, който пак се беше вдигнал на задни крака, и изведнъж видя вълка, който надничаше в колибата през една пролука в покрива, оставена отворена, за да минава през нея димът.

Викът спря в гърлото на Мег и тя за нищо на света нямаше да извика, защото ѝ беше ясно, че така само ще подлуди още повече животното.

— Грешъм — каза тя с глас, който сякаш не беше нейният, и кимна към покрива.

Той се обърна и видя четвъртия вълк в мига, в който той скочи през отвора, в глада си, без да обръща внимание на огъня.

Животното падна в жарта и дръпна печеното овнешко, нададе само кратък вой, защото сплъстената му козина се опърли, но сякаш иначе нищо не бе усетило. Мег съжали, че животното със сигурност трябваше да умре, за да могат те двамата с Грешъм да останат живи. Смая се, че в миг на ужасен страх все още е способна на такива чувства.

Полудял от глад, вълкът клекна до шиша с месото, за да го пази. Зловещо озъбен и ръмжащ, звярът преценяваше сега с блестящи жълти очи враговете си и Мег потрепери от тази гледка, но продължи с все сили да държи катъра.

— Никакво движение! — каза бавно и отчетливо Грешъм, със спокойствие не по-малко тревожно от присъствието на вълка. Инок и Мег застинаха в същия миг като вцепенени.

Вълкът отметна глава, а воят му прозвуча като вик на прокълната душа и Мег отново потрепери, само като си помисли за другите вълци, за катъра, който сигурно след миг отново ще се подплаши, помисли, разбира се, и за Грешъм.

— Майчице, Богородице — прошепна Мег. За друга молитва не се сети, дори Елизабет щеше да прояви при подобна ситуация повече въображение.

Още два вълка заблъскаха вратата и ударите на телата им срещу гнилото дърво кънтяха в колибата като гръмотевици. Инок трепереше и Мег го чу да си поема дъх, сякаш се кани да скочи, само и само да избяга от колибата.

— Качете се на гърба му — каза Грешъм. — Веднага!

Мег още се колебаеше вътрешно, но изведнъж ѝ стана ясно, че само миг след спокойната заповед на Грешъм, вече го е послушала.

— Не се опитвайте да го спрете — продължи Грешъм, сякаш я караше да затегне някакъв сложен възел или ѝ обясняваше как да разчете тайно писмо. — Наведете се ниско над шията му и се дръжете здраво, каквото и да се случи.

Сега Инок мятеше глава, упорито танцуваше и риташе.

С почерняла от саждите козина вълкът до огнището отново изръмжа, а после се залови за плячката си. През стената от дърво и камъни, свързани с оронен хоросан, се чуваше воят на другите вълци,

гладни и разярени, а после те отново се хвърлиха срещу вратата. Този път с обединени сили успяха. Цялата колиба потрепери от напора им.

Мег извика, когато вратата се стовари върху Грешъм, а вълците го прескочиха. Тя се наведе ниско над врата на Инок, който се устреми с прилепнали към главата уши към отворената врата. Чу копитата на катъра да изтрополяват по падналата врата и се вкопчи във врата му, когато той изскочи на двора, опита се яростно да си проправи път през дълбокия сняг, но веднага спря.

Откъм колибата долитаха ужасяващи шумове, но във въображението си Мег си представяше всичко много по-ужасно. Тя удари Инок в слепоочията, за да спре страховития му рев, скочи от гърба му и си проби обратно път през снега.

Хвърли кратък поглед покрай Грешъм, видя, че вълците са наобиколили овнешкото сякаш е току-що разкъсан дивеч и насочи вниманието си към мъжа, изправен на прага с меч в ръка и готов да се бори не по-малко яростно от животните.

Мег продължаваше да гази през снега, когато видя с ужас как един от вълците — смъртоносен, ръмжащ възел от козина и ярост — се готви да скочи върху Грешъм. Тя извика сподавено, но Грешъм размаха меч, удари и животното падна, все още ръмжащо, в краката му. С бързо движение на меч той довърши хищника.

Останалите впериха очи в Грешъм, после в падналия си другар и сякаш замръзнаха по местата си. От дъха им се вдигаха облачета пара, а тихият им непрестанен вой проникваше дълбоко в душата на Мег.

Зад нея Инок продължаваше да реве и да рита, но Мег гледаше като омагьосана сцената пред себе си. Цялото ѝ внимание, цялата ѝ енергия бяха съсредоточени в Грешъм. Толкова желаше да има оръжие, за да му помогне, да го защити — някаква тояга, камък, нещо, с което да може да удари, — но, за съжаление, беше безпомощна.

— Оставете им проклетото месо! — извика тя, но гласът ѝ прозвуча като писукане. Толкова искаше да се махнат от тук, двамата с Грешъм и катърът. Колкото може по-надалеч и на сигурно място.

Въпреки напрежението Грешъм се засмя, но тя едва чу отговора му. Той прокара свободната ръка през устните си, но не се обърна и не я погледна. — Да не си въобразявате, че браня овнешкото? Без тази колиба като защита, още преди да се стъмни и двамата ще сме мъртви,

милейди и ще се превърнем във вечеря за тези дяволски псета, ако още преди това не замръзнем.

— Ранен ли сте? — попита Мег, когато видя окървавените му разкъсани дрехи и съобрази, че Инок беше прегазил лежащия до вратата Грешъм. Щеше да е чудо, ако не си е счупил нещо.

— Сега това едва ли има значение — отговори той. — В момента нямам нито време, нито желание да си бърбям, колкото и приятен да ми е разговорът с вас.

Съкрушена и дори при тази ситуация малко възмутена, Мег преглътна следващия си въпрос и се озърна за Инок.

Той се беше отказал най-сетне да се бори със снега и сега, отметнал глава, надаваше оглушителен рев.

Мег не му обърна внимание и се озърна за нещо, което да може да използва като оръжие. Откри наблизо един голям камък. Погледът ѝ падна и върху стръмния покрив на нещо като плевня, залепена за стената на колибата, нямаше съмнение, че по него най-смелите вълци бяха стигнали до покрива.

Тя вдигна камъка и се върна в колибата, готова да се бори.

Грешъм ѝ хвърли само бърз поглед, а патовата ситуация между него и вълците продължаваше, по свой начин още по-ужасна от предшестващите я кървав сблъсък.

— Ще ви помоля да използвате камъка, — пошегува се меко Грешъм — за да ударите с него вашият истеричен катър по главата. От шума, който вдига, ме заболява главата.

— И аз се боя, че създава повече проблеми, отколкото ни помага — каза загрижено Мег и си помисли за други хищници, и хора, и животни.

— Напредвайте, милейди — каза Грешъм. — Ще ми помогнете повече, ако се посветите на задачата да успокоите проклетото добиче, преди да забия мечата си във врата му.

Мег отвори широко очи.

— Готов сте да го сторите? — Беше го видяла, разбира се, да убива вълка, но то беше нещо съвсем различно. Необходимост поради заплахата и отбрана, на не и постъпка на студената светлина на разума. Дали на този мъж, когото бе започнала да обиква, не му доставяше удоволствие да убива?

На устните му заигра усмивка, но веднага изчезна.

— Не — каза той тъжно. — Казах го само ей тъй, Мег. А сега идете да сключите мир с това животно, имаме си достатъчно проблеми и без да привлече още една глутница. За нещастие с воя си тези безмилостни крадци сигурно вече са го направили, въпреки че ще посрещнат неприязнено всеки новодошъл.

Не стана нужда да продължи да убеждава Мег. Тя се обърна и се върна през снега при Инок, хвана юздата и взе нещо да му пее, защото не измисли нищо по-добро. Беше нежна песничка, която двете с Габриела бяха измислили преди много време, за да успокояват Елизабет, когато почваше да плаче нощем.

Патовата ситуация продължаваше и Грешъм стоеше като закован на прага, а вълците пазеха печеното месо. Небето се стъмни, заваля сняг, вдигна се вятър. Инок слушаше, наострил уши, песничката на Мег, която пееше премръзнала с треперещ глас.

Наметалото ѝ беше останало в колибата. Расото ѝ беше мокро от снега, не си усещаше краката, дори да преживеят нападението на вълците, те двамата с Грешъм и горкият уплашен Инок, имаше голяма вероятност, един от тях или всички да хванат пневмония и да умрат от усложненията.

Грешъм беше стигнал, изглежда, до същото заключение, защото в почти същия миг, без да предупреди Мег, изведнъж скочи и нададе протяжен, див боен вик.

Мег се вкопчи със затворени очи в студения, треперещ врат на Инок и заплака, но продължи да пее. Текстът се беше превърнал от люлчина песен в молитва.

Звучите в колибата бяха ужасяваща смесица от ръмжене, вой и крясък, но тишината, която последва, дълги минути по-късно, беше за Мег много по-ужасна.

Тя си избърса сълзите и изхълца, сърцето ѝ биеше като лудо и тя извика името на Грешъм.

Той не отговори, но се появи, капнал, на прага, облегна се на рамката на вратата и си пое мъчително дъх.

Мег извика и понечи да изтича при него, но той вдигна ръка, за да я накара да спре. Тя спря, объркана и уплашена, в снега, на половината път между колибата и катъра, и зачака.

Грешъм изчезна отново в колибата, върна се и измъкна от колибата един мъртъв вълк, като го влачеше за врата. Леко залиташе,

докато изхвърляше окървавените трупове на вълците в падащия здрач и ги заравяше в снега, за да не надушат други животни миризмата им. Когато зарови и четирите вълка, Грешъм подкани с жест Мег да влезе в колибата.

Тя се подчини, прекалено благодарна, че ѝ е спасил живота, за да упорства, въпреки че както винаги малко се ядосваше, когато я командваше.

Грешъм доведе катъра и върна вратата на мястото ѝ. Всъщност само облегна горния ѝ край на рамката — засега не можеше да направи повече, — но създаде все пак някаква илюзия за защитеност. После се спря през угасналия огън. Разрови жарта, сложи дърва и направо се строполи до издигащите се пламъци.

Като го видя толкова изтощен и целият в кръвта на вълците, а тя се боеше, навярно и своята собствена, за няколко мига Мег сякаш се вцепени. Грешъм беше силен мъж и този ден го доказа, но в тази борба беше изразходвал почти всичките си резерви.

Мег се приближи към него едва когато можеше вече да е сигурна, че няма да се хвърли разхълцана на врата му, тя само го погали, а после затърси раните му.

Бяха му ухапали пресеца на десния крак и лявата ръка, а като видя раните, Мег пак се ужаси. Знаеше какво е бяс и каква смърт може да причини, ако ухапванията са от заразени животни.

Пое си дълбоко въздух и се накара да се успокои. Грешъм беше направил всичко, което му беше по силите, за да защити тях двамата и дори клетия Инок. Останалото беше вече нейна грижа.

С бавни, отмерени движения Мег стана, вдигна от пода овнешкото месо и изряза с ножа на Грешъм местата, ръфани от вълците. Потръпна при мисълта, че трябва да яде от останалото месо, но знаеше, че няма избор. За да останат, живи двамата с Грешъм имаха нужда от храна.

Когато свърши тази работа, тя сложи месото на масата, на която доскоро бе лежал мечът, и потърси дървената паница, която двамата с Грешъм бяха използвали, за да се измият. В бъркотията тя се беше отърколила в единия край на колибата.

Мег дръпна внимателно само подпряната врата, излезе с паницата навън и я напълни със сняг. Сложи я до огъня и се залови да

бърше внимателно дрехите на Грешъм като се боеше да не открие всеки миг още по-страшни рани.

Грешъм не беше в безсъзнание, но не беше и съвсем буден. Наблюдаваше Мег с полузатворени очи как се грижи за него, но не издаде ни звук, нито протестира, нито я насърчи. А тя си казваше тревожно, че той навярно дори не знае коя е.

Тази мисъл сякаш я насърчи да не възпира повече сълзите си и да не сподавя хълцането, просто си продължи работата, съблече го по бельо, проми колкото можеше по-добре драскотините и ухапванията и ги превърза с онова, което беше останало от ризата ѝ. Зави го с мръсните одеяла, накара го да изпие малко вино, седна до него и го загали по косата, руса и мека като пуха на пиленце, докато той най-сетне дълбоко заспа.

Проблемът с вратата на колибата си оставаше и Мег се замисли за някакво решение, докато почистваше с останалото от снежната вода окървавения меч. После го сложи до Грешъм така, че той да може да го вземе. В нейните ръце това оръжие нямаше да свърши никаква работа, но присъствието му сигурно щеше да зарадва Грешъм, ако се събуди внезапно и още съвсем объркан.

Не разполагаше нито с инструменти, нито с материал, за да оправи вратата, Мег го разбра още преди да огледа внимателно колибата. Пролуката в покрива, през която бяха нахлули вълците, още зееше, но нямаше как, защото в противен случай в затворено помещение пушекът щеше да ги задуши.

Тя погледна нагоре, отметнала глава и с ръце на хълбоците, и си каза, че пролуката сигурно е обкована с нещо. Може би не с желязо, защото хората явно са били бедни, а такива неща са скъпи и трудно се намират, но може да бяха яки кожени ремъци, които също биха ѝ свършили работа.

Мег си взе наметалото, загърна се здраво в него. После каза няколко успокоителни думи на Инок, погали го с оптимистичната надежда, че ще остане мирен и само отмести опряната врата, колкото да може да се промъкне през нея.

Наоколо цареше мъртва тишина, нарушавана само от време на време от счупването на премръзнал клон някъде в гората отвъд заснеженото поле под последните лъчи на вече залязващото слънце.

Мег потрепери, заобиколи отдалеч белязаните с кръв снежни гробове на вълците и стигна до малката плевня, която видя преди малко. Грешъм сигурно вече я беше претърсил, но тя хвърли все пак един поглед в нея. Видя паяжини и няколко цепеници сухи дърва, нищо повече.

Реши, че трябва да вземе дървата, преди да се стъмни, затвори за миг очи, за да събере кураж и се покатери на стръмния покрив на плевнята. Молеше се да не се стовари през полуизгнилите греди, преди да огледа разнебитения отвор и да успее може би да предотврати ново нападение като онова на вълка. Следите от вълка още личаха слабо в снега и тя потрепери, когато си спомни мига, в който хищникът беше скочил през отвора, толкова гладен, че не се спря дори пред огъня.

Тя се изкатери предпазливо по покрива на плевнята до покрива на колибата. Пръстите ѝ бяха вкочанени от студа и тя на два пъти се подхлъзна и се озова почти до улука, докато най-сетне успя да се вкопчи по-здраво. Ръцете ѝ кървяха, коленете ѝ бяха ожулени, сърцето ѝ биеше лудо при мисълта, че може да падне, но тя издържа и се озова най-сетне на билото на покрива, където беше отворът за пушека.

По краищата на отвора наистина имаше железни ъгли, които се бяха отковали с времето от изгнилото дърво. Ако ги закове за вратата на колибата, ще я оправи. Тя ги откачи и надникна през отвора в колибата.

Грешъм спеше до огнището, а Инок стоеше до масата и душеше любопитно печеното овнешко.

Мег направи снежна топка и я хвърли през отвора. Тя улучи непослушното животно между ушите.

— Да не си посмял да докосваш това месо, гадно добиче такова!

Добичето изпръхтя изненадано, като заловен на местопрестъплението крадец, отстъпи назад и подковите му изтракаха по яко трамбования под.

Мег прецени колко стръмен е хлъзгавият покрив и колко голямо е разстоянието между отвора за дима и следващата греда на покрива. Изведнъж чу вой и когато надникна през рамо, зърна самотен вълк, който я наблюдаваше от края на гората. Ако се опита да слезе и да изтича до вратата, вълкът щеше за секунди да е до нея и да ѝ прегризе гърлото. Тя се реши, хвърли железните ъгли, по които още имаше парчета дърво, легна по корем, спусна крака в колибата, залюля се и

вече беше до бедрата вътре. Висеше, вкопчила премръзнали пръсти, но връхчетата на краката ѝ се опираха в опушената греда.

Мег се пусна много внимателно и яхна широката греда. Гредата беше влажна от снега, а с годините и опушена от огъня под нея.

Грешъм се обърна по гръб, отвори за миг очи, затвори ги, а после широко ги отвори. Надигна се на лакти и примижа.

— Какво, по дяволите...

— Аз съм, аз съм — успокои го Мег и прецени разстоянието от гредата до пода. Този фактор не беше предвидила в предишните си пресмятания. Вълкът единак, когото беше зърнала преди секунди, ѝ даде все пак тласъка, от който имаше нужда.

Явно успокоен, Грешъм отново легна и потъна в дълбок сън.

Мег погледна към Инок, когото преди малко беше наказана със снежната топка, задето беше душил вечерята им.

— Ела тук! — прошепна му тя ядосано.

Катърът отначало изобщо не реагира. Но после вдигна глава към нея и изпръхтя, явно от злоба.

— Насам, Инок — взе да го увещава мило Мег и му посочи мястото под себе си. — Мило конче, скъпото ми катърче, хайде, ела. — Тя искаше да падне върху гръба му, но той не беше готов да съдейства.

Най-сетне тя съпостави дължината на тялото си с приблизителното разстояние между гредата и пода и се пусна докато не увисна отново на ръце, после затвори здраво очи и скочи.

Удари се, но се задържа на крака и от постигнатия успех я обзе толкова победно чувство, че направо я замая. Не обърна внимание на покритите си със сажди ръце, бедра и задник, на влажните си дрехи, вледенените си крака и побърза да изчовърка с ножа на Грешъм пироните от железата, които намери. После използва като чук един от камъните край огнището и закова старите железни ъгли за рамката на вратата.

Чукането не обезпокои особено Грешъм. Той измърмори нещо, обърна се по корем, протегна ръце и ги вкопчи в плата.

В колибата стана по-тъмно, а отвън долетя воят на още вълци, но този път по-отдалеч. Тя потрепери и се опита пак да вдигне меча на Грешъм, но не можеше да го направи дори с две ръце, още по-малко да го развърти достатъчно яростно, за да поразии враг. Реши все пак да го

държи близо до себе си, защото нямаше възможност да пази отвора в покрива.

Мег беше гладна и затова хапна от студеното овнешко, което иначе не би докоснала, после избърса с гримаса окадените си и мазни пръсти в расото и легна до Грешъм върху завивките. Докосна с длан челото му, но температурата му беше нормална и Мег си разреши най-сетне да заспи.

Много по-късно тя се събуди с усещането за удоволствие, толкова силно, че беше изместило всички останали чувства. Грешъм беше вдигнал ризата и расото ѝ почти до раменете и целуваше една от гърдите ѝ.

Тя зарови пръсти в косата му, още полусънна и измърмори тихо насърчителни, безсмислени думи.

Той смука известно време гърдата ѝ, бавно и сънено и Мег се учуди, че след всичко станало през последните няколко часа, въпреки всички проблеми и опасностите, на които бяха изложени, не им беше нужно нищо повече, за да намерят утеха.

— Хубава си — прошепна дрезгаво Грешъм и сложи глава на пъпа ѝ, сякаш беше възглавница, — толкова хубава!

Мег нави кичур от косата му на пръста си, готова да лежи така цяла вечност, без помежду им да се случи нещо повече, и се усмихна. Щом Грешъм я намира за хубава, значи не е забелязал саждите, с които беше изцапана от глава до пети.

Той целуваше тялото ѝ, притискаше се към него, а после въздъхна и промълви: Моник.

Минаха няколко секунди, преди Мег да проумее, че е произнесъл друго женско име.

Тя се опита да спре горещите сълзи от изпитаното унижение, но трябваше да си признае, че те бяха предизвикани и от известно облекчение.

Защото той си спомняше.

И следователно в спомените му имаше, както тя през цялото време се бе страхувала, някаква по-специална жена.

Моник.

Грешъм отвори очи като моряк, който идва на себе си след корабкрушение, понесен от някаква греда. Първото, което осъзна,

беше болката, после забеляза Мег до себе си и най-сетне си спомни и за вълците. Рязко се надигна върху постелката.

— Боже милостиви! — простена той. — При вас всичко ли е наред?

Мег не отговори. Той се наведе над нея, потърси погледа ѝ и видя сълзите в очите ѝ. Лицето ѝ, зачервено и цялото в сажди, издаваше гордите усилия да престане да плаче.

— Мег? — Грешъм отметна кестеняв кичур от бузата ѝ. Реши, че тя изглежда така, сякаш е стояла дълго в някой комин.

— Вие ме нарекохте Моник — каза тя.

Името му беше познато и будеше нещо дълбоко в него.

— Кога? — прошепна той. Глупав въпрос, който нямаше нищо общо с проблема. Но тя беше тук, до него и трепереше, а въздухът помежду им беше толкова студен!

— Миналата нощ.

Миналата нощ. Той се ужаси при мисълта за това, което може би беше сторил, без да го съзнава и при спомена за друга жена.

— Всемогъщи боже, само не ми казвайте, че аз... нали не съм ви...?

Мег се усмихна по-скоро от мъка, отколкото от радост и поклати глава.

— Не, Грешъм — каза тя потиснато. — Не, не го направихте, всъщност не.

— Какво искате да кажете с това „всъщност не“? Боже мили! Ако... ако съм ви причинил болка...

— Не — каза тя бързо, не, беше невинно. Беше сладко. Вие искахте, искахте да целувате гърдата ми...

Грешъм шумно въздъхна. Кога ли не го беше искал? Съмняваше се да е имало такова време. А Моник? Коя, по дяволите, беше тя? Беше ли жената, която се бе надявал да няма, да не обича? Но ако беше така, защо сърцето му така се свиваше при звука на това име и защо си оставаше толкова празно?

Опита се да извика в паметта си някакъв образ и изведнъж нещо сякаш придоби плът, при това с успокояваща яснота. Тъмнокоса жена, висока почти колкото него, с хубави, гневни очи. Сиви като скала бяха тези очи, изпълнени със страст и гняв и в тях се отразяваше онова,

което тя знаеше за него и което можеше да идва само от много близки, интимни отношения.

— Божичко! — прошепна той.

— Спомняте си я, нали? — попита много спокойно Мег. Той беше сложи ръка в скута ѝ и тя не се опитваше да я отблъсне.

Той чу в паметта си как една женска ръка изплющя — навярно ръката на Моник, която го зашлеви. Тя го беше проклела, там, във Франция, а после го беше ударила. Но още следващия миг беше развързала връзките на панталона му и...

— Да — каза той и гласът му прозвуча приглушено под завивките, — да, аз наистина си спомням.

— Значи тя е съпругата ви?

Грешъм вдигна глава, обърна се към Мег и легна до нея, така че лицето му да е на височината на нейното.

— Не зная — отговори той честно. — Но се надявам да не е така. Тя искаше да отдръпне глава, но той я задържа нежно с ръка. Мег прехапа устна, потърси думи, с които непременно да го уязви, но без злоба.

— Сигурно обичате тази жена.

— Мег, браковете рядко се сключват въз основа на подобни чувства — каза той меко. — Сключват се по-често по разум и от стремежа към богатство.

— Да, но любовта често идва по-късно. Майка Мери Бенедикт ми го каза. — Тя помълча малко. — О, боже! — изхълца после тихо и отчаяно. — О, боже!

Той затвори за миг очи, поразен от мъката ѝ. — Не плачете — помоли той.

— Как трябва да наричам себе си, след като всичко това отmine? Да се смятам себе си за ваша метреса или за курва?

Грешъм изпита болка по-силна от всяка, изпитана откакто си беше върнал съзнанието в бараката в Сейнт Суидънс.

— Не сте курва — каза той. — Дори да се окаже, че е невъзможно да станете моя съпруга, ще бъдете още по-малко моя любовница.

По лявата буза на Мег се застина сълза и изчезна сред гънките на одеялото.

— Не — призна тя с горчивина. — Ще престана да бъда за вас каквото и да било.

— Шшът. Не го казвайте.

— Ако обичате тази Моник и си спомняте за тази любов, какво ще стане с мен? Никой друг мъж няма да поиска да ме вземе за жена, всеки ще си мисли, че вие сте ме компрометирал, а пък аз нямам нито имение, нито злато...

— Аз няма да ви пусна да си отидете, Мег. Никога.

Тя повярва, че ѝ казва истината, можеше да го види в очите му и все пак си остана скептична. Не каза нищо, просто лежеше до него в тази студена колиба, а той се срамуваше, че я е довел на такова място. Но знаеше също, че не е имал друг избор, освен да я изостави на чумата в Сейнт Суидънс.

Тъкмо в този миг, един от най-вълнуващите, катърът реши да поотслаби напрежението като пръдна силно и разсмърдя всичко наоколо.

Мег не можа да не се разсмее, а Грешъм изруга и скочи, запушил нос с връхната си дреха в напразен опит да посмекчи гадната смрад.

Той изтича до вратата, отвори я широко и натири Инок навън, а Мег се тресеше от смях, примесен с хълцания.

Светлината на заснежената сутрин нахлу в колибата, заедно със свеж и добре дошъл ветреца.

Грешъм забеляза ръждясалите железни ъгли заковани за пантите на вратата. — Как успяхте да го направите? — попита той, после прекоси колибата и размаха ризата си, за да пропъди миризмата, от която в очите му се бяха появили сълзи.

Мег седна, запуши нос с палец и показалец и каза:

— Това е история, която непременно трябва да разкажа.

Не можеха да останат по-дълго в тази колиба и не заради проблемите на Инок с храносмилането, просто трябваше да продължат. Тази нощ снегът се беше постопил и сред преспите имаше проходими пътеки.

Трябваше да побързат, защото макар небето да беше чисто и синьо, а бялата завивка на земята да блестеше на слънцето, времето можеше с или без предупреждение да се промени.

Двамата навиха внимателно завивките, вързаха вързопите. Грешъм препаса колана с меча, а е къс въже, което бяха взели с тази цел, вързаха здраво имуществото си за седлото. Мег заведе Инок до един доста голям камък и го яхна, а Грешъм скочи зад нея. Той не се оплакваше от раните, които бе получил по време на битката с вълчата глутница.

Мег не погледна назад към колибата, в която беше разбрала толкова много за собствената си смелост, изобретателност и сила. Предпочете да постъпи като жената на Лот и да се съсредоточи върху бъдещето, което сигурно щеше да донесе свои мъки и радости.

Отначало двамата с Грешъм мълчаха, потънали всеки в своите мисли. Изпълнена с ново самочувствие, след като беше изложена на изпитания и ги преодоля, Мег вече се боеше по-малко отколкото би трябвало от последните събития. Дори вече се радваше, че ще види големия, пъстър, шумен град Лондон. Беше я наистина и малко страх. Най-голямата ѝ грижа продължаваше да е Габриела. Нямахте да се успокои докато не прочете писмо от близначката си или, още по-добре, докато не я види със собствените си очи. Тогава и само тогава можеше да се съсредоточи върху собственото си бъдеще.

Кой знае, докато търсят с Грешъм неговото минало, щяха да открият може би и жената на име Моник. Ако това тайнствено същество водеше домакинството на Грешъм и отглеждаше русите му деца, трябваше ли Мег да се влюбва с всеки изминал миг все повече в него?

Грешъм Седжуик беше мъж, който държи на думата си, беше го казал и тя му вярваше. Ако се види отново със съпругата си, ще пожелае на Мег всичко най-хубаво и може би дори ще се погрижи тя да не остане без средства, но в неговия живот и в неговото сърце за нея вече няма да има място. Някои мъже сигурно щяха да се опитат да я направят своя любовница, а според обитателките на Сейнт Суидънс, които знаеха какво говорят, съдбата на куртизанка била често по-добра от тази на истинска съпруга. От съпругите се очаквало да раждат деца, да се грижат за прислугата, за нивите и за конете, докато любовниците трябвало само да очакват своя мъж, да му се харесват, докато е при тях и да се радват на бижутата, които той им подарява.

Не само нехранимайковци и бонвивани имали любовници, но и добри, уважавани мъже. Те имали дори деца от тях и тези жени се радвали обикновено на истинско уважение, където и да се появят или поне така изглеждало. Какво се говорело зад гърба им, било нещо друго, но можело лесно да бъде пренебрегнато.

Тъй или иначе, но Грешъм никога не беше предлагал на Мег нещо подобно, а тя беше прекалено горда, за да го приеме, дори да го беше сторил.

Тя въздъхна нечуто. Имаше и друга възможност — не беше изключено Грешъм не само да има съпруга, но и да я обича. Може би изпитваше силна страст към тази непозната Моник, двамата се смееха може би на шеги, които никой, освен тях не би разбрал и споделяха най-дълбоките си тайни и грижи.

Представата, че Грешъм може да споделя такава връзка с друга жена, беше за Мег неразбираемо болезнена. Тя се вслушваше в тихия, упорит глас вътре в себе си, който настояваше, че за Грешъм няма друга жена, освен нея, Мег Радклиф.

Мег се изтръгна от мечтите си, усети близостта на Грешъм, който седеше зад нея, обгърнал кръста ѝ с ръце, притиснал бедра към нейните. Въпреки студа ѝ стана горещо, зави ѝ се свят, стори ѝ се, че може да падне от катъра, ако Грешъм я пусне. Ядосваше я, че не може да му устои, нямаше да може и ако той реши да я вкара в леглото си. Този мъж събуждаше в нея влечение, което не можеше да разбере, но беше толкова силно, че понякога се питаше дали той подозира каква власт има над нея.

Защо, питаше тя себе си и съдбата, защо мъжете имат право да си позволяват удоволствия, когато си пожелаят, а жените трябва да чакат някой да ги избере, да ги вземе или отблъсне, сякаш са чаша вино или лакомство на поднос?

Грешъм изненада Мег като отметна косата ѝ и я целуна по врата, горещата вълна, която я заля при този простицък допир, не допринесе за разведряване на настроението и.

— Бих попитал какво си мислите, когато се свивате така, щом ви докосна — попита спокойно Грешъм, а тя усети до ухото си топлия му дъх, който смути отново сетивата ѝ. — Всъщност за съжаление мисля, че зная — Той помълча, после отново въздъхна. — Мег, имам само откъслечни спомени за тази Моник и не усещам нищо, когато мисля за нея. Никакъв копнеж. Никакъв гняв. Нищо. Това не подсказва ли, че никога не сме били нещо повече от любовници?

Мег сякаш я прободеше кама, когато чу признанието на Грешъм, че има интимни спомени за Моник, въпреки че щеше да разбере, че я лъже, ако почнеше да отрича. Грешъм не беше монах, беше войник, който много е пътувал, човек с благородническа кръв във вените, който сигурно е спал с много жени. Всъщност любовта му към войнишкия живот беше по-сериозна заплаха от една съперница.

— Това изобщо за нищо не говори — заяви тя и леко изсумтя, за да демонстрира, че темата не я интересува и дори я отегчава.

И едното, и другото изобщо не бяха верни, тя беше отчаяно и безнадеждно влюбена в него.

Той се усмихна и дъхът му заигра като летен ветреца с косата ѝ. Тя усещаше силата му с всяка фибра на тялото си, имаше чувството, че под студената повърхност на кожата изведнъж ѝ става горещо.

— Давате ли си сметка колко сте привлекателна? — попита той. — Може би не толкова невинна, колкото изглеждате на пръв поглед. Освен това допускам, че нарочно ме измъчвате.

— На погрешен път сте, милорд — отговори сдържано тя. — Ако реша да ви измъчвам, няма да има нужда да питате защо. Ще ви е ясно.

Той пак се засмя. А после засмука съвсем лекичко крайчеца на ухото ѝ, сякаш беше бонбон, на който можеше да се наслади. Беше я прегърнал здраво, хванал с ръце юздите на Инок, а тя беше щастлива в неговата прегръдка. Обичаше усещането, че му принадлежи, дори то да не беше вярно.

— Признавам, — заяви той — че понякога ми се ще да съм някой нехранимайко.

— Кой знае, може и да сте — каза Мег. Докосването на езика му до нейното ухо беше я възбудило. — Нехранимайко, искам да кажа.

— Може би — съгласи се той с престорена сериозност, после смени темата. — Вие сте хубава и невероятно съблазнителна.

Зави ѝ се свят, кръвта ѝ сякаш се беше превърнала в силно вино наложено с екзотични билки. Тя прехапа устна, доволна, че той не може да види лицето ѝ, което сигурно беше пламнало. Опита се да си върне чувството за достойнство.

— Ще ви помоля да не бъдете толкова безотговорен — каза тя и се ужаси, когато чу, че гласът ѝ звучи плачливо. — Би било непростимо.

— Съжалявам — каза той и мекият му, страстен глас ѝ подсказа, че е загубена. — Лицето, тялото и държанието ви са на зряла и опитна жена. Затова от време на време забравям, че сте още момиченце.

Тя се обърна в седлото и го погледна с присвити очи.

— Аз не съм дете — отговори ужасно притеснена.

— Не — съгласи се той с тъжна усмивка. — Не, със сигурност вече не сте дете. — Известно време яздиха мълчаливо, а после той отново заговори. — Струва ми се, милейди, че за тази нощ ще си пожелаем странноприемница и баня с гореща вода. Маса отрупана с ядене и нови дрехи, ако намерим шивач. Благодарение на игуменката разполагаме със злато.

При изгледа за толкова комфорт и относителната сигурност на солидни стени и покрив над главата, вече ѝ идеше да подскача от радост. Тя вдигна брадичка, изправи рамене и каза бодро:

— Да, точно така! Мисълта, че ще спи в легло, ще се изкъпе и ще се нахрани до насита явно ѝ беше вдъхнала сили. Тя помълча малко преди да попита: — Лондон далеч ли е още?

— Предполагам, че ханджията ще може да ни каже — отговори Грешъм, очевидно ни най-малко не обезпокоен от това, че препускаха в пълна с вълци дива местност и представа нямаха къде се намират.

— Но как ще открием странноприемница? — попита тя, за да не мисли за всичко това.

Грешъм повдигна брадичката ѝ.

— Виждате ли пушека ей там, милейди, там, в далечината, над върховете на онези брези? Струва ми се, че се издига над доста голямо село, погледнете, там има и камбанария.

— О, да — извика Мег, която вече виждаше върха на камбанарията между голите клони. Запита се кого ли ще срещнат там, какво ли ще намерят и как ще промени то намеренията им. Да, тя наистина не се оправяше твърде в този свят, не бе имала нито време, нито възможност да види много от него, но знаеше, че и най-незначително познание може да окаже дълбоко и трайно въздействие върху човека.

Дали на път за Корноул Габриела е минала през това село? Ако беше така, там би трябвало да има хора, които да си спомнят и може би знаят как е тя.

Мег изпъна крака и размърда пръсти, за да преодолее поне донякъде изтръпването причинено от препускането в този студ.

— Там, където има камбанария — размишляваше Грешъм на глас, — има, разбира се, и църква, а където има църква, не може да няма свещеник. — Ръцете му продължаваха да я прегръщат леко през кръста, а тя се задъхваше, сякаш по целия път от Сейнт Суидънс до тук не беше яздила, а беше тичала.

— Защо ви е свещеник? — осведоми се тя. Тилът я болеше, когато се обръщаше да погледне Грешъм, но въпреки това му хвърли скришом бърз поглед.

— Може да искам да се изповядам — отговори той и едно мускулче трепна в ъгълчето на устните му.

— А какво искате да изповядате? — попита тя, като се опитваше да прозвучи безразлично, но не успя да прикрие любопитството си.

Той мълча известно време, може би за да размисли над нейния въпрос, или просто защото любопитството ѝ му доставяше удоволствие.

— Струва ми се, че знаете отговора — заяви той.

— Не, не го зная — възрази тя. — В противен случай нямаше да питам.

Той се разсмя.

— Толкова трудно ли е да отгатнете?

Тя се вцепени, защото ужасна мисъл ѝ мина през ума.

— Не е изключено — произнесе тя високо и с нарастваща тревога, — не е изключено много добре да знаете кой сте и просто да си играете с мен.

Той въздъхна дълбоко и тя не само го чу, но и го усети като тръпка, която премина по гърба ѝ, притиснат към неговите гърди.

— Мег — каза той търпеливо и меко, — ако имах нещо лошо на ум, нямаше ли междувременно да съм го сторил отдавна?

Сега тя не намери отговор.

— Е — ухили се той, — мълчите, нали? Тъкмо вие, Мег Радклиф с дългия език и бързите мнения?

Мег мълчеше упорито, но от притеснение лицето ѝ пламна, а чувството за вина сякаш плъзна с хиляди мънички, бодливи крачета по врата ѝ.

Той се разсмя високо.

— Кълна се, че ако ви обясня, че трябва да бъдете разумна и да не си играете с огъня, вие ще се хвърлите през глава в пламъците, само за да ми докажете, че греша.

Тя прехапа устна.

— Какво именно — настояваше тя да знае — какво искате да изповядате? Щом ще търсите свещеник, така де.

Усмивката му докосна тайната, тъмна страна на сърцето ѝ, топла като първите лъчи на утринна светлина.

— Може би ще се шокирате от въпроса ми, милейди, — каза той — но сигурна ли сте, че желаете да разберете какъв е смъртният ми грях?

Сърцето ѝ заби по-силно.

— Да — намери тя смелост да отговори.

— Е добре — съгласи се той с подчертано нежелание. — Трябва да измоля опрощение, защото желая жена, която нямам никакво право да искам за себе си.

Думите му я накараха да потръпне от радостна възбуда. Този път остана безмълвна.

Той я погали леко по косата.

— Свети Павел е бил прав — каза той и ако се съди по това как звучеше гласът му, изглежда се усмихваше. — Наистина е по-добре да се ожениш, отколкото да изгориш...

— Не и ако вече имате жена — заяви Мег с хладнокръвие, на което, въпреки вродената си смелост, не се смяташе способна.

— Но може и да съм вдовец — забеляза той.

За огромно облекчение на Мег в този миг един селски пес изскочи от храсталака, катърът изрева и се задърпа. Тя се вкопчи в седлото, а Грешъм се опита да озапти Инок и всичко това направи продължението на дискусиата невъзможно.

Общината беше малка и се състоеше от не повече от дузина къщурки, от чиито комини се виеше дим. Две криволичещи пътеки служеха за улици. Бяха кални и толкова тесни, че Мег трябваше само да протегне ръце, за да докосне прогнилите дървени постройки от двете им страни. Любопитни деца наизскачаха пред вратите, а след тях и майките. Някакъв по-възрастен мъж, повел за въженце пъстра крава, спря, за да се втренчи в Мег и Грешъм, докато те се приближаваха към малката църква наред селото.

Свещеникът, чернокос мъж с тонзура и аристократични черти на лицето, излезе от църквата, за да ги посрещне. Беше млад мъж, не беше висок, но въпреки това в осанката му имаше достойнство и Мег реши, че е симпатичен, още преди да се беше усмихнал.

— Добре дошли, пътници — каза той — Аз съм отец Марк.

Грешъм скочи от добичето, остави Мег в седлото и се приближи към свещеника.

— Отче — поздрави той и му подаде ръка. — Казвам се Седжуик. Грешъм Седжуик, а това е Мег Радклиф.

Мег разбра, че любопитството на отец Марк бе предизвикано от тази информация, както и от неочакваната поява на двама чужденци в неговото село, но не можеше да каже дали му е известно нейното име или това на Седжуик, или имената и на двамата. Той се поклони леко. Очите му продължаваха да ги гледат приятелски, но вече изпитателно.

— От Лондон ли идвате? — попита той, пристъпи встрани и ги подкани с жест да влязат в църквата преди него.

— На път сме за там — каза Грешъм и се върна, за да помогне на Мег да слезе от гърба на Инок. Не спомена нищо за това, че са напуснали едва преди няколко дена Сейнт Суидънс или че там вилнее чумата, защото предполагаше, че дори любовта към ближния на един свещеник си има граници.

Няколко гладни псета и групичка мръсни деца се бяха скупчили в края на църковния двор, впили погледи в Мег и Грешъм, сякаш никога не са виждали подобни създания.

Отец Марк се засмя, плесна с ръце и пръсна групичката като да бяха кокошки. Той се усмихна сърдечно и поклати глава.

— Клетите червейчета. В Милфилд рядко се случва нещо, особено през зимата.

Влязоха в малката тъмна черква, в която няколко кандила припламваха на скромния олтар. Имаше по три реда пейки от двете страни на тясната пътека, а каменните стени едва възпираха студа. Свещеникът ги заведе в малко помещение до олтара, където в отвореното огнище гореше слаб огън.

— Седнете и се постоплете — настоя отец Марк и посочи пейката до огнището. — Ето и малко хляб, но се боя, че...

Грешъм изчака Мег да седне и да протегне ръце към топлината на слабия огън. После взе от кесията, която извади от джоба си една златна монета и я подаде на свещеника.

Отец Марк погледна изумен неочаквания дар и измърмори благодарност.

— С тази монета селото ще изкара до пролетта — каза учудено той. — Бог е милостив, сър, а ми се струва, че вие също.

При тези думи Грешъм въздъхна, но не каза нищо. Седна до Мег и видя как отец Марк пусна жълтицата в джоба на протритото си расо, потупа джоба с ръка сякаш, за да се увери, че не си е въобразил, а наистина е получил това богатство, лицето му просия и той притури в огъня още дърва.

— Какво ви води насам? — попита свещеникът. — Освен нашите сериозни и непрекъснати молитви за помощта, която току-що ни донесохте?

— Надявахме се да намерим странноприемница — каза Грешъм.

— Има една малко по-надалеч, все по пътя — обясни отец Марк. — Но нека първо ви донеса от хляба, за който споменах. А може би и малко вино?

Мег беше гладна, но не искаше да вземе скъпоценна храна от явно ограничените запаси на онея, също и от виното, колкото това и да я зарадва. Беше сигурна, че и Грешъм мисли така.

— Ще хапнем в хана — каза той. — Сега имаме нужда само от този огън и вашата компания.

— Какви новини носите? — усмихна се свещеникът. — Как се чувства кралят на Франция?

Грешъм сякаш се посмути. Не можеше, разбира се, да отговори на нито един от тези въпроси, защото беше изгубил паметта си.

— Отче...

Свещеникът си привлече стол и седна от другата страна на огъня. Потри ръце над пламъците и изчака.

— Та какво искахте да кажете? — настоя той, защото Грешъм мълчеше.

Грешъм прокара ръка през косата си.

— Отдавна ли сте тук?

Въпросът сякаш обърка отец Марк.

— От пет години — каза той. — Преди да дойда в Милфилд служех в общината Сейнт Джоузеф недалеч от Уорик.

Грешъм помълча малко, после заговори бързо, сякаш искаше да се отърве час по-скоро от мъчителните въпроси.

— Познавате ли ме? Когато ви казах името си, можех да се закълна, че... — Той не довърши изречението, остави го да отзвучи и се втренчи в огъня, сякаш в него беше скрита важна тайна.

Свещеникът се обърна към Мег.

— Презимето ви е Радклиф — каза той. — Да сте роднина на сър Радклиф, милейди?

— Той е покойният ми баща — отговори спокойно Мег. — Достоен рицар и един от фаворитите на краля. — Изглежда Радклиф е бил добре познат и запомнен. Тя не продължи да пита, защото всъщност знаеше много малко за този човек, освен че се беше страхувала от избухливия му нрав.

Отец Марк кимна, не коментира думите ѝ и изгледа Мег малко по-продължително, преди да насочи вниманието си към Грешъм.

— Разбира се, че съм чувал за вас, лорд Седжуик. Кой не е.

Грешъм понечи да каже нещо, но после замълча.

— Защо ми задавате такъв въпрос? — попита приятелски свещеникът и изгледа Грешъм.

— Удариха ме по главата — обясни той. — Сега вече за много неща не си спомням.

— Такива наранявания рядко предизвикват трайни увреждания — заяви отец Марк с учудваща увереност. — Вие сте рицар, милорд. Човек на краля. Както съм чувал, храбрец на бойното поле, който се е превърнал в легенда.

Грешъм преглътна и преплете пръсти.

— Знаете ли дали съм женен? — попита той.

Отец Марк погледна към Мег и отново се усмихна. Беше явно шокиран, но и решен да мисли за гостите си само най-доброто.

— Това не бих могъл да ви кажа — призна той, — но се чува приказки за някаква францужойка, може би съпруга, но може би и любовница. — Той направи пауза, погледна отново към Мег, изкашля се и продължи: — Говореше се, че веднъж, когато сте я разгневили, тя подпалила завесата на леглото, та вие за малко да се опечете жив, но нали знаете какви ги дрънкат войниците. Войниците ги бива да плещят като стари баби, стига да са обърнали повечко чашки.

Мег се беше втренчила в Грешъм, едновременно поразена и ужасена от картината, която свещеникът беше нарисувал. Сякаш го виждаше как скача от горящото легло с подпалена нощница. В случай, разбира се, че е носел такава.

Надеждата изпърха в сърцето ѝ като птиче, което се опитва да отлети изпод купчина студена пепел.

— Юпитере, помогни ми — прошепна тя.

Грешъм и хвърли ядосан поглед.

— Моник — спомни си той и това прозвуча като смущаващо признание. Погледът му стана мрачен и той стисна устни.

Свещеникът сви рамене.

— Дори да са споменавали името ѝ, аз съм го забравил.

— Вие бил ли сте войник? — попита Мег отец Марк, без да помисли за ниския му ръст — беше почти джудже. Ако застанеше до среден боен кон, главата на свещеника щеше едва да се подава над стремето.

Той поклати глава, засмя се на нейната нетактичност и последвалото смущение.

— Не — отговори добродушно, — но, както вече казах, служил съм в общината Сейнт Джоузеф. Там има болница и мнозина ранени мъже намираха пътя към нашата врата.

— Какво още знаете за мен? — настояваше нетърпеливо Грешъм.

Отец Марк въздъхна.

— Зная, че въртите майсторски меча и че сте приятел на Морган Чалстри, лорд Еджфилд, боен другар и довереник на Черния принц.

Грешъм стана от пейката и се заразхожда. Отново прокара ръка през косата си.

— Морган Чалстри — повтори той. — Еджфилд. Името ми е познато, но... Той се поколеба. — Не зная в каква връзка. Възможно е да срещна този Чалстри в Лондон. Ако е мой приятел, ще ми разкаже всичко, което трябва да зная.

— Имението му е в Корнуол — каза свещеникът. — Но може и да е в Лондон при краля. Или с Черния принц във Франция.

Грешъм се навъси.

— Да — съгласи се той и сега приличаше на човек, който си спомня неща, които би предпочел да забрави.

Без да коментира каквото и да било, отец Марк стана от стола си до огнището, извади от вехтата ракла, която стоеше в ъгъла, една завивка и зави внимателно с нея раменете на Мег. До този миг тя изобщо не беше забелязала, че трепери.

— Останете — настоя свещеникът. — Хапнете с мен и пренощувайте тук.

Въпреки че малкото като килия помещение, наистина не беше възможно най-доброто място за пренощуване, Мег би предпочела да останат, вместо да излязат отново навън, на студа, но Грешъм имаше по-други намерения.

— Ако побързаме, можем да стигнем до странноприемницата, преди да се стъмни.

Отец Марк изглежда разбра, че не може да склони Грешъм да промени мнението си, изпита дори може бе известно облекчение, защото нямаше да се наложи да ги нахрани. Осмели се все пак да постави мило един въпрос.

— С лейди Радклиф сигурно сте роднини? — Той поглеждаше, добронамерено загрижен, ту към единия си гостенин, ту към другия. — Може би братовчед и братовчедка?

Бузите на Мег пламнаха и тя сведе поглед за миг.

Грешъм широко се усмихна.

— Аз съм закрилник на дамата — обясни той. — Неин телохранител.

Свещеникът погали замислено брадичката си.

— Хъм — измърмори той и ги изгледа мълчаливо, както им се стори, ужасно дълго.

Грешъм подаде ръка на Мег и я вдигна на крака, не рязко, но решително. Завивката се плъзна от раменете ѝ и падна на каменния под.

— Благодаря за гостоприемството, отче — каза Грешъм, малко пресилено сърдечно. — Но най-добре ще е да си продължим пътя, преди да е станало тъмно.

Мег нямаше време да възрази, Грешъм почти я извлече от черквата и я вдигна върху негостоприемния гръб на Инок. Духаше силен вятър и тя закопня да се върне към топлината на огъня в черквата.

Грешъм яхна катъра, каза довиждане и насочи животното към заснежената пътека, по която бяха стигнали в селото.

— Защо не можеше да останем? — каза ядосано Мег. Стомахът ѝ се бунтуваше, а от студа беше настръхнала кожата на цялото ѝ тяло.

— Мислех, че копнеете за една баня и за изобилна вечеря — каза Грешъм. — Може би фазан или заек. Клетият свещеник можеше да ни предложи само ложе от слама и в най-добрия случай сух хляб, но дори това щеше да е за него същинска жертва, въпреки жълтицата, която му подарих. Той ще използва златото за доброто на енорияшите си, в това можете да сте сигурна.

Мег въздъхна.

— Благодетелността може да е нещо твърде обременително — отбеляза тя.

— Да — съгласи се с усмивка Грешъм. — Права сте.

Слънцето вече започваше да залязва зад върхарите на дърветата, когато стигнаха до овъглени, покрити със сняг развалини, които сигурно са били някога странноприемница. В далечината виеха вълци, а вятърът се усилваше. Беше вече твърде късно да се връщат в селото и да потърсят все пак подслон при свещеника.

От гората излезе стара жена, хванала под мишница квичащо прасенце.

— Изчезна — каза тя и сигурно имаше предвид странноприемницата, която е стояла някога на поляната.

Мег имаше чувството, че от умора, глад и разочарование всеки миг ще падне и се питаше колко ли време е необходимо, за да се опече прасенце.

Старата жена погледна към небето, към надвисналите тежки сиви облаци.

— Ще завали сняг — каза тя. Изглежда Грешъм от глава до пети, след това и катъра, а най-сетне и Мег. — По-добре ще е да дойдете с мен, ако не искате да замръзнете. — След това закрачи през заледения сняг, все така с прасенцето под мишница, и Грешъм пое след нея.

След минути стигнаха до голяма селска къща. Беше от дебели греди и камъни и със сламен покрив. Принадлежеше изглежда на заможен селянин и Мег изпита благодарност и облекчение. Тя, Грешъм и Инок няма да са принудени да прекарат нощта, гладни и студуваци, на открито.

— Влезте и се стоплете, милейди — подкани я любезно жената. — Ние с вашия съпруг ще се погрижим за животното и за тази шунка ей тук — погледна тя гордо към прасенцето. — Но ще ви се наложи най-напред да запалите огъня.

Грешъм свали с усмивка Мег от Инок. Тя измърмори някаква благодарност и побърза да влезе в къщата. Видя просторно помещение с камина и благодарение на добрия запас сухи дърва и въглища, струпан до камината, Мег можеше бързо да запали огън.

Тя разтри ръце и се озърна. Стълба водеше към горния кат, всяко стъпало беше от разцепен на две дъбов ствол. Въпреки че не видя признаци за присъствие на втори човек, Мег беше сигурна, че жената има съпруг, защото на нейната възраст не би могла да се оправя с толкова голямо стопанство. Освен всичко друго сама жена нямаше и да се чувства тук много сигурно.

Мег се обърна с гръб към огъня, продължи мислите си и зачака.

Най-сетне Грешъм и селянката се върнаха. Двамата си бърбеха, сякаш бяха стари приятели.

— Да ви покажа къде ще спите — каза, широко усмихната, жената на Мег и заизкачва по стълбата. — Казвам се Беси.

Беси запали огън и там, а пушекът си проправи път през малката зидана камина. Ледените цветя по прозорците почнаха да се топят и в

стаичката веднага стана по-топло.

Грешъм донесе една вана, напълни я с вдигаща пара вода, която донесе с кофи от долу и Мег само дете не се разплака от радост и благодарност.

— Беси ни мисли за мъж и жена — довери ѝ Грешъм, застанал с последните две кофи вода на прага на стаичката. — Разказах ѝ, че сме се оженили тайно и сега се крием от вашия чичо, който смята, че съм опетнил семейната чест и иска да ме обеси. Ако не искате да спите в обора с Инок и прасето, трябва да притурите нещо към историята.

Мег хвърли поглед към пухените завивки върху леглото в ъгъла, после с копнеж към изкушаващата вана до камината. Беси ѝ беше дала парче сапун, беше ѝ услужила и с една нощница, освен това от кухнята до нея долиташе миризмата на пернато — петел или фазан. Да смени всичко това с обор и съседството на катъра и прасето би изисквало далеч по-закален характер от този на Мег. Тя прехапа устна и кимна в съгласие.

— Ами чудесно — прошепна тя. — Струва ми се, Седжуик, че сте невероятно добър лъжец.

Грешъм се усмихна хитро, излезе от стаята и без да каже нещо, затвори внимателно вратата зад себе си. Мег веднага се съблече и влезе във ваната. Беше същинска благодат да седне в топлата вода и да се потопи до брадичката.

Известно време просто лежа във ваната като се наслаждаваше на топлината, после грижливо се изкъпа, излезе от ваната и се избърса пред камината. Попита се почти заспала дали двамата с Грешъм не са се озовали в някаква приказка, защото това със сигурност беше единственото обяснение за лукса, на който се радваше.

Тъкмо беше навлякла дадената на заем нощница, когато на вратата се почука и Грешъм влезе, без да изчака разрешение.

Мег щеше може би да му скара за невъзпитанието, ако той не носеше поднос с ядене. От възхищение тя извика леко, почти припаднала от глад и очакване, когато погледът ѝ падна върху варените моркови, кокошето месо и филията хляб. Грешъм се засмя и ѝ подаде подноса.

Тя седна на крайчеца на леглото и почна лакомо да яде, без да мисли за благоприличие. Той седна на един стол и я загледа с любов.

— Какво щастие! — възкликна Мег, след като поутоли глада си, облиза си пръстите, за което в манастира майка Мери Бенедикт строго щеше да я смъмри, да не говорим за наказанието да се труди в кухнята поне една седмица. — Кой можеше да предположи, че жена с прасе под мишницата ще ни пресече пътя и ще ни предложи легла в такава къща?

— Легло — поправи я Грешъм. — Тя ни предлага едно легло. Ние сме женени, забравихте ли?

Мег се позамисли.

— Вие можете да спите на пода — предложи тя. Беше изяла и последната хапка. Въпреки че откакто напуснаха манастира, двамата с Грешъм споделяха завивките, сега вече, тук, в чудесната топла къща и под солиден покрив, това взе да ѝ се струва някак нередно.

Той я погледна предизвикателно.

— За нищо на света, милейди — заяви той, — обичам комфорта не по-малко от вас.

Мег присви очи.

— Е, в такъв случай ще трябва да се задоволите с едната страна на леглото. Няма да има нищо нередно, Грешъм Седжуик, каквото и да сте наприказвали на тази мила жена. Запомнете го.

Грешъм се ухили, стана и се поклони галантно.

— Както кажете, лейди Радклиф.

Долу Беси пееше с цяло гърло някаква непристойна кръчмарска песен.

— Тя сама ли живее тук? — прошепна Мег, която това, за нейно щастие, отклони от подхванатия разговор.

Грешъм пое подноса от ръцете ѝ и го сложи встрани. Погледът му беше вгълбен, дори малко загрижен.

— Има син. Бикът им скъсал веригата и той е тръгнал да го търси. Прекарала доста време в съседски чифлик и тъкмо се прибирала, когато сме я срещнали. Миналата нощ акуширала там на съседката, която родила момиченце, щели да го кръстят Миди. Седалищно раждане, както ми разказа, та щастливият баща ѝ подарил от благодарност прасенцето.

Мег го погледна с широко отворени очи. Беше толкова уморена, че с мъка можа да стане. Погледна леглото, на чийто крайчец беше седнала и изстена.

— И ние сме ѝ благодарни за онова, което направи за нас. —
Седалищно раждане? Какво значи това?

— Мисля, че означава силни болки — отговори Грешъм и от
учтивост направи гримаса. После отново излезе и Мег се строполи на
легло като отсечено с остра брадва дърво.

Когато Грешъм я последва най-сетне в леглото и се изтегна с
уморена въздишка, тя вече дълбоко спеше.

8

Въпреки удобствата в дома на Беси, през цялата дълга нощ Грешъм не можа да заспи спокойно. Въртеше се тревожно, стряскан отново и отново от сънища, в които го дебнеха нечии мъгляви силуети. Изтощена от опасното пътуване, Мег се беше сгушила в него, топла и мека, потънала в щастливия сън на невинните. Въпреки че беше понякога лекомислена и импулсивна, Грешъм знаеше, че е благородно и чисто същество, достойно да бъде почитано както се почитат светиците и мъчениците. Да я има толкова близо до себе си, толкова сладка и мека, сигурно беше наказание за всеки грях, който някога е извършил, бил той тежък или незначителен. Толкова му се искаше да я докосне — истински да я докосне, — но не смееше, защото знаеше как ще свърши това.

Развиделяването беше леденостудено и сиво, потънало в онази дълбока, изпълнена с очакване тишина, която носи нов снеговалеж. Мег се раздвижи до него и Грешъм, вече раздиран от желаниа, които не подобаваха на човек на честта, изпита някаква смесица от отчаяние и благоговение, заслушан в тихичките шумове, които тя издаваше докато се протягаше и седаше.

— Ще продължим ли днес пътя си, милорд? — попита тя, все още малко сънена.

На Грешъм толкова му се искаше да я прегърне, да я пази от всяка възможна беда, но знаеше, че това ще ги направи толкова слаби.

— Не — отговори той с известно съжаление, защото много държеше да разкрие тайната на своето минало и да изпълни обещанието, което беше дал на Мег. Позволи си малкото, но все пак опасно удоволствие да я целуне леко по челото. — Наваял е още сняг. В такова време едва ли ще минем много път.

Тя се наклони да стане от леглото, но после се пъкна отново под завивките и се притисна към него. С което причини на Грешъм, волно или неволно, адски мъки.

— По дяволите, толкова е студено! — възкликна тя.

Грешъм се засмя.

— Много ви моля, моя капризна лейди, не свиквайте да ругаете. Поел съм вече достатъчно отговорности, та не желая да ме обвинят и в това, че съм ви научил на такъв език. — Без да дочака отговора ѝ, той стана смело от леглото и отиде до камината, за да сложи върху почти изгасналата жаравя дърва от запаса на великодушната Беси. Когато пламъците лумнаха, той се върна с благодарност в леглото, а Мег се дръпна встрани, за да му направи място.

Кълна се във всички светци на небето и всички демони в ада — обеща си Грешъм, — но няма да си позволя слабост и да злоупотребя с тази жена.

През цялото време, докато се беше занимавал с огъня, тя беше лежала безмълвно, но сега заговори с тих и несигурен глас.

— Наистина ли ме мислите за капризна? — попита тя. — Наистина?

Грешъм я целуна леко по устата.

— Аз смятам, че сте красива — каза той — и смела.

Мег въздъхна доволна, но не смени темата, както той се беше надявал.

— Да, но съм малко щура или самонадеяна, или капризна, нали така?

— Да — отговори примирено той. Би предпочел да излъже, но нямаше да е разумно да добави към своя удължаващ се списък от грехове — знайни и незнайни, а много от тях и непростими — още един. — Ами малко.

— Понякога — прошепна тя доверчиво и загрижено, — понякога се боя, че съм порочна.

Грешъм вдигна глава, за да я погледне в очите.

— Порочна? — повтори той. За един кратък, достоен за укор миг, реши, че тя ще му разкаже как е имала и други мъже и как се е отдала на един от тях. Усещаше, че е готов да събори къщата от гняв, като побеснял бик, който налита на червено и е готов да нанижа на рогата си всеки, който го приближи.

— Кажете, наистина ли съм такава? — попита тя и устните ѝ леко затрепераха. Порочна, искам да кажа. Грешъм знаеше колко храбра е Мег, та той се беше сражавал рамо до рамо с опитни войници, които, изправени срещу онези вълци, нямаше да са и наполовина

толкова храбри, затова неприкритите ѝ съмнения му направиха особено силно впечатление. — Грешъм, понякога ми минават през ума такива, такива мисли, обземат ме такива чувства...

Той я хвана с една ръка за брадичката и я задържа здраво, за да издържи тя погледа му. Идеше му да се разсмее, от облекчение и от изгаряща страст искаше да ликува. Какъвто и да беше, в този миг беше на това място, насаме с тази жена, а това беше вече достатъчен повод да тържествува и да е сигурен, че никога няма да нарани чувствата ѝ. Въпреки невероятната си смелост, Мег беше чувствителна, дори крехка, по начин, който той започваше постепенно да разбира.

— Това е съвсем естествено, Мег — каза той. — Вие сте млада. — Гласът му секна и той се взря в лицето ѝ. — И съзрявате.

Тя се поразкърши, изстена леко и събуди в душата на Грешъм толкова сладка и силна мъка, че той за малко не изкрещя.

— Съзрявам ли? — попита тя и го погледна съвсем объркана.

Освен това сте и невинна, каза си той. Или невероятно хитра. Толкова му се искаше да целуне бръчицата между веждите ѝ, но и без туй беше навлязъл вече в опасна територия.

— Ами растете — обясни той, но гласът му прозвуча, дрезгав и сподавен. Той прецени все пак, че тя може да е просто срамежлива. Тъй като беше израснала в манастир, сигурно и представа нямаше каква игра играе или как го съблазнява.

— Но е, значи, съвсем ясно, че съм жена, нали?

— Нещо повече — този път избухна той, развълнуван по начин, който не можеше да обясни, защото вълнението обхващаше не само чувствата му, а го поглъщаше изцяло. — И вие го знаете — добави той.

— Смятате, че съм узряла за любов — изрече тя и в гласа ѝ прозвуча, макар и едва забележимо, триумф.

Боже милостиви, помисли си той, безпомощен и нещастен.

— Какво ли знаете вие за всичко това? — погледна я строго той.

Тя въздъхна, леко и със съжаление.

— Откровено казано, малко или почти нищо, милорд. Мислите ли, че бих могла да съм добра в това отношение?

Всемогъщи, позволи ми да умра! — помоли Грешъм.

— Да — призна той, когато реши, че е в състояние да произнесе нормално дори толкова обикновена дума.

Тя вдигна вежди, объркана, но и изпълнена с надежда.

— Но как можете вие да знаете?

— Ами просто го зная — засмя се той.

Тя му подари усмивка, всъщност леко предизвикателна, но в очите ѝ припламваше недоверие.

— Мисля, че що се отнася до жени, вие сте експерт — каза тя.

Той не отрече, защото ако паметта му си оставаше пуста, що се отнася до минали постъпки, тялото му ясно си спомняше за любов. Мускулите му си спомняха за движения в боеве и за дълги пътувания по суша и море. Когато вземеше в ръката си меч, имаше чувството, че кръвта му потича през метала и превръща острието в част от него, а що се отнася до ездата, тя беше за него естествена като дишането. Нали противното веднага щеше да му направи впечатление.

Все още с ръка под брадичката на Мег, Грешъм прокара леко палец по устните ѝ. Иззад дебелите стени долитаха гласовете на животни — вълци и птици в горите, Инок и прасето в обора.

— Кълна ви се още веднъж, милейди, че ще се грижа за вашата сигурност, независимо от това дали имам съпруга или не.

Тя го погледна.

— Трудно ми е да повярвам, че имате съпруга. Но признавам, че тази мисъл не ми допада.

— Нито на мен — каза той сериозно.

Очите ѝ изведнъж сякаш светнаха.

— Какво ще стане с нас двамата?

Той се опита гласът му да звучи убедено. Оптимистично.

— Вие ще намерите сестра си, а като му дойде времето, и подходящ съпруг, който да се грижи за вас. През целия си дълъг, дълъг живот ще бъдете безкрайно щастлива и ще родите много деца, които ще пораснат и ще ви благославят. А аз ще върна към онова, което съм изоставил, каквото и да е то. И двамата ще сме добре, Мег.

Мег примига, за да не види той сълзите ѝ и му подари една сладка усмивка.

— Хайде да не говорим вече за раздяла, независимо от това дали поводът ще е щастлив или не — каза тя. — Вие бяхте добър към мен и се държахте като честен човек, макар аз да бих желала, може би...

Той изстена, поклати глава и понечи да протестира срещу онова, което щеше да последва, но тя сложи пръст на устните му.

— Шшът — прошепна тя. — Сега ще ви кажа, Грешъм Седжуик, какво ми мина през ума и ми е все едно дали желаете да го чуете или не. — Тя прокара леко връхчето на пръста си през устните му, сякаш за да очертае контурите им и да ги запомни.

Той чакаше, гледаше лицето ѝ, четеше в него като в разтворена книга, от която иска да научи наизуст чудесен, но труден откъс.

— Ако можех да си избира мъж за съпруг — каза тя и заизбира внимателно думите си, — бих избрала вас, Грешъм, колкото и малко да зная за вас, то ми е достатъчно.

Той прехапа език, за да не изтърси нещо глупаво, да не даде лекомислено обещание, което не би могъл да сдържи.

Тя продължи бавно и приятелски.

— Ако бях от онези жени, които са готови да станат метреси, а вие от мъжете, готови да имат такава, с удоволствие бих ви се отдала.

С него беше свършено. Той отпусна глава до нейната, зарови лице във възглавницата.

— Божичко, Мег, недейте...

Тя го погали по косата, прокара пръсти по врата му, после по гръбнака му. Куртизанка, опитна в изкуството да разпалва сетивата на мъжа, нямаше да накара кръвта му да кипне по-силно, отколкото го беше сторила тя. Той усети болката от вкоравяването и беше сигурен, че са толкова близо един до друг, че тя го е разбрала. Тя отвори широко очи.

— Не можем ли да си откраднем малко време? — прошепна тя. — Само един чудесен епизод, за да запазим завинаги тайната в сърцата си.

Той не можеше повече да се сдържа, притисна устни към нейните, но не за да я съблазни, а за да покаже, че я обожава. Беше просто обожател, който се прекланя целомъдрено на една богиня. Когато я погледна, в очите му се появи странен блясък.

— Не, Мег — каза той. — Цената би била прекалено висока.

Тя дълго го гледа и най-сетне кимна отчаяно, за да не му противоречи. Той стана от леглото и се отдалечи, забързан да избяга колкото може по-далече от онова, което желаше най-силно на този свят.

Снегът беше дебел, но както много смъртно опасни неща, и невероятно красив. Студените слънчеви лъчи караха ледените

кристали по повърхността му да блестят. Някой сякаш беше пръснал скъпоценни камъни и Мег, застанала до единствения прозорец на долния етаж, беше дълбоко развълнувана от тайнственото великолепие на гледката. Не за пръв път през живота си се учудваше, че се е озовала на такова място като земята и това я радваше, защото в мигове като този всяко вдишване и всеки удар на сърцето бяха за нея нещо приказно, което трябва да изпълва със задоволство всеки смъртен.

В камината зад нея гореше огън, в лампите гореше скъпа газ. Седнала до огъня, Беси предеше и поглеждаше и при най-лекия шум към вратата. Тревожеше се за сина си Том, който толкова се беше забавил да търси бика. Грешъм беше оседдал Инок и беше потеглил с надеждата, че може да го намери, макар околността да беше всъщност непроходима.

Беше ужасно студено, но ясно. Мег събра длани и се замоли мълчаливо Грешъм и Том да се приберат здрави и читави.

— Той е всичко, което имам — каза ѝ Беси, като имаше предвид, разбира се, своя син. — Той е яко момче, моят Том. Толкова е силен, че ако стане нужда, може да прехвърли през плет голяма свиня. — Тя се засмя тихо и поклати глава. — Не поиска да се ожени, моят Том, а щеше да е добър съпруг.

Преди да застане до прозореца, Мег беше изтъркала пода и сега седна на пейката до Беси и нейния чекрък.

— Но защо? Искам да кажа — защо не се е оженил?

Беси сви рамене.

— Много е притеснителен — каза тя. — Изобщо не прилича на братовчед си Тангуин. Тангуин е горд и самоуверен, иска да се издигне, иска да има все повече.

Мег се сепна. Името предизвика дълбоко в нея някаква тревога, макар да беше сигурна, че никога не го е чувала. Тя се озърна в простата, но солидна къща, изградена да устоява на ветрове и бури през всички годишни времена и да предложи закрила на всеки, който потърси убежище в нея. — Мисля, че разбирам защо Том не иска да се махне от тук — каза тя. — Мястото е много хубаво.

Беси я изгледа изпитателно.

— Защо не пожелаете вие да останете тук, момичето ми, и да се омъжите за Том?

Бузите на Мег пламнаха. Грешъм беше казал на Беси, че двамата с Мег са мъж и жена. Но изглежда старата жена не се хващаше толкова лесно. Сега Мег би трябвало да възрази, че вече си има съпруг, но като си знаеше, че не я бива да лъже, отказа се да опитва.

— Откъде знаете? — попита много тихо.

— Истината за вас и за лорд Седжуик? — Беси се усмихна и спря да преде. — Ами той вчера изкачи толкова бавно стълбата, въпреки че беше капнал. Мила моя, мъж, който има право да споделя леглото си с вас, изобщо нямаше да се разтакава.

Мег сведе очи и още по-силно се изчерви.

— Той не ме иска — призна си засрамено. — Може би ми липсва нещо...

— Нищо подобно, момиченце — прекъсна я уверено тя. — Той непрекъснато ви следва с поглед, а виждам и как му святкат очите. Само чувството за чест възпира Седжуик да ви направи своя, но решението не идва от неговото сърце. — Тя помълча и въздъхна. — За съжаление честта може да дърпа здраво юздите. Особено при човек като него.

Преценката на Беси повдигна настроението на Мег, но я и натъжи. Независимо от това какво изпитва към нея, Грешъм нямаше да се покори на чувствата си и дори ако се влюби в нея, няма да накърни честта си.

— Много сте наблюдателна — каза тя.

— И разумна — отговори убедено Беси. — Останете тук и вземете моя Том. Той е мъж, на когото може да се има доверие, освен това е много мил и не е от мъжете, които бият жените си или им изневеряват.

Мег си помисли за всички онези изоставени жени в Сейнт Суидънс, които биха благославяли господата и всички светии, ако получеха възможност да имат такъв живот. Усети се потисната. Не беше виждала този Том, но дори той да беше най-красивият, най-мъдрият и най-приемливият мъж на този свят, пак нямаше да се омъжи за него, защото той не беше Грешъм Седжуик. Боеше се, че е загубена за всеки друг.

— Убедена съм, че Том е чудесен човек — каза тя спокойно, но... Гласът ѝ секна и тя можа само да поклати глава.

— Но сърцето ви копнее за друг и вие преследвате тази мечта — продължи вместо нея Беси, но толкова мило и благо, че Мег наистина си пожела, може би само за миг, да остане в тази сигурна, солидна къща и да живее до края на живота си като селянка.

Мег само кимна.

Часове по-късно, когато слънцето вече сипеше злато и пурпурно червено над западния хоризонт, Грешъм се върна капнал, премръзнал и сам, като се изключи инатчията Инок. Каза, че не открил и следа от Том или бика.

Беси беше много разтревожена, но полагаше усилия, да не ѝ проличи. Тя извади от килера дивечово месо, опече го и всички се насладиха на чудесната вечеря. Вече беше навалял нов сняг, когато затвореният в обора Инок извести с оглушителен рев, че някой идва.

Грешъм скочи преди Беси от масата, защото беше по-млад и по-бърз, и изтича до прозореца. Старата жена веднага го последва и на лицето ѝ се изписа надежда.

— По дяволите! — измърмори Грешъм, явно ядосан, като видя кой се приближава. С това събуди любопитството на Мег.

Беси погледна покрай широките му рамене и Мег видя, че старата жена е обхваната от нещо като добродушно примирение.

— Най-сетне — каза тя, избърза да отиде до вратата и широко я отвори.

Мег вече беше срещала мъжа, който престъпи прага; беше същият комедиант, с когото се запозна на панаира. Той ѝ обеща да занесе на Габриела писмото, когато тръгне за Корноул.

Приликата му с Грешъм беше все така смайваща, но когато слабата светлина на лампите освети лицето му, тя разбра, че приликата е повърхностна. Този бедно облечен скитник беше водил живот съвсем различен от този на Грешъм и то си личеше по грубата му кожа, острия, дебнеш поглед на святкащите очи.

— Тангуин — каза Беси вместо поздрав. — Ела вътре на топло.

Той наведе глава и целуна старата жена по бузата. Беше втрещил поглед в Грешъм и двамата се спогледаха далеч не приятелски. Мег го усети, въпреки че мъжете не бяха разменили нито дума. Грешъм скръсти ръце на гърдите и силно присви сините си очи.

— Другите са в плевнята — каза мъжът на име Тангуин. — Мила лельо, няма да злоупотребя с твоето гостоприемство и да те моля да ги

приютиш под покрива си, но понеже си роднина на покойната ми майка, реших, че мога да ги доведа за една-две нощи. — Той откъсна най-сетне очи от Грешъм и погледна към Мег. Начинът, по който я преценяваше, беше наистина отвратителен. — Виждам, че не съм първият, потърсил убежище от тази зла и ранна зима.

Беси не се усмихна.

— Ела и седни до огъня — каза тя уморено. — Ще донеса чиния.

— А няма ли да ни представиш? — попита уж мило Тангуин. Той откъсна поглед от Мег и отново се втренчи в Грешъм.

— Грешъм Седжуик — каза Грешъм, без да му подава ръка. — И моята съпруга.

Мег не бе имала възможност да каже на Грешъм, че Беси е прозряла лъжата за тях двамата, но сега това вече я радваше. Тангуин не ѝ беше симпатичен, никак не ѝ хареса начинът, по който я гледаше. Тя кимна леко и не възрази на твърдението на Грешъм. Беси изглежда също се беше отказала да осведомява племенника си по-подробно.

— Не сме ли се срещали вече? — попита Тангуин, изгледа Грешъм, седна на масата близо до огъня и зачака обещаната от Беси храна.

— Възможно — каза Грешъм и Мег разбра, че той се мъчи да си върне някакъв избледнял и тревожен спомен. — Струват ми се някак познат.

— Наистина ли? — попита невъзмутимо Тангуин. — Странно, но и аз си помислих същото.

Между тези двамата във въздуха витаеше враждебност, въпреки добре премерената им учтивост.

Беси поглеждаше, присвила чело, ту към Тангуин, ту към Грешъм.

— Във вените на двама ви тече една и съща кръв — измърмори тя. — Готова съм да се закълна. Но как е възможно?

Тангуин, който беше поел с благодарно кимване, чинията, отговори пръв.

— Може би имаме някъде общ роднина — каза той и веднага забеляза, че предположението ядоса Грешъм. На комедианта сякаш му доставяше удоволствие да ядосва другия мъж.

— Баща ви войник ли беше, лорд Седжуик?

В отговор Грешъм изсумтя нещо. Той продължаваше да стои със скръстени ръце, но ясно даваше да се разбере, че е готов всеки миг да защити Мег, която още седеше на масата, но не си дояждаше вечерята.

— Майка ми, лека й пръст, беше курва — продължи Тангуин, забравил, че жената, за която се беше изразил с толкова пренебрежение, беше роднина и на Беси, но може и да му беше все едно. Мег си помисли за собствените си чувства към Габриела и Елизабет и се възхити от Беси, която се сдържа и не зашлеви този нехранимайко, въпреки че той си позволи такива думи в нейно присъствие. — Тя обичаше войниците, твърдеше, че били забавна компания. Може и баща ви да е бил някой от тях.

Грешъм не отговори нищо, но Мег видя как стисна устни. Беше толкова сигурна, сякаш беше вътре в якото му тяло, че сега гори от желание да извади меча.

— Глупости — намеси се Беси, която сигурно беше доловила нарастващото напрежение в стаята и се мъчеше да отпъди облаците. — Баща ти беше обикновен свинар и ти го знаеш. А майка ти беше добра жена. Не тя, аз предпочитам войниците.

След последните думи на Беси надвисна тягостна тишина, но тя може би тъкмо това целеше.

— А какво става с клетите ти спътници в плевнята? — продължи най-сетне Беси. — Сигурно са гладни и имат нужда от завивки.

— Не се притеснявай — каза Тангуин, ядосан, че тя го е принудила да си затвори устата. — Няколко жени и едно момче. Безобидни хора.

— Да де — въздъхна Беси. — Безобидни. Покани ги да влязат, просни одеялата им пред камината, ако имат някакви завивки, разбира се, не е речено, че трябва да гладуват на студа.

Тангуин, вече на топло и зает с това да пълни собствения си стомах, кимна разсеяно.

— Къде е Том? — попита той.

За миг Мег се уплаши, че Беси ще заплаче отчаяно, толкова й личеше страхът. За времето на един удар на сърцето и все пак не достатъчно бързо, за да измами прозорливия Тангуин, Беси успя да се усмихне.

— Замина по работа — каза тя и изгледа пренебрежително едрия Тангуин. — Моят Том е работливо момче.

Тангуин силно се изчерви, явно беше разбрал намека не по-зле от Грешъм и Мег.

— Всякога благороден, нашият Том — каза той след малко. — И все още толкова притеснителен, че не смее да направи на някоя кривогледа краварка предложение за женитба?

Гневът в очите на Беси беше толкова силен, че Мег си помисли — сега ще грабне метлата и ще го напердаши, — но се разочарова, защото старата жена не го направи. Един пердах щеше да е за нея добро разнообразие в студената зимна вечер. Но на Беси не ѝ трябваше за оръжие метла, тя си имаше език.

— Момчето, което спомена е сегашният ти любимец, нали? — попита тя.

Сега Тангуин се изчерви като рак и Мег разбра, че е готов да каже нещо обидно или дори да скочи и да отговори с насилие, но сигурно разбираше, че Грешъм е готов по най-малък повод да се изправи срещу него, затова прояви достатъчно разум и се въздържа. Не отговори, продължи да яде, а когато свърши, стана, излезе и доведе в къщата спътниците си, които до тогава бяха чакали в плевнята. Момчето беше същото, което бяха срещнали на панаира в Тъпър Горе да води Инок, изчезналия манастирски катър. Като ги зърна, то за малко не търти да бяга.

— Влизай! — каза му Грешъм с тон, в който прозвуча предупреждение, а усмивката му беше не само хладна като стоманена кама, но и остра като нея. Той сграбчи момчето за яката и го блъсна да седне на пейката. — Искам да си разменим няколко приказки с теб — заяви му той. Мег също би му задала няколко въпроса, защото на панаира момчето беше споменало Габриела и я беше нарекло „курвата на Чалстри“. Искаше да знае например кой е този Чалстри, защо сестра ѝ е при него, а не при бъдещия си съпруг, лорд Ейвъндал.

— Ще имате достатъчно време за приказки — намеси се Тангуин. — Та ще ви помоля да не напирате чак толкова, Блодуин съобразява доста бавно и не различава муха от комар, дори когато някой го ухапе. Освен това вечер като тази би трябвало поне да се преструваме, че сме приятели, не мислите ли?

Грешъм хвърли на комедианта поглед по-красноречив от отговор на веселите му думи. После се обърна отново към Блодуин.

— Ние се познаваме — изрече престорено мило. — Хайде, кажи ми кой съм.

Блодуин погледна Тангуин с молба за помощ, а после мъчително преглътна.

— Лорд Седжуик, сър. Вие сте рицар. Слуга на краля. Това е всичко, което зная. Честно!

Пръстите на дясната ръка на Грешъм се свиха, разтвориха се, а после хванаха дръжката на меча.

— Ти лъжеш — отсече той с едва сдържана ярост.

Момчето отвори уста, отново я затвори и стисна устни.

— Може би онова, което би ви казал, нямаше да ви хареса — обади се комедиантът.

Грешъм извади меча и притисна острия му връх към вдлъбнатината под брадичката на момчето. Дори не го одраска, но момчето така се изпоти, че капчици пот се появиха над горната му устна.

— Говори! — заповяда Грешъм.

Мег беше готова да се закълне, че е зърнала предупреждение в погледа, който Тангуин хвърли на момчето. Момчето поклати глава и стисна още по-силно устни.

— Моята сестра, Габриела Радклиф... — пристъпи напред Мег.

В очите на момчето припламна упоритост и Мег разбра, че без намесата на Грешъм той няма да й каже нищо важно, какъвто въпрос и да му зададе. Грешъм беше стигнал изглежда до същото заключение, защото се навъси.

Цялата вечер Блодуин внимаваше да е по-надалеч от Грешъм и го наблюдаваше така сякаш очакваше да му пораснат рога. Докато яде, не произнесе нито дума, а после се сви като куче в един ъгъл, за да си отдъхне, но Мег беше сигурна, че не спи.

Тангуин седеше до камината като потънал в медитация монах, а двете жени донесоха някаква дъска, извадиха от вързопчето си малки шарени камъчета и подхванаха някаква игра. Приказваха си тихичко на език, който Мег никога не беше чувала. Сигурно се занимаваха с предсказване на бъдещето.

В края на краищата Грешъм се залови да остри меча си с точилото, Беси се върна при чекръка, а Мег раздигна масата и изми дървените чинии и ножовете.

Страничен наблюдател можеше да реши, че сцената е съвсем мирна, като се изключи това, че Грешъм си остреше меча.

Поне така си помисли Мег, застанала до мивката, когато обгърна с поглед странното малко общество. Беше разстроена и толкова желаше да научи нещо за съдбата на Габриела, но освен това и за нещо друго, още по-неясно. Нямаше съмнение, че и останалите долавят напрежението, изпълващо въздуха, но само Блодуин и Грешъм му даваха израз.

Тя погледна Грешъм и видя стоманата на меча му да проблясва на светлината на огъня. Той улови погледа на Мег и ѝ заповяда със своя толкова ясно, сякаш го беше изрекъл на висок глас, да излезе от стаята и да се качи горе. Тя поклати отрицателно глава, защото искаше да изчака удобен момент и да попита Блодуин за сестра си, но видя колко строг става изразът на лицето му и как в очите му проблясва вече и нещо друго, освен гняв.

Тангуин се надигна бавно и се протегна с продължителна, шумна въздишка.

Грешъм сложи меча на масата до себе си, но остана неподвижен.

Сякаш ставането на Тангуин беше сигнал, защото и цялата му тайфа изведнъж се надигна. Тангуин беше на половината път между хората си и Грешъм, който беше станал бавно от пейката, готов за всичко, което можеше да последва. Беси спря да преде, но не каза нищо. Мег се приближи към нея и хвана мазолестата ръка на старата жена.

— Няма как — каза Тангуин, разпери ръце и се престори, че много съжалява, — но сме принудени да ви подканим да ни дадете златото и всичко останало, което притежавате. — Погледът му срещна с презрение този на Мег, после се върна към Грешъм, в когото съзираше очевидно единствената присъстваща в стаята заплаха, след като Том не си беше у дома. — Предполагам, милорд, че се досещате кое съкровище желая да получа от вас. — Той направи пауза, после продължи: — Искам да кажа, след като ви прережа гръкляна. Вече имах веднъж възможност да ви убия, но бяхте в безсъзнание, а пък аз исках да знаете, че съм ви отнел живота именно аз.

Изразът на Грешъм беше невъзмутим, но внушаваше някак посилен страх от заканата, произнесена току-що от Тангуин. Мег не се

съмняваше, че мъжът, когото бе почнала да обича, е способен да убива други хора без изобщо или почти без да се замисля.

— Вземи колкото искаш храна и жълтици — каза Беси и стана. — Но те заклевам да не взимаш нищо друго.

Грешъм стоеше и наблюдаваше Тангуин със същата ледена студенина, която бе проявявал през цялото време. Та той по някакъв начин е предвиждал всичко това — каза си Мег — и е бил готов.

— Вземи онова, което добрата ти роднина ти предлага — каза той спокойно на комедианта, — но ако само докоснеш нещо или някого, който ми принадлежи, ще отделя ръцете ти от раменете.

В същия миг момчето се нахвърли върху Грешъм — проява на отчаяние, според Мег, но Грешъм лесно се справи с него. Той обгърна врата му с ръка и така силно го стисна, че момчето взе да ритне с крака. След това събори момчето с бързо, едва доловимо движение на пода, където то остана да лежи в безсъзнание.

Мег си пое дълбоко дъх и двете жени, забравили дъската и камъчетата, впериха в Грешъм погледи, които напомняха за тези на гладните вълци, които ги бяха нападнали. Двете се раздвижиха толкова едновременно, сякаш бяха един човек. Мег се изненада, когато всяка се оказа ненадейно с малък нож в ръка, вдигнат и готов да прободне.

Тя потръпна, а после хвана метлата и се изправи срещу тях, и тя не по-малко яростна и решителна.

Като я видя, Тангуин се разсмя.

— Виж ти, тя имала не само хубаво лице и привлекателно тяло, но и темперамент. За жена като тази, лорд Седжуик, могат да се вземат добри пари по пазарите и панаирите. Тъй де, мъжете ще са готови да плащат дори само за няколко минути в палатката ѝ.

Грешъм издаде тих гърлен звук и Мег усети как студени тръпки преминаха по гърба ѝ. Комедиантът и неговите жени наистина ли не виждаха опасността? Толкова глупави и алчни ли бяха, та да не разберат, че са събудили лъв, отприщили са буря, достойна за Вехтия завет?

Двете жени се заприближаваха към Мег, която се опита да се брани умело с метлата, а Беси влезе в битката с тенджера в ръце. Грешъм мина точно между разярените жени както Мойсей при минаването през Червено море и избяга с едно движение на ръката камата от ръката на Тангуин. Заета със собствената си битка, Мег не

видя нищо. Една от нападателките я нарани в ръката, от която потече кръв, а Мег заби дръжката на метлата в корема ѝ. Учуди се, когато видя, че и двете жени се присвиха. Преди да се изправят, Беси хвана ръжена и вече го беше вдигнала, готова да удари. Позата ѝ беше толкова заплашителна, че жените застинаха за миг като вцепенени.

В това време Грешъм беше сграбчил Тангуин за врата и сега удряше лицето му в една от подпорните греди на тавана.

Когато Грешъм го пусна, тънка струйка кръв се точеше от едната ноздра на комедианта. Тангуин се размърда, сякаш искаше да си обърше ръката в дрехата, но вместо това измъкна с невероятна ловкост и бързина втори нож от ръкава. Беше малък, но изглеждаше достатъчно остър, за да пререже с едно движение някому гръкляна.

Като го видя, на Мег ѝ спря за миг сърцето, но Грешъм сякаш се зарадва. В израза на лицето му се появи нещо диво, някаква страст към смъртоносни битки.

— Стоп! — изрече спокойно Беси.

Блодуин изведнъж изстена и дойде на себе си, а останалите си поеха дъх, вперили погледи в ръжена, който старата жена още държеше вдигнат.

Целият в кръв, Тангуин изръмжа нещо с ножа в ръка. По очите му Мег разбра, че с радост би пронизал черния дроб на Грешъм, стига да има и най-малката възможност.

— Още една крачка — каза провлечено Грешъм — и ще ти е последната, защото ще те направя на парчета.

Тангуин се поколеба, после отпусна ръка. Ножът падна на пода и Беси побърза да го вдигне и да го пхне в джоба на престилката си.

Комедиантът поклати глава.

— Няма да го сториш, милорд — отвърна той и втренчи в Грешъм нагъл и коварен поглед. — Защото аз знам къде е синът ти, а ти не знаеш.

Мег стоеше като ударена от гръм, а Грешъм беше явно поразен, въпреки че се преструваше, с достойно за възхищение усилие, на равнодушен.

— За какво говориш? — попита той, после хвана Тангуин за ризата и го притисна към стената.

Тангуин извика задавено. В този вик Мег различи дяволски кикот, но и силно отчаяние.

— Грешъм, спри! — каза тя, загрижена не за комедианта, а за Седжуик.

Грешъм не ѝ обърна внимание.

— Отговори — изръмжа той. Държеше се така, сякаш освен тях двамата с Тангуин на света няма никой друг.

— Значи е вярно — изсъска Тангуин, явно решен да използва хитростта си, за да се отърве. — Виждам, че не си спомняш нито за копелето, нито за жената, която ти го хвърли, преди да стане моя, веднага щом ти отиде да си играеш на войник.

Грешъм продължаваше да държи комедианта за ризата. Погледът му беше все така леден.

— Лъжеш! — изръмжа той. — Не съм имал нито жена, нито дете.

Мег се приближи, затаила дъх, и стисна по-здраво метлата с изпотените си ръце. Със страничния си поглед видя, че жените и момчето Блодуин са се изправили.

Тя застана зад Грешъм, за да му пази гърба, вдигнала високо метлата, за да покаже, че ще си послужи с нея, ако я нападнат.

Те се поколебаха, вече не особено смели, защото не бяха получили заповеди от предводителя си. В стаята се възцари потискаща тишина, сякаш кораб беше потънал в дълбините на дълбоко и далечно море.

— Стой настрана! — предупреди триото Мег.

Беси се беше отпуснала без дъх на стола си до чекръка, с ръжена на една ръка разстояние.

Грешъм се беше съсредоточил изцяло върху Тангуин. Мег усещаше, че го изпълва почти свръхестествена сила.

— Разказвай! — каза с престорена мекота Грешъм, — или ще те убия, кълна се.

— Момчето... — каза задъхано Тангуин и си избърса носа... — момчето се казва Кирън.

— Къде е?

— Осиновиха го и сега е в един чифлик в Ланкастър...

— А майка му?

— Тя умря. По дяволите, Седжуик, Моник умря при раждане, докато ти раждаше второ дете. Почина заедно с новороденото и те проклинаше да гориш във вечния огън. Може и да не е чудно, че не

помниш — ти беше далеч и си играеше, заедно с Чалстри и с Черния принц на войник. Когато това се случи, ти си караше кефа.

Мег усети как ѝ се подкосяват краката, но успя все пак да се вземе в ръце и да не падне.

— Какво? — възкликна Грешъм, толкова объркан и потресен, че на Мег ѝ се късаше сърцето. — Каква беше твоята роля във всичко това?

Погледът на комедианта беше изпълнен с омраза, но и с някаква лукава радост.

— След като ти замина, я утешавах аз — заяви той злорадо. — Но докато се любехме, тя викаше твоето име.

Тишина, сякаш след като са отзвучали луди барабани. Мег отстъпи леко встрани. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи на състрадание за клетата Моник и починалото бебе, за Грешъм.

— Къде е момчето? — попита Грешъм, а когато комедиантът се забави с отговора, сграбчи го за ризата и опря ножа си в гърлото му. — Къде — повтори той — е момчето?

Лицето на Тангуин беше цялото на червени петна, сякаш беше туберкулозен. Той погледна злобно Грешъм и плю.

Грешъм притисна острието на ножа към кожата му, от която пръсна кръв.

— Къде е?

— Уиндзор — изрече Тангуин. — Нали ти казах, че е под закрилата на Ланкастър. Служи при него като оръженосец и най-голямото му желание е да стане мъж и рицар. — Той се усмихна ехидно, наблюдавайки как въздействат думите му на Грешъм. — Ти много неща не знаеш, Седжуик — продължи той. — Дали пък най-доброто ми отмъщение няма да е да те гледам как научаваш едно след друго. Очакват те великолепно ужаси. Достатъчно основание, за да те оставя още известно време да живееш и да страдаш.

Грешъм погледна Мег като човек, когото са нашибали жестоко. Той страдаше. Беше бледен като мъртвец. Олюля се леко, а после се отпусна тежко на пейката зад себе си. Ножът, който беше държал на гърлото на Тангуин, падна на пода.

— Махай се! — каза Беси на комедианта. — Подбери тези животни, които наричаш приятели и да не сте стъпили никога, никога вече в къщата ми.

Мег затаи дъх, докато ги гледаше мълчаливо как изчезват в мрака — Тангуин, жените и момчето. Ръката ѝ вече не кървеше, но тя едва сега усети парещата болка.

— Залостете вратата — каза Грешъм. — Мег, дай да видя раната ти.

— Нищо ми няма — протестира тя и се обърна към Беси. — Да ти се намира вино? Или ракия?

— Да — отговори Беси и излезе бързо от стаята. Мег и Гришам останаха сами в притихналото помещение.

Изведнъж Грешъм почна да трепери, сякаш от леден вятър. Зъбите му тракаха, устните му посиняха.

Мег заговори меко, но решително.

— Приближете се към огъня, милорд. — Вече поуспокоена, тя видя, че Тангуин му е порязал ръката, а може да го е ранил и по-сериозно. — На белезите от ножа на Тангуин може и да не обърнете голямо внимание, но в никакъв случай не бива тъкмо сега да настивате.

Грешъм се надигна с мъка и Мег съзнателно не го докосна, докато той вървеше с провлечени стъпки към камината. Там той се свлече на колене. Втренчи се в играещите пламъци, сякаш искаше да се хвърли в тях.

Мег сложи още сухи дърва, но отново се постара да не се приближава много към Грешъм. Не от страх — знаеше, че колкото и да е ядосан, той никога нямаше да ѝ стори зло. Не, отдръпна се заради неговото душевно състояние, защото той приличаше на човек нашибан с камшик и само едно докосване на оголените му нерви можеше да срути стоманеното му самообладание.

Беси донесе кана вино и Мег я подаде безмълвно на Грешъм. Гледаше го как жадно пие. След известно време той сякаш се поотпусна. Въпреки това избягваше погледа и.

— Ще намерим сина ви — прошепна тя. — Ще отидем в Уиндзор и ще го вземем.

Той се присви, сякаш пронизан от меч.

— Оставете ме сам — изрече мъчително.

— Аз няма да изляза — каза Мег. — Докато сте тук, до тази камина, ще остана тука и аз.

— Син — каза той. — Аз имам син.

— Спомняте ли си го? Тя говореше толкова спокойно, без капчица емоция, че друга жена би казала — като чужда.

На лицето на Грешъм беше изписана цялата му мъка, но въпреки това то си оставаше красиво. Приличаше на ангел, надникнал в дълбините на ада.

— Не — каза той задъхано. — Всеки случай не виждам пред себе си лице. Въпреки това съм сигурен, че комедиантът каза истината. Имало е и жена, и бебе.

Мег изчака няколко удара на сърцето, преди да каже:

— Но това са наистина добри новини, милорд. Нали всеки мъж си пожелава наследник? — Помнеше много добре баща си, който не криеше разочарованието си от това, че има „само“ дъщери.

Грешъм прокара ръка през косата си.

— Да — каза той тихо. — Но кой мъж изоставя детето и съпругата си?

— Вие сте бил войник, рицар, а войниците трябва да ходят на война.

Грешъм поклати глава. Когато погледна най-сетне Мег в очите, тя видя в неговите и болка, и мъка, но и обземащата го смайваща радост.

— Син — повтори той, шепнешком сякаш на себе си.

9

— Дали не са отмъкнали кончето? — попита загрижено Беси, все още уплашена, въпреки че Тангуин и тайфата му си бяха отишли преди повече от час. — Или малкото ми шунка?

Раната на ръката на Мег, нейни личен спомен за сражението с жените на комедианта, беше почистена и превързана, все още леко пареше, но тя знаеше, че не е нещо сериозно. По-лошо беше, че сега много ѝ липсваше Елизабет, която щеше да я лекува с лапа от билки и топли сестрински грижи.

Все още замаян от новината, че има син, Грешъм все пак бързо се възстановяваше.

— Ще ида да видя животните — каза той и се загърна в наметалото, за да излезе в зимния мрак на почти безлунната нощ. Мег се радваше, че временното объркване му бе попречило да се втурне да преследва Тангуин и останалите, решен да стигне в замъка преди него и да открие сина си Кирън.

— Ще дойда с вас — побърза да каже Мег, защото си помисли, че комедиантът може още да е някъде наблизо и да дебне, сигурен, че Грешъм ще го преследва.

Грешъм се усмихна, явно развеселен от убеждението ѝ, че може да му окаже някаква помощ, но тя се ядоса, защото се беше държала достойно по време на битката.

— По-добре ще е да останете тук с Беси и да се погрижите за раната си — каза той, но видя примирено, че тя изобщо не му обърна внимание и също се загърна в наметалото. — Всъщност не е имало случай да ме послушате и да направите тъкмо онова, което би трябвало — добави той.

— Внимавайте и двамата — предупреди ги с вдигнат пръст Беси. — Този Тангуин няма и капчица почтеност, щом не се спира да граби дори собствените си роднини. Освен мен и Том той други близки няма, а като разбере какво е ставало тук тази нощ, синът ми сигурно ще го пребие.

Мег и Грешъм се спогледаха и Мег знаеше, че Грешъм си е помислил каквото и тя: че Том може да лежи мъртъв някъде в гората и никога няма да чуе тази история, и, разбира се, никога няма да напердаши злосторника. Толкова много удари на съдбата са могли да сполетят Том откакто го нямаше и с всеки изминал час завръщането му ставаше все по-малко вероятно.

На светлината на една от лампите на Беси видяха, че Инок и прасето си бяха на сигурно място в обора, както и старата крава и кокошките, които споделяха с тях скромното им жилище. Грешъм сложи на катъра от сеното, струпано сигурно от Том, а Мег разрови сламата за яйца и намери няколко. Сложи ги внимателно в джоба на наметалото и вече се радваше на вкусната закуска, благодарна на кокошките за усилията им.

— Смятате да тръгнете утре заран за Уиндзор, нали? — осмели се тя да попита, въпреки че Грешъм не подхвана сам темата.

— Да — каза той.

— А да ви мина през ума, че Тангуин точно това иска? — попита спокойно тя. — Нали разбирате, че това може да е някакъв капан.

Грешъм се опря на вилата.

— Не се съмнявам нито за миг, че ние отново ще се срещнем, комедиантът и аз — каза той. — Имаме още много сметки за уреждане.

— Значи вярвате на онова, което той ви каза? — попита тя спокойно. — Че е умряла при раждането на второто дете?

Той кимна.

— Все още не мога да извикам в паметта си лицата на Моник и на момчето, но той каза истината. Поне в това съм сигурен.

Мег си пое дълбоко дъх. Имаше чувството, че се кани да се хвърли през глава в дълбока пропаст.

— Затова имате намерение да ме оставите при Беси?

Той се усмихна, а после въздъхна.

— Би било най-разумно, но не се съмнявам, че ще се възпротивите. Ако потегля без вас, ще тръгнете сама, решена на всяка цена да намерите сестра си, а навярно и да станете някъде сред полето закуска на вълците.

— Радвам се, че сте го преценили добре — каза Мег. Грешъм се засмя и поклати замислено глава. Мислите на Мег взеха сега друга

насока. — Кой знае, може би в Уиндзор ще научим нещо и за Габриела, та нали пътници от цяла Англия минават през Уиндзор и носят новини.

Той само кимна, остави вилата и се наведе да прегледа копитата на катъра. Ако животното почне по пътя за Ундзор да куца, никога няма да стигнат целта си, защото без него сигурно няма да преодолеят трудния път.

— Той в опасност ли е? — осмели се тя най-сетне да попита. — Имам предвид сина ви?

— Уверен съм, че в Уиндзор е на сигурно място, ако наистина е бил отгледан с децата на Ланкастър. — Грешъм беше капнал и разсеян. Изглежда мислите му избързваха напред, към замъка, или назад, в търсене на спомени за сина и за жената, която му беше родила това момче.

Мег, която все се боеше да не разбере, че Грешъм наистина е женен, сега не можа да се зарадва на мисълта, че е вдовец. Макар те да ѝ бяха чужди, дълбоко съжеляваше, че Моник и бебето са умрели, а някак изобщо не се учуди на съществуването на Кирън. Щеше да е странно мъж като Грешъм Седжуик да не е създал на неговата възраст поне едно дете, все едно дали законно или не.

Друго тревожеше сега Мег, смътното, но мъчително съзнание, че онова, което бе научил за миналото си, се превърна за Грешъм в извор на мъка, изплувала сега от дълбините на неговата душа. Питаше се дали не е избягвал съзнателно мисълта за това минало, защото то беше мъчително за него.

— Какво ще правим, ако срещнете отново комедианта? — попита тя, докато вървяха през снега към къщата на Беси, доволни, че на животните не им се беше случило нищо лошо.

— Разбира се, че ще го убия — отговори без колебание Грешъм.

Мег не каза нищо, въпреки че като го чу, тръпки ѝ полазиха по гърба, защото думите бяха изречени толкова лесно и прозвучаха толкова уверено. Двамата влязоха в къщата, оставиха лампата на масата и видяха, че Беси ги чака, нетърпелива да разбере как за животните.

Мег побърза да я увери, че животните в обора са добре и Беси тръгна да си ляга, изреждайки всичките си грижи и страхове. Щом жената се скри в стаичката в далечния край на къщата, Мег насочи отново вниманието си към Грешъм.

Той се беше втренчил в огъня, който хвърляше треперливи сенки върху лицето му. Споменът е страната, в която душата е у дома си, помисли си Мег. Но Грешъм беше далеч от тази страна, може би завинаги. Какво ли изпитва? Сигурно се усеща понякога несъществуващ.

Мег изпита благодарност за собствената си съдба, колкото и трудна да беше. Колкото ѝ да страдаше, докато криеше в тайни кътчета на душата мислите си за опасностите, които дебнеха Елизабет в манастира, в който вилнееше чумата, или за неизвестната съдба на Габриела, която вече толкова време не се обаждаше, тя можеше поне да свързва със страховете си имена и лица и не трябваше, като Грешъм, да се сражава с призраци.

Мег прехапа устна и не даде израз на съчувствието си, защото разбираше, че той няма да го посрещне добре, но се молеше безмълвно светата Дева да закриля и води сестрите ѝ и Грешъм.

Тя му пожела тихо лека нощ, но той не отговори, изглежда изобщо не я чу, и тя се качи горе. Там надникна за миг през тесния прозорец и се запита къде ли ще прекарат Тангуин и разбойническата му тайфа края на тази студена нощ и къде ли е Том, момчето на Беси. Не поглеждаше ли в този миг Габриела през друг прозорец, не мислеше ли и тя за сестрите си? Добре ли е Елизабет или се е разболяла от чума?

Неспокойна, но много уморена, тя се съблече и остана само по тънката ленена риза, изми се и отиде до камината да запали малък огън, който да прогони студа от стаята. Беше оставила огнивото и коленичеше, протегнала ръце към топлите пламъчета, когато вратата се отвори и се появи Грешъм.

Миг преди това Мег би се зарадвала, но сега видя в лицето му толкова тъга, че и нейното сърце се сви от болка.

Грешъм я изгледа с пламнал поглед. Страстното желание в погледа му ѝ подсказа, че на светлината от огъня ризата ѝ прозира.

— Мисля, че полудявам — прошепна той дрезгаво.

Мег просто разтвори обятия. Тя беше невинна в най-чистия смисъл на думата, но в този миг знаеше, че е влюбена в Грешъм Седжуик, какъвто и да беше той, влюбена със страст, позната на хората откакто свят светува. Той не ѝ беше съпруг и може би никога нямаше

да отговори на нежните ѝ чувства, но това, поне за тази нощ, нямаше никакво значение.

Тя затвори вратата зад него, пусна резето, но не се приближи към Грешъм. Той произнесе името ѝ.

Тя стоеше безмълвна. Чакаше.

Дълго време никой от тях не проговори. После той каза дрезгаво:

— Отпратете ме. — Но погледът му и всичко в него казваше съвсем друго.

— Не, няма — каза Мег тихо, но много решително.

Грешъм прокара нервно ръка през вече рошавата си коса.

— Не ме очаква никаква съпруга и няма да наруша клетва.

— Не — каза тя. За бога, та тя го желаше. Имаше нужда от него. Може да беше лудост, но тя искаше да си подари този мъж, нищо, че беше по-чужд за себе си, отколкото за нея, искаше го, без да се замисля за последиците.

Отчаяна въздишка се отрони от гърдите на Грешъм.

— Аз ви желая, Мег Радклиф — каза той.

— Аз ви желая с не по-малка сила, милорд — заяви тя безсрамно.

Той се облегна на вратата, явно несигурен дали краката му могат да го носят и в този миг тя се приближи към него. Погали с разперените пръсти и на двете си ръце русата му коса, повдигна се на пръсти и преспokoйно, като да беше проститутка, притисна устни към неговите.

Грешъм изстена високо и направи движение като да я отблъсне, но когато тя, следвайки някакъв инстинкт, раздели устните му с език и проникна нежно в устата му, той отговори на целувката ѝ.

Друга жена би се уплашила може би от бурната му реакция, от едва сдържаната сила на коравите мускули на ръцете, корема и краката му, но не и Мег, защото силата на страстта ѝ не отстъпваше на неговата. Тя не знаеше нищо за любовта, но беше усърдна ученичка, готова да учи.

Докато устните и езиците им водеха дива и нежна война, Мег плъзна разучаващо ръце по раменете и бедрата на Грешъм. Посрещна реакцията му като добре дошла и се притисна към него. Изведнъж той простена и я отблъсна от себе си. Хвана я за раменете, задържа я на една ръка разстояние и впери поглед в нея.

— Мег, трябва само да кажеш — кажи „не“...

— Но аз не искам да го кажа — чу се Мег да шепне. — Не, аз просто не мога да го кажа.

Тогава той я вдигна на ръце, занесе я до леглото, което така невинно бяха делили предишната нощ, сложи я върху него. На светлината на пламъците сянката му се движеше над нея, тя усети тежестта на тялото му като милувка.

— Божичко, прости ми — каза той сподавено, а после легна до нея, прегърна я и пак я целуна. Тя разбра още в същия миг, че е загубена. Не, не каза си тя, бях вече загубена още щом го видях за пръв път, когато лежеше, ранен и облян в кръв, в градината на Сейнт Суидънс.

Нежно, благоговейно, но и с плам, който щеше сякаш да я погълне, Грешъм Седжуик приобщи Мег към несравнимата наслада на плътта.

Той я целува докато от докосването на устните и езика му ѝ се замая главата, загали я през тънката риза докато тя не почна да се мята неспокойно в леглото, закопняла той да уталожи желанието ѝ.

Грешъм съблече бавно ризата ѝ. Тя не би могла да каже кога и как беше успял да се съблече, потънала изцяло в изживяванията и очакванията си.

Той заблиза с върха на езика зърната на гърдите ѝ, засмука ги, като не преставаше да гали тялото ѝ, бедрата ѝ. Тя простена тихо, когато той почна да я подготвя с толкова нежност за мига, в който щеше да я обладае.

Когато той разтвори краката ѝ и наведе глава, за да ѝ достави там същата наслада, която вече бяха изпитали гърдите ѝ, Мег извика от изненада и зарови пръсти в косата му. Мина ѝ бързо през ума, че Беси може да я чуе, но това вече не я интересуваше. Бедрата ѝ се притиснаха по-силно към него, тя вече очакваше повече от Грешъм, неизразимо повече, а той я водеше бавно и последователно към екстаз.

Тя имаше чувството, че се е сляла със самото слънце, а то сияеше все по-ярко, все по-горещо, докато най-сетне сякаш избухна и заля със светлина всяко кътче на тялото ѝ.

Не можеше да си представи по-голяма наслада, но когато минути по-късно почувства Грешъм наистина вътре в себе си, Мег се усети издигната до облаците и вече съвсем променена. Промяната беше не

само телесна, тя беше нещо много повече, защото проникваше и в ума, и в душата ѝ, в един миг беше събрала небе и земя сякаш за цяла вечност.

Върховният миг дойде едновременно и за двамата. Те плуваха в облаците, а там се бяха вкопчили един в друг и душите им се бяха слели. А след това бавно, съвсем бавно те се върнаха, изтощени, но доволни, на земята.

Когато Мег се събуди при първата розова светлина на разсъмването, Грешъм още спеше дълбоко, капнал, но щастлив.

Гласовете, които долетяха отдолу, го накараха да се размърда, но не го събудиха. Мег се облече бързо, сигурна, че Том най-сетне се е върнал. Ако се бяха върнали Тангуин и останалите, Беси нямаше да разговаря с тях толкова спокойно.

На горното стъпало Мег се вцепени и вече не можеше нито да се върне, нито да извика, за да предупреди Грешъм.

Долу стоеше Приг, шерифът. Той гледаше замислено Мег и тя разбра, че се мъчи да я прецени. Той беше идвал рядко в Сейнт Суидънс, а тя беше ходила само няколко пъти в Ъпър Горе, при това не сама. Беше го видяла все пак онази заран пред портата, когато той настояваше да му предадат Грешъм, той също я беше видял да стои до игуменката.

Не беше глупав, беше наблюдателен и не му убягна как Мег застанала на горното стъпало, трепна щом го видя. Сигурно беше видял и че тя се изчерви, а може да беше разбрал, че за миг я е обхванало глупавото желание да се опита да избяга.

Приг, който закусваше сам на масата на Беси, видя, разбира се, Мег, но нито стана, нито остави дървената лъжица, която държеше. Кожата на лицето му беше подута от измръзване.

— Добро утро — каза той и поздравът не прозвуча недружелюбно.

Мег погледна Беси, която ги наблюдаваше с любопитство.

— Дойде заради сина ми, заради Том — обясни старата жена. — Изглежда, че и той и бикът са на сигурно място в една странноприемница край Чипинг. Ще се прибере като се пооправи времето.

— Чудесна новина — каза искрено Мег, но все още се чудеше дали да се присъедини към Беси и шерифа или да изтича горе да

предупреди Грешъм. Питаше се какво ли е разказала вече Беси на шерифа за гостите си и се боеше, че е било твърде много.

— За съжаление не мога да остана по-дълго — каза шерифът и се озърна в топлата къща на Беси. Беше му известно, разбира се, че тук има солиден запас от храна, още повече че вече го гощаваха с нея. — Дългът ме зове, въпреки лошото време.

Той насочи отново вниманието си към Мег и сякаш се замисли.

— Дошъл съм всъщност не само за да съобщя добрите новини за Том и бика — призна той. — Разбрах, че тук снощи са ставали разни работи.

Мина малко време, преди Мег да съобрази, че Приг има предвид посещението на Тангуин и неговите спътници, а не радостите, изпитани от нея и Грешъм в леглото.

— Да — каза тя и слезе най-сетне по стълбата. Заговори малко по-високо с надеждата, че Грешъм ще я чуе и ще бъде предупреден, но се боеше, че той продължава преспокойно да спи.

Приг погледна Беси, която му наливаше ракия от една кана, която навярно току-що беше напълнила за него.

— Казаха ми, че били роднини на тази лейди.

За нещастие в този миг и Грешъм излезе от стаята, от която беше дошла Мег. Беше се облякъл набързо, но по вида му личеше, че още е по-скоро заспал, отколкото буден.

Шерифът бавно стана.

— Струва ми се, че още не съм имал удоволствието да се запозная с вас, сър — каза той и Мег осъзна, че с изключение на изричното свидетелство на краля, нищо не можеше да убеди Приг, че Грешъм не е човекът, когото бе търсил.

— Грешъм Седжуик — последва студеният, премерен отговор. — А вие сте...?

— Джон Приг — каза шерифът, пристъпи пред пейката и сложи ръка на дръжката на меча си. — Шерифът. — Беше очевидно, че не вярва на Грешъм.

— Не се притеснявай за него — каза Беси, сочейки Седжуик — изглежда беше разбрала какво всъщност става. — Той е само един беден пътник...

— На вас сигурно това ви е казал — предположи шерифът и изгледа мрачно Грешъм. — Може дори да ви е заплашил за в случай че

дойда да го търся.

Този мъж е не само твърдоглав, но и глупав, каза си Мег. Ужасно съчетание. Пулсът ѝ се ускори. Не беше в състояние да пристъпи нито напред, нито назад. Остана като закована на стъпалото и едва се осмеляваше да диша.

Грешъм заобиколи Мег и слезе по стълбата. Не беше въоръжен.

— Беси казва истината — заяви спокойно, но съвсем явно и без да се надява, че ще му повярват.

— Ами ще видим това — извика шерифът. — Ловя се на бас, че в Уиндзор ще се намери някой, който да познава името и лицето ви.

Мег се приближи.

— Вие сте ходил в манастира Сейнт Суидънс близо до Тъпър Горе. Да сте чули нещо за обитателите му? — чу се тя да пита.

Приг събра за миг кафяво-сивите си вежди. Изглежда мислеше не за самия въпрос, а за причините, поради които Мег го беше задала. Човекът трябва да беше недоверчив по природа.

— В Сейнт Суидънс върлува чумата — отговори той, смекчен за миг, и се прекръсти. — Боя се, че има много умрели.

Мег примига, за да не се разплаче и сложи ръка пред устата си. Елизабет, боже милостиви, Елизабет!

— От там ли идвате? — попита Приг, въпреки че много добре го знаеше. Несъмнено не беше човек, който забравя лице, което е виждал веднъж.

Мег си помисли, че една лъжа ще е безполезна, ако отрече, шерифът няма да ѝ повярва, затова каза:

— Да, аз живях там, докато не тръгнах да търся сестра си. — Дали не беше загубила една от сестрите си, докато беше на път, за да търси другата? Ако беше останала, може би щеше да намери начин да спаси Елизабет...

Грешъм, който усети мъката ѝ, я прегърна през раменете и я притисна за миг към себе си. Колкото и невинно да беше това докосване, Мег го свърза с изминалата нощ, почувствува се отново слята с него и го погледна с изпълнени с щастие очи. Не говори — предупреждаваха сините му очи.

— Седнете, млада лейди — каза шерифът с учтивост, която Мег не беше очаквала от него, и посочи масата. — Аз наистина съм

необразован човек, но не ми липсват маниери, тъй че няма да допусна една дама да стои, докато аз ям. Роднини ли имате в Сейнт Суидънс?

Мег разбра, че няма избор и седна на посоченото ѝ място. Беси веднага сложи пред нея чиния с овесена каша.

— Да — отговори Мег — сестра ми Елизабет.

— Тя сигурно е добре — каза дрезгаво шерифът и сега Мег разбра, че той просто си върши добросъвестно работата и не е безчувствен. Той не откъсваше поглед от лицето на Грешъм, а ръката му продължаваше да лежи върху дръжката на меча.

Грешъм ѝ кимна и Мег се принуди да почне да яде, въпреки че не ѝ беше вкусно. Впрягаше цялото си самообладание, за да поднася лъжицата към устата си. Чувстваше се сякаш разкъсана на две половини — част от нея искаше да се озове час по-скоро в Сейнт Суидънс при Елизабет, но другата половина не искаше, не можеше да напусне Грешъм.

— Не преследвайте когото трябва — каза меко Грешъм. Той излъчваше дълбоко задоволство, донесено, може би, от топлото легло, в което беше учил Мег на радостите на любовта. Беше сякаш дори развеселен от създалата се ситуация. — Докато ние се бавим тук, човекът, когото би трябвало да преследвате, бърза да стигне в Уиндзор, след като направи необходимото, за да е сигурен, че ще го последвам. Там сигурно ще облекчи неколцина честни мъже от товара на техните кесии, дори да му се наложи да си съперничи с други като него.

— Опитвайте се да ме заблудите — каза шерифът и въпреки че гласът му беше враждебен, очите му гледаха много внимателно. — За глупак ли ме мислите? — Той се доближи бавно към Грешъм. — Тъй или иначе до Уиндзор не е далеч. Ще ви отведе там и ще установя дали историята ви е достоверна. Ако се окаже, че лъжете, а се хващам на бас, че е точно така, ще бъдете изправен пред съда и обесен. Кралският съдия с радост ще ви посрещне, защото измамите ви са известни на цяла Англия, сър, тъй че можете да се надявате на чудесно и радостно посрещане.

Грешъм се усмихна.

— Мисля, че наистина съм познат в Уиндзор, шерифе — каза той спокойно. — Освен това съм много любопитен да разбера защо съм толкова известен.

Шерифът си надяна маската на подигравателна сърдечност.

— Излишно е да чакате — заяви той. — Мога веднага да ви обясня: имате репутацията на крадец и лъжец, женкар и пияница. Може би сте дори убиец, но това всъщност няма да има никакво значение. Вашите прегрешения са предостатъчни за въжето и се учудвам, че тази мила лейди е била принудена да търпи присъствието ви. — Приг направи пауза и погледна не Мег, а Беси. — Не бойте се, добра жено, вече сте в безопасност.

Беси цялата пламна.

— Но...

— Нито дума повече — прекъсна я Приг. — Вече взех решението.

— Глупак! — извика Мег. — Миналата нощ комедиантът се опита да ни окраде и докато вие подозирате сега един невинен, Тангуин и неговите бандити се отдалечават все повече.

— Нали ще ми простите, милейди — обърна се шерифът към Мег, — ако не повярвам, кажи-речи, на нито една ваша дума? Струва им се, че не обичате истината, когато става дума за този мъж.

— Мег — каза Грешъм и я хвана за ръката, когато тя понечи да каже нещо. Тонът му беше остър, но изразът на очите му съвсем различен, нежен и някак тъжно развеселен. — Не мога да приема вече никаква помощ от теб. Ако искаш да ме зарадваш, остани тук, при Беси, докато се върна. Обещавам, че ще е скоро.

Мег усещаше лицето си ту пламнало, ту леденостудено, виеше ѝ се свят.

— Не разбираш ли, че шерифът изпитва лична омраза към теб и няма да се успокои докато не те види на въжето. Как можеш да си сигурен, че по пътя за Уиндзор няма да те обеси собственоръчно на някое дърво?

Този път се изчерви Приг, но Мег не му обърна повече внимание, отколкото ѝ беше необходимо, за да забележи смуцението му.

— Видя ли? — попита тя сърдито. — Предположението ми излезе вярно! Грешъм, шерифът ще те убие при първа възможност и ти може никога да не видиш Уиндзор, още по-малко да намериш там справедливост.

Грешъм погледна хладнокръвно Приг в лицето, вдигнал вежда в ням въпрос. Нехайното му държане объркваше и ядосваше Мег, нима не разбираше какво става? Или разумът наистина го е напуснал?

— Думите ви са обидни! — изрече закана̀телно шерифът. — Послушайте мъдрия съвет на мъжа си и си др̀жте устата!

Грешъм възд̀хна като мъченик.

— Тя това никога няма да го направи — каза той примирено. — Моля ви да я оставим тук, шерифе, за да не ви подтикне с хитрините и бърборенето си да сторите грях, как̀вто изобщо не можете да си представите.

— Не! — изкрещя Мег в лицето на Грешъм. — Каквито и да ги приказваш, няма да допусна да ме разделят с теб. Знаеш, че имаме цел. Тъ̀й че дори да се наложи да направя престъпление, за да остана с теб, готова съм да го извърша!

Шерифът реши въпроса.

— Искам тази хитра малка Ксантипа да ми е пред очите — заяви той. — Сигурен съм, че е не само ваша жена, но и ваша съучастничка и за нея също ще има процес.

Той отиде до вратата, отвори я, извика един от хората си по начин, по който би свирнал на куче или кон.

— Придружи дамата до стаята ѝ да си събере багажа. И внимавай да не я докоснеш случайно по непристоен начин. Да се разберем: Кълна се във всички светии, че ще ти отрежа ръката, ако пренебрегнеш заповедта ми.

Човекът на шерифа, който трепереше от студ, изглежда беше готов да се подчини безпрекословно. Мег погледна мрачно и притеснено Грешъм, докато минаваше покрай него, за да отиде да си прибере нещата и той я погледна също тъ̀й мрачно и решително. Ако можеше да ѝ се наложи, той сигурно щеше да я остави тук.

— По-добре ще е да останете — каза приятелски Беси и тръгна с Мег и нейния придружител. Изглежда не беше разбрала, че шерифът е решил да арестува не само Грешъм, но и Мег. — В Уиндзор всичко това бързо ще се изясни. Освен това времето е ужасно, а пътят до там е дълъг и труден.

Мег се спря на стълбата, хвана отрудените ръце на Беси.

— Не мога, — каза тя — но никога няма да забравя добрината ви. Нека светата Дева и всички светии ви пратят благослова си.

Най-сетне тя се озова в стаята, в която двамата с Грешъм се бяха наслаждавали на нежност и страст и при този спомен я обзе безмерна тъ̀га. Беше възможно никога вече да не види тази малка, сигурна и

мила стаичка. Ако съдбата не стане по-благоклонна, отколкото се оказа тази заран, вече няма да се смее заедно с Грешъм, нито да лежи в прегръдката му или да го утешава по начина, по който може да го прави само жена.

Примигна, за да не се разплаче, събра в едно вързопче своите неща и тези на Грешъм.

През цялото време човекът на шерифа стоеше на вратата и избягваше погледа на Беси. Устните на старата жена се движеха в безмълвна молитва и тя с привично движение се прекръсти.

Жестът беше толкова добре познат на Мег, че ѝ се сви сърцето. Тя се поколеба да даде вързопчето на мъжа, въпреки че той протегна ръка към него, вместо това мина бързо покрай него, за да слезе по стълбата.

След няколко минути вече седеше на гърба на Инок и трепереше въпреки наметалото, в което плътно се беше загърнала.

Вече с вързани ръце, Грешъм трябваше да язди един жребец, доведен изглежда с тази цел, а шерифът държеше лично юздите в ръце.

Снегът се беше покрил с твърда кора и блестеше на светлината на зимното слънце, когато потеглиха — Мег, Грешъм, шерифът и неговите хора с навъсените лица.

Тези полугладни и полупремръзнали мъже може и да се разбунтуват, помисли си Мег, и тогава Грешъм и аз ще можем в суматохата да се измъкнем.

Тя пришпори Инок, за да настигне жребеца на Грешъм и погледна изкосо към мъжа, който предишната нощ така умело я беше лишил от девствеността ѝ, а той ѝ хвърли толкова отровен поглед, че бузите ѝ пламнаха. Както и останалите от групата, Грешъм беше посинял от студ, но пламъкът на гнева му трябва да му беше създал илюзия за топлина, защото той не трепереше и зъбите му не тракаха. Изглежда беше ужасно ядосан, защото тя беше отказала да се подчини на настойчивото му желание да я остави при Беси, а вместо това си беше навлякла гнева на шерифа и така се беше оказала пленничка като него.

Въпреки всичко Мег беше вирнала брадичка и беше изправила рамене, но от неразумния ѝ инат вече почти нямаше следа.

— Писна ми от твоите капризи — каза тя хладно.

— Уверявам те, милейди — отвърна натъртено Грешъм, — но това е нещо повече от „каприз“. Да си беше държала затворена хубавата уста, нещата щяха да са сега много по-прости. И нямаше да изпитвам огромното желание да те сложа на коленете си и да те напердаша.

Мег се изправи още повече.

— Не по-малко от капризите ти, милорд, ми е дошло до гуша и от заканите ти — отговори тя.

— Ами добре — изсъска Грешъм. — Приеми го като обещание. Няма да се успокоя докато не ти насиня задника.

— Няма да посмееш!

— Така ли мислиш? — В сините му очи се четеше решителност.

Мег беше благодарна за справедливия гняв, която я обзе, защото я стопляше малко. Надяваше се само, че ръката на Грешъм няма да я стигне и то на едно твърде унизително място.

— Ти си глупак и самохвалко — прошепна тя. — В противен случай щеше да надвиеш шерифа и да избягаш преди той да те върже и да те повлече...

Грешъм я изгледа мълчаливо и продължително, а на нея ѝ се стори, че вижда в очите му смях.

— Да, точно натам, където исках да отида — каза той. После пое дълбоко въздух и въздъхна протяжно и наистина философски. — Бяга само виновният — каза най-сетне съвсем спокойно. — Невинният се надява на честност и справедливост.

Мег го погледна.

— Красиви думи, милорд — отвърна тя. — Но не си ли забелязал вече, че виновният е на свобода, а нас ни очаква съдбата на престъпници?

През целия ден валя сняг, шибаше лицето и ръцете на Мег, хапеше я с малки зъбки през дрехите, впиваше ги в изтръпналата ѝ кожа. Когато в ранния следобед стигнаха някакво село, Мег събра кураж. Сигурно щяха да поотпочинат, а може би дори и да пренощуват.

Двамата с Грешъм не бяха разменили много думи, най-вече защото беше трудно да надвият вятъра, който не преставаше да вие. Но сега Мег погледна Грешъм с надеждата да види у него същото дълбоко облекчение, което изпитваше тя.

Вместо това той присви очи и я погледна навъсено. Шерифът вдигна ръка, за да спре малката група. Изглежда споделяше лошите предчувствия на Грешъм. Приг предаде юздите на жребеца на Грешъм на един от хората си, за да се оправи със своя кон, който беше станал нервен и уплашен. Мег не се съмняваше, че животните страдат от студа не по-малко от ездачите, дори може би още повече заради товара, който носеха. Тя потупа Инок по шията и се навъси, когато видя шерифа и един от мъжете да препускат през дълбокия сняг към купчинката селски къщици.

В този миг осъзна какво е разтревожило шерифа и Грешъм — от там не долиташе никакъв шум и нищо не се движеше. Не се чуваше кучешки лай, по улиците не се виждаха любопитни деца, над сламените покриви не се виеше дим.

Зловеща тишина лежеше над селото.

Грешъм се наведе към Мег, за да поговори с нея и въпреки че снишаваше глас, за да не го чуят другите, не се мъчеше все пак да говори чак толкова тихо, че да не го разберат.

— Не е моя прищявка, милейди, тук много неща изглежда наистина не са на ред.

— Трябва да подпалим къщите — каза шерифът, когато стигна уплашената група от хора и коне наред полето. — Заедно с трупове. Иначе и други хора ще се натъкнат на селото и ще се заразят.

Мъжете започнаха да говорят възбудено един през друг и да клатят глави, те протестираха възмутено, но Грешъм побутна жребеца си с тока и го накара да тръгне, а юздата се повлече по снега. Мег го последва с известно закъснение, защото Инок се дърпаше и не искаше да се приближава към мъртвешки притихналото село.

— Развържете ми ръцете — каза Грешъм на шерифа. — Ще ви помогна за мъртвците.

— Не! — извика Мег с разкривено от страх лице. Беше успяла най-сетне да го настигне. — Така човек може да се зарази. Мъртвите не бива да се докосват, човек не бива дори да се приближава към тях, дори въздухът, който са дишали, пренася болестта!

Погледът, който й хвърли Грешъм, беше абсолютно безразличен и й подежда почти успокояващо. Тя разбра, че му се доверява, дори за чумата, по-ужасна от всяка съдба, която тя можеше да си представи, включително и от самата смърт.

— Мълчи, Мег, шерифът е прав, не бива да оставяме селото така.

Останалите мъже обърнаха конете си и напуснаха шерифа, Грешъм и Мег, дори яростно изреваните заповеди на техния началник не можаха да ги задържат. За тях нямаше нищо по-страшно от черната смърт и не без основание.

Грешъм беше охладил най-сетне достатъчно ремъците на ръцете си, за да се освободи сам. Той хвърли кожените ремъци в снега, разкърши рамене и разтри китки. Шерифът не направи опит отново да го върже.

— Вземете жена си и препуснете, докато още можете — каза шерифът, някак примирен въпреки волята си. — Кълна се в моя светец, ако спипам онези страхливци, ще ги нашиbam един след друг.

— В това не се съмнявам — каза спокойно Грешъм. Изразът на лицето му беше, ако не съвсем, все пак доста приятелско. — Хайде да си направим лагер в гората, там дамата ще е на сигурно място, а ние с вас ще сторим каквото можем, за да погребем мъртвите.

Мег вече можеше да долови миризмата на тлен. Инок и другите коне отдавна я бяха надушили и тя ги влудяваше. Тя се наведе встрани и повърна върху снега.

Шерифът препусна напред към горичката от брези и елхи доста отдалечена от селото, а дъхът му и дъхът на неговия кон се развяваха зад него като облаче пара.

Грешъм протегна ръка и хвана юздата на Инок, сякаш се опасяваше, че Мег ще избяга, ще последва хората на шерифа. Движението му толкова я обиди, че ѝ идеше да го шибне с юздите.

Той се засмя на гневния блясък в очите ѝ.

— Не, милейди — каза той и кимна в посока на изчезналите конници. — Не те смятам за страхлива като ония типове. Искам само да попреча на катъра да те запрати презглава в снега и да препусне до следващото графство.

Инок наистина се инатеше и се дърпаше, сякаш искаше да побегне, да се махне от тази близост със смъртта.

— Ами добре — каза високомерно Мег, сякаш ѝ бяха дали възможност да направи избор. После добави неохотно: — Благодаря.

Смехът на Грешъм долетя през снежната фъртуна, заглушен от воя на вятъра.

Между дърветата почти нямаше сняг, но земята беше влажна и кална под настилката от мокри листа. Грешъм и шерифът се спешиха и Грешъм помогна на Мег да слезе от катъра.

Той върза юздите на животното за повален от гръмотевица ствол, а шерифът затърси клони, за да запали огън. Не намери нищо и погледът му се плъзна към селото, скрито сега от завесата на снежинките.

— Сигурен съм, че чумата не може да устои на огъня — каза той и тръгна решително към купчината къщи, където положително имаше дърва. Мег се поколеба за миг, а после побърза да ги последва.

В същия миг Грешъм се обърна към нея и изразът на лицето му я накара веднага да спре.

— Стой тук — заповяда той, — иначе, кълна се в Бога и неговите ангели, ще те вържа за някое дърво като мъченица за кладата!

Мег прехапа устна, защото докато искаше да възрази, разумът ѝ даде друг съвет: Грешъм говореше сериозно. Той нямаше да ѝ позволи да го придружи и ако се наложеше, щеше да изпълни заканата си.

— В такъв случай побързай — каза тя пряко воля. — И внимавай къде стъпваш и какво пипаш.

Грешъм се върна при нея и я целуна леко по устата. Не беше прощална целувка, а за да я успокои. Неизказано обещание, че ще последват и други, по-добри дни. В този миг беше трудно човек да повярва.

— Грижи се за конете — каза той на тръгване, — и извади меча ми от торбата вързана за седлото на шерифа. Ще ми трябва.

Мег гледаше как Грешъм и шерифът изчезват в кипналата белота между голите дървета и сдържа сълзите си докато те не изчезнаха от погледа ѝ.

После тя тихо заплака, отиде при конете и Инок, за да ги успокои и успя някак да отвърже от седлото торбата с конфискувания меч на Грешъм. Тя падна на земята и за малко не премаза пръстите на краката ѝ, а дръжката на меча издрънча в един камък.

Мег вдигна с две ръце оръжието, учудена от неговата тежест. Както отдавна беше установила, тя успяваше с мъка да го вдигне, но не и да се брани с него.

Само след няколко минути Грешъм и шерифът се върнаха, понесли куп сухи цепеници. Накладоха огън и топлината беше като благослов, а пушекът прогонваше донякъде смрадта на разлагащите се трупове. Мег седна на един камък и се втренчи в пламъците.

Грешъм клекна до нея и хвана ръката ѝ.

— Нали разбираш, че не можем да оставим мъртвите да лежат така? — попита я толкова нежно, че я трогна.

Тя кимна. За мъртвите беше все едно дали лежат над или под земята, но непредпазливи пътници можеха да се натъкнат на тях, освен това и животни можеха да разнесат заразата.

Въпреки това, когато Грешъм понечи да стане, тя се вкопчи в ръката му.

— Ами ако се заразиш? — попита тя тихо.

Той целуна ръката ѝ.

— Не, няма — увери я той.

— Но...

Грешъм се дръпна много внимателно от нея и стана.

— Чакай тук — каза той, взе меча си, сложи го в ножницата и изчезна във вечерния здрач.

— Такъв ужас би измъчвал в сънищата му дори самия дявол — измърмори шерифът, когато двамата с Грешъм отново влязоха в селото. Приг беше взел от огъня запалена факла и също като Грешъм беше запушил уста и нос с полата на дрехата си, за да спре вонята.

— Съмнявам се, че дяволът спи — отговори Грешъм. Навсякъде лежах трупове, в къщите и пред тях, във всички стадии на

разложение, някои облечени, други голи, големи и малки, бебета и старци. Някои изглеждаха така, сякаш бяха умрели от съчувствие или мъка.

В една от колибите Приг доближи горящата факла до куп цепеници, струпани в огнището, навярно за обед, който никога не е бил сготвен. Лумнаха пламъци и огънят сякаш оживя.

Работеха бързо, защото беше почти тъмно, а вонята беше нетърпима. В някои къщи имаше запаси сено. Те изнесоха почти всичкото и го разстлаха на дебел пласт над мъртвите. Натрупаха отгоре всички дърва и всички мебели, които можах да намерят в селото.

Когато се увериха, че кладата ще е достатъчно гореща, за да изгори трупите, направиха от метли няколко факли и ги хвърлиха със запалените краища в сеното. Въпреки влагата и непрекъснатия снеговалеж пламъците лумнаха и почнаха алчно да поглъщат всичко.

Грешъм намери още метли, подпалваше ги и ги мятеше върху сламените покриви и през отворените врати. Червени огнени езици се вдигаха наоколо му, сякаш дългоочакваният край на света беше настъпил.

Подхранваха огъня с всичко, което можеха да намерят и побягнаха чак когато горещината стана непоносима, а те бяха целите в сажди, очите им сълзяха и кашляха толкова силно, че сякаш дробовете им се късаха. От небето валиха сламки горящо сено, Приг се спъна и падна на колена, почти затъна в дълбокия сняг.

Грешъм го сграбчи за яката, вдигна го на крака и го повлече към горичката.

Мег чакаше там и наблюдаваше адския огън. Щом зърна Грешъм, изтича към него и се хвърли в прегръдката му. Притискаше го към себе си и го наричаше глупак и как ли не още.

Междувременно се беше стъмнило съвсем, но горящото село пламтеше като огромна факла и пламъците умряха едва когато светлината на новия ден се появи, златна и пурпурна на източното небе. През цялата нощ никой от тримата не беше и помислял за ядене или сън, защото бдяха над мъртвите.

Един или два пъти през изминалите дълги часове на Грешъм му се стори, че чува виковете на безименните мъртъвци; по-късно си каза, че може би все пак е спал, а ужасът го е преследвал и в съня. Картините, миризмите и шумовете на тази нощ пузнаха корени в

разкъсаната му памет, сред развалините и откъсите от онзи друг живот, от изгубения, изпълнен с призраци и сенки и оставащ все така недосегаем за него.

През тези студени и скръбни часове забравата сякаш беше като благослов.

Мег вдигна крайчеца на мокрото си от снега наметало и се опита да избърше саждите от лицето на Грешъм, но това се оказа невъзможно. Сложат сажди беше като втора кожа.

Грешъм се засмя и свали ръката ѝ.

— Престани, жено, не проумяваш ли, че не можеш да ме видиш чист?

От думите на Грешъм и от начина, по който бяха произнесени, на Мег сякаш ѝ спря сърцето. Беше го казал като болен от чума, който предупреждава някого да не се приближава към него, за да не се зарази.

— Бих искала да съм видяла онова, което си видял ти — каза тя и се дръпна от него, когато той се досети за намерението ѝ и се опита да я спре. — Картините, които изпълват съзнанието ти, трябва да изпълват и моето — извика тя задъхано през рамо.

През нощта не беше спряло да вали. Сега снегът беше рохкав и се топеше тук и там под студените слънчеви лъчи.

— Остави я да върви — намеси се Приг. — Тя има право на това.

Тя чу сърдитото „не“ на Грешъм, но ускори крачка и вдигна наметалото, за да не се спъне в него по неравния път.

Грешъм бързо я настигна.

— Мег — прошепна той, — там имаше бебета... старици... деца...

— Зная — каза тя и вече почти се затича. — Щом е трябвало те да умрат, аз искам да ги гледам и да не извърщам поглед...

— Но защо? — попита Грешъм, но не направи опит да я спре. Може би беше разбрал, че тя няма да го допусне.

По подутото от студа лице на Мег се стичаха сълзи и тя ги бършеше с opakото на ръката.

— Заради Елизабет — почти извика, почти изхълца тя.

— За бога, Мег, не си причинявай това, няма да можеш никога да го забравиш...

Тя беше стигнала до овъглените остатъци от селото, срутените покриви и къщи все още тлееха.

Мег се прекръсти и продължи да върви, докато стигна до голямата клада, върху която лежаха почернелите и сгърчени скелети, вече покрити с тънък нов сняг.

Беше както го каза Грешъм — тук бяха всички — деца, старци, бебета, жени и мъже. Слаби и силни, светци и грешници. Чумата беше като всемогъщия бог, тя не подбираше.

Мег щеше да се свлече на колене, ако Грешъм не я беше хванал. Той я прегърна през кръста и я задържа.

— Хайде — каза той меко. — Вече го видя. Вече се сбогува.

Мег кимна, притисна глава към рамото му и го остави да я отведе, назад към лагера им между дърветата.

Да, беше го видяла. И щеше да го има всякога пред очи, будна или спяща, чак до дълбока старост.

— Елизабет — прошепна измъчено тя и Грешъм я прегърна и я притисна към гърдите си. Дъхът му погали, топът и мек, слепоочието ѝ.

— Тя сигурно е добре — прошепна той. — Та ако ще и само заради това, че ти го желаш.

Мег затвори очи, но картината на мъртъвците, които тлееха под тънката си снежна завивка, беше толкова жива, сякаш беше и сега пред очите ѝ.

— Моето желание нищо не значи — прошепна тя, — нито онова, което си пожелава всеки смъртен. Те сигурно са се молили, но бог не ги е чул...

Стигнаха до горичката, в която шерифът ги чакаше с Инок и двата коня.

Без дума повече Грешъм качи Мег в седлото на жребеца и се метна зад нея. Шерифът му подаде юздите на Инок.

— А сега какво? — попита го сериозно Грешъм, вперил поглед в лицето му.

Приг дълбоко и уморено въздъхна. На Мег той ѝ се стори толкова изтощен, сякаш беше готов да легне на топящия се сняг и да умре, без да го е стигнала чумата или да е изгорял в пламъците.

— Аз съм ви длъжник — каза той и след кратко мълчание добави: — Въпреки че съм се клел да представлявам закона, аз ви

питама „ами сега какво“?

— Независимо от това дали съм свободен човек или не, ние сме на път за Уиндзор — отговори Грешъм. — Дайте ми думата си, че тази лейди няма да има никакви проблеми и там аз ще ви се предам.

Мег се вцепени, смаяна дори въпреки ужаса, който продължаваше да изпитва, откакто беше влязла в селото и беше видяла делото на черната смърт.

— Надявам се, че разбирате, шерифе — това не може да е мъжът, когото търсите, защото този не е извършил нито кражба, нито убийство — това просто не отговаря на природата му.

Грешъм само я прегърна по-силно през рамо, но тя знаеше, че това е молба да мълчи и тя се покори. Вече нямаше сили да се бунтува.

— Може би в Уиндзор ще открием заедно истината — каза той на шерифа.

Приг не се мъчеше да крие, че е объркан и дълго стоя, вперил поглед в Грешъм. После яхна коня и погледна в посока на най-големия кралски дворец.

До него трябваше да препускат поне четиринайсет дена, а в края на пътуването ги очакваха множество възможности, тъжни или чудесни. Зад гърба си Мег вече имаше минало, не само селцето, но и манастира Сейнт Суидънс, Елизабет, повечето от своите спомени и тези на нейните сестри. Загубени може би завинаги сред дим и чума, и тайни.

Мег се притисна силно към Грешъм. Той я зави с наметалото си, сега държеше юздите само с една ръка, за да може да я притиска с другата към себе си. В неговата прегръдка тя се отдаде на илюзията за сигурност, но разумът ѝ беше сякаш замъглен, а тялото ѝ безчувствено от студа, но и едното и другото бяха като благослов.

След като яздиха цял ден, стигнаха до друго село, до което чумата още не беше стигнала. Грешъм и Приг разпъдиха любопитните, защото не знаеха дали не са донесли от онова село смъртоносната зараза. Млад свещеник с дрипаво расо ги покани да пренощуват в църквата, където щяха да са поне защитени от вятъра.

Тримата пътници приеха с благодарност поканата и се разположиха в средния кораб. Свещеникът им донесе студено птиче месо, варена ряпа и шише вино, даде им и свещ, та да могат да виждат нещо.

Подът на църквата беше корав и студен, но Мег заспа спокойно, нахранена и в обятията на Грешъм. Милото гостоприемство на свещеника беше допринесло много, за да успее да отпъди ужасите от току-що отминалия ден, защото Мег беше млада и силна и когато се събуди в мразовитата сутрин, беше си отпочинала добре.

Тя погледна лежащия до нея Грешъм и се засмя, защото той още беше целият в сажди и толкова мръсен, след като бяха яздили с часове през снежната лапавица. Шерифът не се виждаше никакъв. Кой знае, през нощта може да се беше вразумил и най-сетне беше разбрал, че Грешъм не е престъпник и беше тръгнал да търси истинския — комедианта Тангуин.

Грешъм се облегна, скръстил ръце, на една от стените, присвил едното коляно. Изглежда беше наблюдавал спящата Мег. Подари ѝ усмивка и вдигна въпросително вежда, учуден от веселото ѝ настроение.

— Сигурно изглеждам още по-зле отколкото се опасявах — каза той, а по тона и държането му можеше да се разбере, че самоувереността му не беше пострадала ни най-малко.

— Така е — смигна му весело Мег, седна и потрепери от студ. Въпреки че беше видяла смъртта в толкова ужасен облик или може би тъкмо затова, осъзнаваше сега с особена сила великолепието на живота и изпитваше желание да празнува, веднага щом се появи и най-малката възможност. — Все пак красотата ти е достатъчна, за да забрави човек, че ти се налага веднага да се изкъпеш. — Тя замълча за миг и погледна с нетърпение през покрития с ледени цветя прозорец на църквата. — Божичко, колко съм гладна! Освен това мехурът ми може всеки миг да се спуска. Къде е шерифът?

Грешъм се разсмя.

— Каква какофония от думи, милейди, боя се, че не успявам да ги следвам. Приг отиде при свещеника да го помоли — от подobaващо разстояние, естествено — за малко храна. Що се касае до мехура ти, боя се, че не мога да направя нищо за него.

Мег се надигна смутено, расото се беше усукало около тялото ѝ, беше цялата още скована от съня.

— Ела с мен — каза тя. — Може наоколо да бродят вълци или нехранимайковци и да ми сторят нещо.

Той вдигна очи към тавана, но и много пъргаво стана.

— Милейди, убеден съм, че дори вълците и нехранимайковците могат да намерят по-добро място, за да нападнат в такава студена сутрин.

— Трябваш ми, за да разпериш широко наметалото си и да ми направиш с него параван — отговори малко ядосано Мег.

Грешъм въздъхна.

— О, значи има нужда от рицарство — каза той и сложи ръка на сърцето. — А то изисква участие в какво ли не, дори в не особено изискани неща.

Когато се върнаха, свариха шерифа. Беше донесъл яйца и парче сирене. Мъжете пробиха яйцата и ги изпиха сурови, но Мег би предпочела да умре от глад. Дадоха ѝ по-голямо парче сирене, за което беше много благодарна.

Шерифът беше платил за закуската цяла жълтица, но храната беше наистина скъпа и рядка, особено през зимата. Беше не само сделка, но и проява на великодушие да му я продадат.

Вече се канеха да тръгват, когато свещеникът отново се появи, благослови ги и хвърли във въздуха малка кесийка, която издрънча, когато Грешъм я улови.

— Чумави звънчета — каза весело свещеникът. — Ако видите някой да се приближава, размахайте я и извикайте „Чумата! Чумата!“

Мег потрепери, но Грешъм се зарадва и изпразни съдържанието на кесийката върху дланта си. Три сребърни звънчета заблестяха на студеното сияние на слънцето.

Той даде едно от звънчетата на Мег, едно на шерифа и пъкна третото в джоба на връхната си дреха.

— По-хубав подарък, струва ми се, от мечове и боздугани.

— Да — съгласи се шерифът.

Мег беше объркана, но и тя оцени подаръка. Свещеникът беше проявил от самото начало искрено състрадание, а също и селяните, бяха им дали подслон и храна. На много места щяха да ги натирят, може би дори с камъни и тояги, защото бяха признали, че са имали допир с чумата.

Мег, която отново яздеше Инок, се усмихна благодарно, когато Грешъм и шерифът обърнаха конете и се заотдалечаваха от селото. Тя побърза да ги настигне.

— Чумни звънчета — измърмори тя и присви чело, загледана в звънчето в ръката си.

Изведнъж по царския път насреща им се зададоха конници. Бяха съвсем дрипави, а конете им мършави, но всеки мъж беше въоръжен с меч.

— Бандити ли са? — попита Мег Грешъм и преглътна уплашено. Трябва да бяха дузина. Те си шепнеха нещо, погледите им бяха студени и дебнещи, ръцете опрени на дръжките на мечовете. Грешъм и шерифът бяха калени в битки, но численото надмощие на врага беше твърде голямо.

— Да — отговори Грешъм. — Разлюлей звънчето.

— Чумата! — извика шерифът и разлюля силно звънчето си.

— Чумата! — повтори като ехо и Грешъм.

Мег разлюля диво звънчето си.

— Чумата! — изкрещя тя.

Бандитите препуснаха откъм двете страни на пътя, едновременно ужасени и подозрителни. Грешъм се наведе напред в седлото, беше мръсен като просяк и още по-убедителен, защото кашляше, сякаш щеше да си изплюе белите дробове.

— Чумата! — изгъркори той и бандитите, вече убедени, обърнаха мършавите си коне и препуснаха в галоп.

— Ти можеше да станеш комедиант — каза възхитено Мег, когато Грешъм завърши представлението и отново се изправи в седлото.

— Точно това си казах и аз — потвърди и шерифът, и изгледа недоверчиво Грешъм.

Грешъм се поклони, доколкото можеше да го стори на гърба на коня, а после изгледа шерифа с престорена уплаха.

— Като се изключи свидетелството на три ангела и един светец, нищо друго ли не ви убеждава, че съм почтен човек?

— Наистина ли сте такъв? — попита Приг. — Когато говорихме последния път по въпроса, не можехте да си спомните миналото си. Или сега спомените ви вече се завръщат?

Мигновен израз на отчаяние се появи на покритото със сажди лице на Грешъм, но само след миг той пак се хилеше лукаво. Ако Мег можеше да надникне зад тази маска, зад която скриваше мъката и

смущението си, шерифът очевидно не беше способен да го стори, защото той явно се поуспокои.

— Спомням си всичко — каза Грешъм отново в ролята на актьор. — Бях султан със сто жени, които танцуваха ден и нощ за мен, свиреха и ме хранеха със захаросани смокини. — Той помълча малко, хвърли поглед към Мег и се престори на замислен. — Ти беше, разбира се, моята любимка.

Бузите на Мег пламнаха. Тя изпита страстно желание, което вече не криеше тайни за нея, но което, предвид на обстоятелствата, сигурно не можеше да бъде задоволено в близкото бъдеще. Тя сведе очи, за да не може Грешъм или, още по-лошо, шерифът да забележи смущението ѝ.

През този ден Грешъм не престана да я дразни, измисляше глупави песнички и дълги истории за онова, което е сторил като султан в една далечна страна.

Когато в късния следобед небето стана сиво и обеща нов сняг, те стигнаха до една странноприемница. Мег даде свобода на въображението си и си позволи да мечтае за баня, истинско легло и току-що сготвена вечеря.

През следващите дни Мег се ядосваше, че е могла някога да мечтае за живот изпълнен с приключения; двамата с Грешъм и шерифът яздеха неуморно през все по-дълбокия сняг, ледения вятър и гола, безлюдна местност. Избягваха градовете и селата, търсеха нощем подслон в някоя плевня или пещера, или в изоставена къща. Ако не можеха да намерят нещо по-добро, Грешъм правеше от клони и клончета нещо като колиба, а Мег и Приг кладяха огън.

Най-сетне, след близо четиринайсет дена видяха пред себе си големия дворец с името Уиндзор, дълга каменна сграда, в която цареше многолюдно оживление, а от кухненските печки и камините се вдигаше пушек и се извиваше на спирали към светлосивото небе.

Мег наблюдаваше замечтано картината. Най-сетне топлина, хубаво ядене, баня и чисти дрехи!

— Ами чумата? — попита тя и погледна Грешъм, който беше спрял жребеца си до Инок, беше се облегал замислено на седлото и обгръщаше с поглед замъка. — Дали няма да заразим някого...

— Предполагам, че ако някой от нас беше чумав, вече щяхме да сме болни или мъртви — отговори вместо него шерифът.

Мег очакваше сега Грешъм да каже какво мисли. Той въздъхна, а погледът, който ѝ хвърли, ѝ се стори някак тъжен.

— Той е прав — каза Грешъм. — Много внимавахме да не влизаме в допир с когото и да било, но сега това вече не е необходимо. Все пак ще е най-добре да изгорим дрехите, които носихме през цялото това време.

— Аз и без туй щях да изгоря тези отвратителни дрехи, милорд — каза с облекчение Мег, — та макар и само за това, че вече не мога да ги понасям.

— Да, така е — съгласи се с усмивка Грешъм. — И аз не понасям вече нито ризата, нито панталоните си.

Спуснаха се един след друг по полегатия хълм с шерифа начело, после Мег и последен Грешъм. Въпреки надеждите си, че я очакват

чудесни удобства, Мег продължаваше да е нащрек.

Тук шерифът щеше да изправи Грешъм пред краля и да го обвини в какви ли не престъпления. Тук щеше да се изясни може би миналото на Грешъм, останало толкова време в тайна. Тук живееше синът на Грешъм, който или щеше да си спомни с любов за баща си, или нямаше да го стори. Тук чакаше и комедиантът, с когото му предстоеше отново да се пребори.

Мег се съпротивляваше с все сили на отчаянието, което заплашваше да я обземе. Но в момента искаше да мисли само за възможния добър изход и за Габриела. Може би щеше да научи тук нещо за нея, а може би дори и за манастира, в който върлуваше чумата.

Тримата конника бяха забелязани и поздравени, много преди да стигнат подвижния мост и неколцина стражи вече препускаха насреща им, било за да им кажат добре дошли или за да ги прогонят.

В Уиндзор познаваха Приг, това си пролича по начина, по който го посрещнаха. Мег бе изгледана внимателно, но за Грешъм бяха предназначени широки усмивки, поклони и ревностни възгласи „милорд!“.

На лицето на Грешъм бяха изписани радост и загриженост. Изглежда стражата го познаваше добре и много го уважаваше, но беше ясно още и че той не можеше да си спомни за тези мъже. Ако бяха сами, Мег щеше да сложи ръка на рамото или на ръката му, за да го успокои и малко да го утеши. Лицето на шерифа издаваше смесица от облекчение и примирение. Грешъм беше дни наред негов, та макар и доброволен и винаги готов да помогне, но все пак пленник. А сега ставаше ясно, че шерифът е изхабил напразно толкова време и усилия, беше минал през толкова много излишни трудности. Дори човек като Приг трябва вече да признае, — мислеше си без каквото и да било злорадство Мег — да признае, че подозренията му са били неоснователни.

Копитата на конете изтрополиха кухо по дървения мост, докато тримата го прекосяваха, а портата вече се разтваряше пред тях.

Вътре, между стените новодошлите бяха посрещнати с голямо любопитство — не ще и дума, толкова заетите обитатели на двореца, понесли дърва за горене, кофи с вода, чували с жито, кудкудякащи кокошки и квичачи прасета, бяха ужасно любопитни и ги заоглеждаха.

Мег отговаряше гордо и с високо вдигната глава на погледите на тези мъже и жени.

От караулната излезе мъж със зачервено от студа широко лице. След като поздрави шерифа с кимване с глава, той погледна сияещ към Грешъм.

— Най-сетне се намерихте, милорд. Лорд Чалстри беше много загрижен след тайнственото ви изчезване.

Мег наблюдаваше Грешъм с крайчеца на очите и видя как споменаването на Чалстри сякаш му нанесе силен удар. Това име сякаш повече го отчая, отколкото го зарадва.

— Чалстри? — чу го тя да мърмори, а после и да произнеса името му като въпрос.

— Лорд Еджфилд ви познава, нали? — попита навъсено шерифът и се обърна бавно в седлото, за да погледне доскорошния си пленник.

— Дали го познава? — възкликна заканително войникът, който беше излязъл от караулната, за да ги поздрави. — Та те са отраснали заедно, лорд Седжуик и лорд Еджфилд, чието истинско име е Морган Чалстри, двамата винаги са били най-близки приятели. — Човекът се обърна отново към Грешъм и за пръв път в погледа му проблесна несигурност. — Не съм ли прав, милорд?

— Разбира се — каза спокойно Грешъм. — Точно така е. И да ви попитам, той тук ли е, за да престане да се тревожи за мен?

Насърчен, войникът отново се усмихна, но поклати глава.

— Не сме го виждали, милорд. Беше пратил вестител от Корнуол да пита за вас, но ние не можахме нищо да му кажем — нито къде сте, нито дали сте добре.

Грешъм слезе от коня. Мег копнееше да последва примера му, но не помръдна. Беше уморена и натъртена от седлото, искаше да раздвижи скованите си крайници, а освен това и сърцето ѝ се свиваше по не една причина.

— Милейди има нужда да хапне и да се стопли — каза Грешъм на един от стражите. — Може би вие ще ѝ окажете гостоприемство?

Мъжът се изчерви и радостно се засмя.

— Да, милорд — добре дошла е, също като вас. Той махна с ръка и конник от стражата приближи коня си до нея, като много внимаваше да не гледа много нахално Мег, докато очаква заповедите. След като

получи заповед да настани лейди Седжуик в подходяща квартира, човекът се наведе и хвана юздите на Инок.

— Елате, милейди — каза той. — Наблизо има подходяща квартира, където на ваше разположение ще има и слуга.

Досега никой не се беше обръщал към Мег като към „лейди Седжуик“, но титлата ѝ хареса и я накара да се усмихне, въпреки че не ѝ принадлежеше по право и въпреки че беше гладна, капнала от умора и се усещаше мръсна и дрипава. Освен това не беше предвиждала, че ще я отделят от Грешъм. Отдавна не се беше делила от него и сега това я разтревожи.

Грешъм я успокои с усмивка.

— Спокойно, Мег — каза той, преди тя да успее да обели дума. — Скоро ще дойда при теб.

Нито стражът, нито шерифът възразиха и Мег се остави да изведат нея и Инок от оживения двор. Държеше раменете си изправени, беше вирнала брадичка и докато се отдалечаваше от Грешъм, не се обърна нито веднъж, въпреки че цената за това самообладание беше висока.

Споменатото жилище се оказа доста голяма каменна къща. Издигаше се встрани и зад двореца, сред големи дъбове. Мег веднага се възхити от къщата, която ѝ напомни за тази на нейните родители, за Радклиф Хол, въпреки че тази тук беше в далеч по-добро състояние.

Нейният спътник ѝ помогна да слезе от Инок, отвърза вързопчето ѝ, за да може тя да вземе вещите си със себе си. Вратата се отвори и на прага се появи слугиня в рокля от груб плат и с коса, която, за разлика от дивата грива на Мег, беше скрита под забрадка.

— Поздравете, моля, лейди Седжуик с добре дошла — заповяда войникът, но го направи много мило. Лордът скоро ще дойде при нея.

Младата жена поздрави Мег с поклон и я въведе от студа в къщата, после по пода покрит с тръстика до една камина, в която гореше малък огън. Мег изведнъж потрепери, кожата ѝ настръхна и тя обгърна тялото си с ръце. Беше копняла за буен огън и се запита дали трябва да изясни недоразумението и да каже, че не е съпруга на Седжуик.

Слугинята пое вързоп на Мег.

— Ще напаля по-силен огън в спалнята, милейди — каза тя с поразителна проникателност, — ще ви донеса и гореща вода, ако

пожелаете.

— О, да! — възкликна Мег, готова да се разплаче от благодарност. Каза си, че може да запази засега тайната за себе си. — О, да, толкова го желая, много ви благодаря.

Отговорът беше усмивка и още един дълбок поклон.

— Моля ви, разположете се тук, милейди, докато ви приготвя банята и леглото. Ще отида и в кухнята да ви заръчам нещо за ядене.

С тези думи жената излезе, а Мег се сви до огъня, радостна, че ще хапне, ще се измие и ще се стопли. Въпреки че през всички тези дни и нощи с Грешъм и шерифа по пътищата и през полята, нито веднъж не се беше оплакала, сега, когато щеше да се наслади на лукса и комфорта на Уиндзорския дворец, лишенията, които бе изпитала, ѝ се сториха непоносими.

Огледа се. Холът беше толкова огромен и зле осветен, че Мег не виждаше стените, а само плътни сенки. Имаше някакви мебели, груба маса с по една дълга пейка от двете ѝ страни, няколко стола с високи облегалки близо до камината.

Тя се отпусна на един от тези столове и простря студените си крака към слабия огън.

Жената най-сетне се върна и съобщи, че огънят в спалнята се е разгорял добре и Мег може да се стопли там. По пътя през хола и после по широката дървена стълба нагоре, тя изпълни молбата на Мег, каза, че името ѝ е Алена, а мъжът ѝ се грижи за свинете на краля.

Спалнята се оказа приятна изненада, защото беше с много и високи прозорци и изпълнена с толкова светлина, колкото можеше да проникне през един зимен ден. В камината гореше весел огън и ближеше лакомо големите цепеници. На светлината на пламъците тя видя маса и два стола, които канеха на изобилна трапеза.

Срещу прозорците имаше широко легло с много възглавници и кожени завивки, с тежки завеси, които можеха да се дръпнат, за да спират студа.

Но най-хубавото беше голямата вана в единия ъгъл на стаята, здраво опряна о пода и облицована с чудесни рисувани плочки.

— Това е трофей от първия кръстоносен поход — каза Алена, която последва Мег до дългата квадратна вана — същинско произведение на изкуството — и надникна в нея. Алена се наведе и издърпа малка месингова пластинка, закриваща отвора, през който

трябваше да се изтича водата. — Щом свършите, водата ще изтече през една тръба.

Мег бързо се прекръсти, смаяна и малко уплашена.

— Аз ще напълня ваната, докато вечеряте, милейди — заяви Алена с разбираща усмивка.

— Това е същинско чудо — каза смаяно Мег, коленичи до ваната и прокара ръка по разкошния, широк и пъстър ръб. — Не разбирам защо всеки дом в Англия да няма такава вана.

— Повечето хора ги е страх да се къпят по-често — въздъхна Алена. Твърдят, че човек можел да се простуди, а после и да хване чума.

— Глупости — каза Мег и стана. — Мисля, че човек може да се разболе от мръсотия и от лоша и слаба храна. Каква вреда може да причини най-обикновено изкъпване? Тя продължи да говори, без да получи отговор. — Докато бяхме в Сейнт Суидънс, сестрите ми и аз се изтърквахме от глава до пети при всяка възможност.

Сърцето на Мег се сви от мъка, защото беше изненадала сама себе си, споменавайки близначката си и Елизабет и беше издала, че манастирът е бил толкова дълго нейният истински дом.

Не беше напреднала ни най-малко в търсенето на Габриела, а клетата Елизабет беше може би вече мъртва, а крехкото и тяло черно и подуто от чумата. Тя примигна, за да не се разплаче, но след това продължи с прекалено висок глас.

— Моля те, Алена, побързай, защото според мен горещата вода е по-добра от всяко лекарство.

— Както обичате, милейди — каза Алена и излезе.

Останала сама, Мег влезе облечена във ваната и изпъна крака. Дори сложила и глава на дъното, не можеше да стигне с пръстите на краката другия край на ваната.

Беше се отпуснала в очакване на благотворното въздействие на вдигащата пара вода и сапуна, когато чу вратата да изскърцва. Изчерви се и седна, решила, че е влязла Алена, но беше Грешъм, застанал ухилен на прага.

— Човек би казал, че се чувстваш като в рая — каза той.

— Това тук е същинско чудо — каза тя, като имаше предвид ваната, но в гласа ѝ прозвуча мъка, защото тъгуваше по сестрите си. —

Погледни, тя е по-дълга от тебе, милорд. По-дълга е дори от кон с каруца. По-голяма дори от кладенеца в Сейнт Суидънс.

Грешъм се засмя, прекоси стаята, седна на ръба на ваната и присви очи, загледан в Мег.

— Да, чудесна моя лейди, тази вана е истинско чудо, което може да смае дори магьосник. Не се съмнявам, че ще ти хареса още повече пълна с вода.

Мег знаеше, че я закача, но не реагира.

— Мислиш ли, милорд, че и в твоя дом, където и да се намира, има такава вана?

Грешъм погали с длан бузата ѝ.

— Нищо не зная, мъничка моя Мег. Но ако няма, обещавам ти да заповядам да ми направят една и да ти я подаря.

Мег се изправи в огромната вана и склочи ръце около шията на Грешъм.

— Ти можеш да бъдеш изключително приятен спътник, стига да се опиташ — каза тя и го целуна леко по устата.

— Х-м. Струва ми се, че би трябвало да бъда нещо повече от спътник. И той сигурно би задълбочил близостта, ако някой не блъсна вратата зад него, за да я отвори.

— Милорд, милейди, аз... прощавайте... — изпелтечи уплашено Алена, притеснена, че им е попречила.

Грешъм въздъхна и прокара разперени пръсти през сплъстената си коса.

— Всичко е наред, момиче — каза той и се обърна към Алена, която с мъка крепеше огромен поднос. — Моля те, не бягай от нас, още повече че ни носиш храна.

Алена сложи подноса на малката масичка, застана до огъня в камината и приглади послушно полата на роклята си — движение, издаващо нервно послушание. Лицето ѝ беше пламнало и тя не можеше да гледа нито Мег, нито Грешъм в очите.

— Поръчах в кухнята да стоплят вода — каза тя. — Предполагам, че докато вечеряте и се поотморите, ще е вече гореща.

— Благодаря — каза Мег и излезе от ваната, за да седне до Грешъм. Беше прегладняла, защото този ден не бяха нито закусвали, нито обядвали — шерифът и Грешъм нямаха този ден късмет в лова из премръзналите гори и заснежената равнина.

Алена кимна, обърна се и напусна припряно стаята, затръшвайки шумно вратата зад себе си.

— Тя се страхува от теб — забеляза Мег с лукава игривост, отиде до масата и си взе голямо парче сирене. — Знам ли, може да си някой известен нехранимайко и женкар.

Грешъм си взе парче хляб и си наля от една кана вино в цинкова чаша.

— Може да съм бил и нещо още по-лошо — каза той сериозно.

Мег го погледна засрамено. Сред мислите си за Габриела и Елизабет и възбудата при вида на тази вана, беше забравила напълно, че стражите и техният началник бяха познали Грешъм.

— Ти каза ли им — на мъжете, които ни приветстваха имам предвид, — че не помниш какво се е случило, преди да се озовеш в Сейнт Суидънс?

Той поклати глава и дълго гледа в чашата, преди да отпие от виното. Гледаше я, сякаш тя беше прозрачна и виждаше през нея.

— Не — каза той. — Но Приг сигурно ще разкаже цялата история.

— Седни — каза много мило Мег. — И двамата сме край огън и под покрив. Имаме хляб и вино, и удобства.

Грешъм я погледна и сега, вече осъзнал присъствието ѝ, се усмихна.

— Да — каза той и кимна към стола до Мег. — Имаш право, милейди.

Когато тя продължи да стои, отново посочи стола.

— Седни, моля те. Не мога да седя, докато ти стоиш права. Мег се отпусна на стола и отхапа от парчето сирене, което беше държала дотогава забравено в ръка.

— Ти беше ли при краля?

— Не — поклати глава Грешъм. — Едуард лежи от някаква простуда и не приема никого, освен своята любовница Алис Пепърс.

— Ти познаваш неговата любовница? — попита смаяна Мег. Щом си е спомнил това, не е изключено да си спомни едно след друго още неща.

— Не — въздъхна той и отчупи от хляба, както замислен свещеник от причастие. — Това, че я нарекох по име още нищо не значи. Зная името на краля и дори имената на любимите му коне, и на

всичките му деца. — Мога да ти назова — посочи той към прозорците — освен това и имената на дърветата и животните в гората. Мога да идентифицирам растения и камъни и дори звездите на небето. Въпреки това нямам спомен за собствения си син, нито за жената, която го е родила, нито за мъжа на име Чалстри, който би трябвало да е най-добрият ми приятел. — Той помълча и я погледна измъчено. — Кажи, Мег — как е възможно това?

Мег не можеше да остане на мястото си. Тя стана, отиде при Грешъм и сложи леко ръка на рамото му.

— Това се случва понякога при много възрастни хора — каза тя. — Имала съм случаи да го наблюдавам в Сейнт Суидънс. Някои от най-старите калугерки си спомняха поразителни подробности от детството, но не можеха да кажат дали са закусили. — Тя разбра, че това не беше утеха за него и докосна бузата му. — Има ли тук някой, който може да ти разкаже нещо за твоя живот? Момчето на име Кирън може би?

Грешъм сложи ръка върху нейната и леко я притисна.

— Няма да напусна Уиндзор, преди да науча всичко, което трябва да зная, но то не е същото като спомена, нали така?

Тя го целуна по косата, която трябваше на всяка цена да бъде измита.

— Ще посетиш ли момчето?

— Да — кимна уморено той, но не ме питай кога. Продължаваше да държи ръката ѝ и я върна до нейния стол, без да става от своя. — Не съм готов да го видя още сега.

След това двамата мълчаливо се нахраниха, стоплиха се от виното и горещината на огъня. Навън отново валеше сняг, който за малко беше спрял. От небето падаха дебели парцали.

Според Мег сигурно беше минал час, когато чу слугите да изкачват стълбите, ако се съди по шума, бяха цял отряд. Тя избърза към вратата, за да им отвори, защото предположи, че носят вода. Така беше. Слугите внесоха огромни покрити казани. Шаловете на жените и палтата на мъжете бяха целите в сняг, а ръцете и носовете им зачервени от студа.

Мег преброи повече от дузина носачи на вода, а Алена ги следваше със сапун, кърпи и пешкири. Напълниха прекрасната вана

почти докрай и Алена изведе малката армия, без да погледне нито веднъж към Мег или Грешъм.

Мег смъкна с вик на радост мръсната пола и расото и хвърли и двете в огъня. Последва мръсната риза. Докато сваляше обувките, видя, че дрехите вече горят и пламъците бързо ги поглъщат.

Гола, но не и притеснена, Мег побърза да влезе във ваната.

Грешъм се разсмя високо, когато чу радостната ѝ въздишка.

— По-добре ще е да ми правиш компания, вместо да се разхождаш напред-назад и да виеш като чакал — извика Мег, преди да се потопи до брадичката в горещата вода, от която кожата ѝ пламна като в треска. — Ти няма да споделиш леглото ми, лорд Седжуик, ако си останеш толкова мръсен.

С висок вик на ужас и Грешъм хвърли дрехите си в огъня. След което се присъедини към нея във ваната. Двамата забравиха личните си грижи, не са замислиха и за това, че всъщност не са мъж и жена, както вярваха повечето хора в Уиндзор и си откраднаха малко щастливо време. Изтъркаха се взаимно, плискаха се безгрижно като деца в горещ летен ден в някой вир и излязоха от ваната чак когато водата стана студена и мътна, а те почнаха да треперят. Мег измъкна запушалката и водата забълбука през тръбата, отвеждаща в пода.

Изсушиха се пред огъня в камината и изобщо не използваша пешкирите. На плота на камината лежеше гребен, навярно Алена го беше оставила там, и Грешъм вчеса с него косата на Мег.

Мег не би могла да каже кога започна любовната игра и кога свърши. Помнеше само, че Грешъм я прегърна и я целуна. Известно време имаше усещането, че пламъците от камината са обхванали и тях и са ги погълнал, пламъци на насладата.

Бяха минали часове и вече беше тъмно, когато Мег дойде отново на себе си и осъзна, че лежи притисната към Грешъм под куп завивки, отпусната, задоволена и с почти суха коса.

Искаше да стане, притеснена, че не е забелязала как денят е преминал в нощ, но една ръка я дръпна обратно върху меките, напълнени с перушина дюшеци. Грешъм, който лежеше до нея, пъкна една ръка под задника ѝ, сложи лекичко другата на гърдите ѝ.

— Престани — каза Мег и го удари лекичко по ръката, но беше напразно, защото той продължи да я гали. Мег се отказа да му пречи.

Някакъв шум зад вратата разтревожи Мег, но Грешъм само подаде глава изпод завивките и викна:

— Я да се махаш!

— Грешъм! — извика Мег, когато той метна една кожа върху двамата, та да не ги смущава вече дори слабата светлина на камината. — Недей, може да ни носят вечерята.

Той я целуна и беше съвсем ясно за какво е гладен, само че който и да стоеше зад вратата, взе да дърпа резето.

Грешъм отново подаде глава.

— Не ме ли чу? — изрева той. — Казах ти да се махаш!

Вратата се отвори с трясък и Мег, затрупана от завивките, не можа да види какво става. Грешъм изруга и вече искаше да се надигне от дюшека, но преди да успее да се освободи от завивките, нещо прехвърча над главите им и се заби с отвратителен звук в горната дъска на леглото.

Мег вдигна очи нагоре и видя една кама да трепери, забита в дървото. Ако можеше да си поеме достатъчно дълбоко въздух, сигурно щеше да извика. Грешъм скочи от леглото, гол като новородено бебе и изрева от гняв като лъв.

— Каква е тази наглост?

— Умри, негоднико! — изрева някой в отговор, — ако се съди по пискливия, пресеклив глас, беше много по-малко и по-младо лъвче. — Умри и върви да гориш в ада!

— Само да хвърлиш още една кама — отговори Грешъм — и, кълна се, ще ти насиня задника!

— Още една кама? — Мег погледна отново към забитата в дъската на леглото, после се надигна и се взря в полумрака. Като се изключи слабата светлина на догарящия огън в камината, можеше да си помисли, че е в пещера, толкова тъмно и студено беше в стаята.

След няколко секунди очите ѝ свикнаха с това осветление и Мег видя Грешъм и някакъв висок младеж, всъщност момче, застанали до вратата. Русата коса, гневът и смъртоносната точност, с която ги беше замерил, ѝ казаха всичко, което трябваше да знае: това беше Кирън, синът на Грешъм. Бялата кожа на Кирън просветваше в тъмната стая като алабастр.

Мег усети насочения към нея поглед на момчето и видя как малката му ръка се склочи на дръжката на втора кама. Разбра с

ужасяваща яснота, че ако хвърли втори път, непременно ще улучи или нея, или баща си. Той и първия път не беше сбъркал, а беше улучил желаната цел.

С първата кама искаше да заяви, че е тук, да отправи предупреждение, да покаже колко сериозни са намеренията му и оръжието беше улучило набелязаната цел.

— Това твоята курва ли е? — попита момчето. Когато слаба светлина падна върху лицето му, тя видя как горят очите му.

— Това е лейди Радклиф — отговори спокойно Грешъм.

Кирън плю, но камата остана в ръката му, отпусната до тялото, но готова за ново нападение.

— Защо си домъкнал тая женска?

Гласът на Грешъм прозвуча меко, дори приятелски. Беше привидно съвсем спокоен, но Мег знаеше, че в него бушуват бурни чувства.

— Махни камата и ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш. Като те предупреждавам да внимаваш какво говориш.

Кирън отново плю.

— А защо трябва да имам доверие в пес като теб?

— За това няма абсолютно никакво основание — каза Грешъм.
— Като изключим това, че съм твой баща.

— Ти си един безименен помяр!

— В какво превръща това твърдение теб?

Мег си пое въздух, защото видя как пръстите на Кирън се свиха конвулсивно около дръжката на камата. В мига, в който тя реши, че момчето ще се прицели с оръжието, но не в баща си, а в нея, той пусна дръжката и камата падна на пода.

Грешъм не отиде да вдигне камата, а бързо се облече. Не посегна да вземе меча или камата, която продължаваше да стърчи в таблата над главата на Мег.

Кирън не помръдна от мястото си. Въпреки страха и притеснението, тя изпитваше известно уважение към момчето. Всеки друг, когото познаваше, би предпочел сега да избяга, вместо да изчаква, вкаменен като статуя, докато баща му, неговият враг, се готвеше да се занимае с него.

— Запали лампата — каза хладно и пренебрежително момчето и Мег не беше сигурна към кого именно се обръща, към нея или към

Грешъм. — Искам да я видя тая в леглото ти. Цял Уиндзор приказва, че ти била жена.

Мег започна да се приближава, сантиметър след сантиметър, към ръба на леглото, но когато го стигна, си спомни, че е гола. В този си вид не можеше, разбира се, да поздрави посетител, независимо от това дали е враждебно настроен или не, но успя все пак да намери илюзорна утеха в това, че се беше поотдръпнала от острието, забито в таблата на леглото. Едва много по-късно ѝ мина през ума, че е могла да вземе камата и с нея да се брани срещу непредсказуемия враг.

— Престани да зяпаш дамата — каза доста сдържано Грешъм. — Тя не е кобила, заведена на панаира за продан.

Кирън направи две крачки към леглото и Мег видя, че е присвил очи, повече от любопитство, предположи тя, отколкото от злоба. Не повярва нито за миг, че той е решил да я види на по-светло.

— Ще имам възможност да я разгледам по-добре — каза Кирън и сви рамене. — Не си могъл да си помислиш нито за миг, че съм способен да убия дамата или тебе, нали така? Ако исках да убивам, и двамата отдавна да сте мъртви.

Мег потрепери колкото и топло да беше в леглото, но страхът отдавна беше отлетял, заместен от желанието да издърпа яко ушите на красивото момче.

— Не се иска кой знае какво изкуство, за да убиеш беззащитна жена — отсече Грешъм. — Или мъж, когото си сварил гол в леглото му. Такова нещо може да извърши само страхливец.

— Още съм твърде млад, за да изляза срещу теб на бойното поле или на турнир — каза с нескрито съжаление Кирън и с омраза, очевидно прекалено тежка за момче на неговата крехка възраст. — Ужасно съжалявам, че няма да си жив, когато стана мъж и вече в състояние да те убия честно и почтено със собствените си ръце. За съжаление това удоволствие ще се падне на друг.

Зъбите на Грешъм проблеснаха на светлината на огъня.

— О, да, на комедианта — каза той. — Надявам се все пак за твое добро, че не си много привързан към онзи негодник.

Грешъм стоеше в тази тъмна спалня изправен срещу сина си и се бореше с противоречиви чувства. Част от него беше готова да се нахвърли веднага върху него, но в същото време толкова му се искаше да го прегърне. Беше готов да се закълне, че отсега нататък всичко ще се оправи и че той, Грешъм, ще се погрижи за това.

Нямаше никакъв спомен за това гневно дете, но не можеше и да отрече, че е негово. Кирън беше умалено копие на Грешъм, толкова много му приличаше. Сякаш той наистина е бил някога абсолютно същият, толкова добре разбираше гнева на Кирън, неговия инат и непреклонна гордост.

Слаб и изящен с панталон, риза и меки ботуши, Кирън очевидно нямаше никакво намерение да се предава. Напротив, сякаш стана още по-неотстъпчив.

— Да нямаш намерение да ми четеш конско на тема как трябва да се държи един син? — изръмжа той. — В такъв случай можеш да си спестиш усилията... татко.

Грешъм застана зад един от столовете и се хвана за облегалката. — Защо си дошъл, щом не желаеш да поговорим? — попита той спокойно. — При положение че нямаш намерение да убиеш дамата или мен?

Кирън явно преглътна, погледна изкосо Мег, която още не можеше да напусне леглото, защото беше гола, и седеше — нещо твърде рядко — без да продума.

— Може би искам да те попитам нещо, милорд — каза той след продължително тягостно мълчание, натъртвайки леко на титлата, но и с подчертано презрение.

Грешъм го изчака.

— Значи смяташ, че тази курва трябва да чуе каквото имам да ти казвам? — кимна Кирън към Мег.

— Лейди Радклиф не е курва и ще съм ти благодарен, ако го запомниш и ми спестиш необходимостта да ти издърпам ушите, ако

произнесеш думата, макар и само още веднъж. Тя може да чуе жалката ти тайна. Споделил съм с Мег всичко, което зная за теб, като признавам, че то е доста малко.

Грешъм усети, че е събудил у Кирън известно любопитство, въпреки че момчето се постара да не се издава.

— Да не твърдиш, че не си спомняш за мен? — попита детето, което беше вече почти мъж. — Що за глупост!

— Не е глупост — извика Мег от леглото, преди Грешъм да успее да каже нещо. — Грешъм е бил ударен по главата, ако сме разбрали истината, от някаква калугерка, и сега не си спомня нищо за предишния си живот.

Грешъм затвори очи.

— От калугерка ли? — попита проточено Кирън, развеселен.

— Нямах ли си свои думи, та трябва да повтаряш казаното от друг? — сопна му се ядосано Грешъм.

Момчето се ухили.

— От някаква калугерка — повтори той радостно. — Тангуин лесно ще се справи с теб, щом не си могъл да се защитиш дори от една божия сестричка.

Грешъм хвърли на Мег поглед, който ѝ заповядваше да мълчи, после се обърна отново към Кирън.

— Ще изпитам голямо удоволствие, когато се убедиш в противното — въздъхна той и разтърка очи. — А сега ми обясни каква почетна мисия те накара да нарушиш в такъв час интимната сфера на спалнята ми?

Кирън се поколеба само миг.

— Добре, искам да разбера следното. Защо си напуснал майка ми, защо си я оставил да умре при раждането на твоето дете? Защо изостави и мен?

Това беше въпросът, който Грешъм беше очаквал, от който се беше страхувал, въпреки това той го прободеше като с върха на копие, наострено и потопено в отрова.

— Не зная — отговори той с дрезгав глас.

Кирън пребледня. Дори на слабата светлина Грешъм видя как лицето му стана бяло като платно.

— Ти си не само пияница и нехранимайко, но и лъжец.

Грешъм въздъхна. Може наистина да беше всичко това, но може и да не беше, как да е сигурен.

— Разкажи ми какво съм — изрече той с мъка, но и гордо и посочи стола от другата страна на масата. — Аз ще слушам.

Недоверчивото голямо дете седна колебливо и събра над масата тесните си длани. Въпреки че беше капитулирал, Кирън си беше запазил достойнството и в държането му нищо не подсказваше да се е предал. Грешъм го погледна и се зарадва, че е създал това момче, колкото и нахално и трудно да беше.

На неговата възраст той, Грешъм сигурно много му е приличал.

Той седна на масата до сина си, притегли каната с виното, наля му пълна чаша и я подаде на Кирън през масата, по която имаше трохи хляб и кашкавал.

— Бях само на четири, когато ти ме взе от майка и ме доведе тук, за да ме възпитават заедно с копелетата на Ланкастър. После тя се разболя, от мъка, както ми казаха, и умря при раждането на второто ти дете.

Грешъм се опита да извика от дълбините на паметта си лицето на тази жена, но не успя. Мег изпълваше всяка частица от него, разума, сърцето му, неговата душа. Пулсираше във всяка фибра от тялото му и не оставяше място за друга. Въпреки че сега тя мълчеше, все още в леглото, той осъзнаваше нейното присъствие едва ли не по-силно от своето.

— Предполагам, че едно извинение няма да е достатъчно — каза той, взе си чашата и притегли каната към себе си, но веднага отново я отдалечи, защото гласът на сина му сякаш изкънтя в главата му. — Пияница...

— Така е — потвърди Кирън. — Това, че съжالياваш не означава нищо за мен. Така че продължи да пиеш. Чувал си, че не можеш да се откажеш, но можеш да се наливаш дни наред и въпреки това да се държиш на крака.

Грешъм скръсти ръце.

— Това твърдение се опира изглежда само на приказки — забеляза той. — Нали призна, че почти откакто си жив, съм бил за тебе само един чужд човек.

Кирън също скръсти ръце, сякаш повтаряйки жеста на баща си, но Грешъм предположи, че е било несъзнателно. Детето го мразеше,

очевидно беше, че се мъчи да обуздае гнева си, тъй че едва ли беше способно на толкова тънка подигравка.

— В такъв случай, колкото и неща да не знаеше, сигурно си наясно, че съм на дванайсет.

— Да — каза Грешъм. — Определих го по ръста ти. Впрочем твой приятел, комедиант и бандит, ми разказа преди няколко дена някои неща за теб. Имаше намерение да ме убие, за да ти достави, поне някакво удоволствие.

— Щях да съм му много благодарен — каза Кирън. Сега гласът му едва доловимо трепереше. Беше много далеч от желанието да се хвърли, зарадван от щастливата им среща, в обятията на Грешъм и все пак Грешъм не му беше безразличен. Беше го доказал като се беше появил, та макар и с кама в ръката.

— Нещастен ли се чувстваше сред копелетата на Ланкастър? — попита Грешъм, като много внимаваше да не покаже колко дълбоко е развълнуван. Помнеше не само имената на дървета и графства, на конете на краля, но и тези на децата, които Катрин Суайнфорд беше родила на Джон. — Лошо ли се отнасяха към теб? Изглеждаш здрав, як и висок за възрастта си, без каквито и да било следи от насилие. Облечен си добре, не ти липсва, изглежда нито един зъб и въпреки непристойната ти дрънканица, говориш добър английски. Сигурен съм, че можеш и да четеш и пишеш. Каж ми, да не би да спиш в тръстиките заедно с кучетата? Шибат ли те с камшик или те хранят с огризките от трапезата си?

Кирън стисна устни, личеше, че му струва големи усилия да се поотпусне.

— Не, не се отнасят зле с мен — призна той неохотно. — Не разбирам защо, но ти си сред любимците на краля, макар способността на негово величество да преценява хората напоследък очевидно не е вече същата, каквато е била. Та като твой син се радвам в двореца на известни привилегии.

— В такъв случай от какво се оплакваш, като изключим това, че според теб съм се държал зле с майка ти, която обожаваш? — Сега Грешъм нарочно нападаше момчето, опитваше се да изтръгне от него все повече подробности и така да разбере повече за собственото си минало. — Ако не греша, ти ме нарече лъжец, пияница и нехранимайко. С какво по-точно съм заслужил тези епитети?

Бързо и все пак не достатъчно бързо Кирън посегна към чашата и сигурно щеше да плисне виното в лицето на баща си, ако Грешъм не беше прочел това намерение в погледа му и не беше спрял ръката му.

— Не бива да се похабява доброто вино — каза Грешъм. — Кажми защо ме мразиш. Защото те взех от майка ти? Би ли предпочел да останеш при нея и да се вкопчиш с рев в полите ѝ?

Кирън скочи се мълниеносна бързина, въпреки че Грешъм продължаваше да стиска ръката, в която синът му държеше чашата.

— Искан да съм при теб! Можех да бъда твой оръженосец, когато потегли с Чалстри за Франция...

— Седни — каза примирително Грешъм. — Ти беше много малък, дори за оръженосец.

Момчето замълча известно време объркано, после се отпусна отново ядосано на стола, защото не му оставаше нищо друго. Когато Грешъм пусна ръката му, Кирън я дръпна като от огън, но личеше, че се е отказал от намерението да плисне виното в лицето на баща си.

— Мразя те. Ти ме отвращаваш. Би трябвало да те убия — тебе и курвата ти — при първия удобен случай.

Грешъм не обърна внимание на този изблик, сега въртеше бавно чашата си.

— Ти не можеше да дойдеш с мен във Франция — каза той. — Бойното поле не е място за хленчецо дете.

Лицето на Кирън се присви от гняв, но той учудващо бързо се овладя.

— Аз съм най-добрият оръженосец в кралството — каза той и въпреки че почти прошепна тези думи, светналите му очи говореха, че не лъже.

— Ти си не само невероятно нахален като някой сополанко, но и нафукан — каза Грешъм.

Мег стана най-сетне от леглото, увита в чаршаф, и докато се обличаше издаваше някакви гневни звуци. Грешъм и Кирън не поглеждаха към нея, бяха се втренчили мълчаливо един в друг, Грешъм замислено, Кирън упорито и неотстъпчиво.

Грешъм би предпочел Мег да беше останала в леглото, но знаеше, че тя ще се възпротиви, ако ѝ го предложи. В момента нейното присъствие можеше само да влоши положението, защото Грешъм нямаше намерение да остане безучастен, ако момчето я обиди.

Сигурно щеше да озапти Кирън, ако той посмее да унижи Мег по един или друг начин, а това би унищожило всяка възможност семейството отново да се събере, при това не само за тази нощ, но и завинаги.

Мег излезе от тъмния ъгъл и застана до масата, сложила ръце на хълбоците. Носеше златиста рокля, а кестенявата ѝ коса беше наистина разкошна.

Дори в този миг, седнал срещу този син, който с удоволствие би му прерязал гръкляна, близостта ѝ събуди у Грешъм сладко вълнение.

— Разкажи ми за майка си. Казваше се Моник, нали?

Грешъм възприе въпроса на Мег като удар в лицето, а Кирън се усмихна, макар и тъжно.

— Тя беше хубава, много по-хубава от вас, милейди.

Грешъм се наведе напред. Мег сложи ръка на рамото му и с някаква чисто женска магия успя да го въздържи.

— Трудно мога да го повярвам — каза спокойно Мег и не издаде с нищо, че отговорът на момчето я е наранил. — Но ти сигурно много си я обичал.

— Да, така е — каза с печална мекота Кирън, — за разлика от баща ми.

Това момче беше твърдоглаво, но не и глупаво. Знаеше как да нарани враг, въпреки че беше едва на дванайсет.

— Той е имал много любовници. Трубадурите още пеят за тях и... Тук той направи пауза и насочи погледа на сините си очи към Грешъм... за моя баща, за лорда.

— Песни ли? — попита Мег.

— Да — отговори Кирън. — Може би трябва да ви изпея една...

— Да не си посмял! — процеди Грешъм през зъби.

Кирън облиза устни, наведе за миг, сякаш уплашен, глава, но когато я вдигна, погледът му беше злобен.

— Но, милорд, та те възхваляват невероятните ти подвизи като рицар и като...

— Престани! — Грешъм почти прошепна думата, но тя сякаш изкънтя в стаята.

— ... любовник — доизрече Мег и изгледа хладно Кирън.

— Ех, вие сигурно знаете — каза Кирън с толкова ангелски израз на лицето и тон, че изминаха няколко секунди, преди Грешъм да проумее същината на забележката. После той скочи, толкова бързо, че

събори стола си, само за миг заобиколи масата и сграбчи момчето за яката.

Но Мег му препречи пътя и Кирън, който вече беше доказал, че може да прояви, макар и със закъснение, и разум, също скочи от стола си и хукна навън, сякаш подгонен от дявола.

— Няма да постигнеш нищо добро, ако го напердашиш — каза Мег и не му позволи да я отстрани от пътя си. — Освен това, милорд, не можеш да заличиш онова, което той каза, нито да върнеш обратно каквото и да било. Пусни момчето да си върви.

Грешъм дишаше тежко. След време успя, макар и с мъка, да се овладее.

— Това момче е същински демон! — изсъска той. — Чудовище, отхранено в ада.

За негово учудване Мег се разсмя.

— Така е — съгласи се тя. — Но ми се струва, че на времето и ти си бил същият. По-добре ще е, милорд, да се помъчиш да направиш Кирън свой приятел, преди той да стане мъж, защото в противен случай ще ти бъде много опасен враг.

Грешъм прокара ръка през косата си.

— Той има нужда от хубав пердах...

Мег погледна сериозно към отворената врата, сякаш още виждаше Кирън.

— Не, милорд, той има нужда от баща.

Грешъм се отдалечи от нея, за да затвори вратата и да сложи резето. После взе в ръка една от камите на Кирън, най-напред тази от пода, а после и тази, която стърчеше от таблата на кревата.

Завъртя в ръка камата, която беше иззвънтяла само на сантиметри от главите им и видя, че близо до дръжката са гравирани собствените му инициали.

Откъде имаше момчето това оръжие? Или той, Грешъм, му го беше оставил като смъртоносен спомен?

— Ела, милорд — каза ласкаво Мег. — Хайде да се върнем в леглото.

— Мег, защо не мога дори сега да си спомня какво е било миналото ми? — Той сложи камата на масата. — Нима никога няма да си върна паметта?

Тя го прегърна през шията, повдигна се на пръсти и го целуна с много любов.

— Утре сигурно ще научиш всичко, което искаш да знаеш и, ако се съди по забележките на Кирън, може би дори още повече.

— Да — измърмори той и погледна към вратата, вече грижливо залостена, за да спре сина му. Той въздъхна тежко и допря чело до челото на Мег. — Да.

Тя го целуна още веднъж и го остави да я отведе обратно в леглото. Той беше сънувал тъмнокоса жена, която горчиво плаче и го вика, но той се откъсва от нея, яхнал коня си, изправил гордо рамене и със студено, сякаш мъртво сърце.

Тя е била бременна, тази жена от кошмарите му и той знаеше, че е била негова съпруга и майка на Кирън, а също, че се е срещнал в Портсмут с Чалстри, граф Еджфилд, и двамата са потеглили с кораб за Франция.

Грешъм знаеше, че това е бил денят на раздялата, който Кирън му беше описал, с изключение на една малка подробност. Той не беше носил на ръце четиригодишно дете, за да го даде за отглеждане в семейството на Ланкастър.

На другата сутрин Мег се събуди преливаща от енергия. Не се изненада, нито се натъжи, когато разбра, че в спалнята е сама с Алена, която стоеше до камината и така беше засилила огъня, че от него хвърчаха искри.

— Надявам се, че си ми донесла нещо за ядене — каза Мег и взе златистата си рокля, която висеше на таблата на кревата. Облече я, преди да отметне завивките. — Умирам от глад.

Алена се усмихна весело и Мег се запита дали се чувства добре със задълженията си на слугиня и дали е щастлива със съпруга си, който пасе свине.

— Да, донесох ви плодове и хляб, а виното на масата е добро. Милорд вече закуси и излезе. Моли ви да го почакаете тук, ще се върне по-късно сутринта да ви вземе.

Мег измърмори нещо, мразеше да чака, но от любов към Грешъм щеше да се опита.

Тя седна на ръба на леглото, за да се обуе. После прекоси стаята, седна на един стол, прекръсти се, измърмори молитвата на трапеза и почна да яде.

— Кралят в резиденцията си ли е? — попита тя, след като поуталожи глада си и вече можеше да се наслаждава на храната, вместо да лапа като просяк.

В това време Алена оправяше леглото.

— Да, милейди — отговори тя. — Още е болен и в лошо настроение, защото не може да язди и да отиде на лов. — Сестра ми Мери работи в пералнята — каза тя вече по-тихо. — Та Мери каза, че чак там се чуват крясъците на негово величество, когато изпадне в ярост. Снощи например — ми разказа Мери — замерил с чашата любовницата си и залял най-хубавата ѝ рокля с вино.

Мег знаеше малко за краля, само че в младостта си бил блестящ воин. Него поданиците обичали и му се възхищавали, за разлика от неговия баща и предшественик Едуард II. Тя пак се прекръсти и потръпна, защото някои от сестрите в манастира разправяха, че баща му умрял от ужасна смърт.

— Предполагам, че когато човек е крал, той има право да измеря хората с каквото си пожелае — каза тя, повече за да поддържа разговора, отколкото за да изрази мнение по въпроса. Надяваше се, докато са в Уиндзор, да успее да зърне негово величество, но това беше всъщност сред най-последните ѝ грижи.

Най-голямата ѝ грижа беше разбира се Грешъм.

Комедиантът Тангуин беше в края на краищата престъпник и въпреки заканите си, едва ли щеше да се реши да дойде в Уиндзор. Ако ли се опиташе да осъществи заканите си, шерифът щеше веднага да разбере, че тъкмо той е мъжът, когото търси, и да го арестува.

Не, сега най-голямата опасност беше Кирън. Кирън, красивото, изпълнено с омраза, невероятно интелигентно момче, което знаеше за миналото на Грешъм много повече, отколкото беше казало и затова имаше възможност да нарани баща си повече от който и да било друг.

— Милейди? — попита загрижено Алена, изтръгна я от мислите ѝ и я върна в студената, слънчева сутрин. — Толкава сте бледа. Да не сте хванала треска от къпането?

Мег се усмихна.

— Добре съм, Алена — каза тя, хвана загрубялата ръка на слугинята и за да я увери, я притисна към челото си. — Нали виждате, не ме е хванала никаква болест — разсмя се тя. — Банята ме спаси, не ме погуби. Готова съм да се къпя всеки ден, стига да е възможно.

Алена я погледна учудена, дори ужасена.

— Всеки ден ли, милейди? — Тя се прекръсти с широко отворени очи и пламнали бузи. — Да, ама кожата ви може да изтънее като парче плат, което са прали прекалено често.

— Глупости — каза весело Мег и се запита кога ще е уместно да подкани Алена и нейния легион слуги да стоплят вода за следващата разкошна баня и да я донесат в спалнята. — Лордът ми обеща да ми подари един ден такава вана, за да я използвам когато си пожелаея.

Поне част от ужаса на Алена премина във възхищение.

— Вие сте много смела, милейди — каза тя. — Но нима не познавате дома на вашия съпруг с всичко в него?

Мег поклати глава. По някаква причина доброто ѝ настроение леко се помрачи и усмивката угасна на устните ѝ.

— Никога не съм била там. — Тя въздъхна и за пръв път си послужи с лъжа. — Женени сме една от няколко седмици, освен това лордът беше ранен. Сега много неща не може да си спомни.

Алена отново отвори широко очи.

— Не може да си спомни къде живее, така ли, милейди?

Мег понечи да възрази, но вместо това въздъхна и поклати глава.

— Мисля, че не — призна тя шепнешком. — А ти какво знаеш за лорд Седжуик, Алена? Нали си го виждала и преди?

Слугинята се поколеба, изглежда прецени риска, но после отвърна:

— Да, милейди. Той е известен човек, приятел на Ланкастър и на Черния принц, и на Чалстри, граф Еджфилд. Дори кралят го нарича свой приятел...

— Така ли? А има ли семейство, Алена?

Алена потрепери. Мег хвана ръцете ѝ, стисна ги, за да я успокои. Алена ужасно се изчерви.

— Искам да кажа, че бащата на вашия съпруг е граф.

Мег беше ужасно щастлива, едва щеше да изчака възможността да съобщи новината на Грешъм. Той сигурно щеше да се зарадва да научи, че има някъде близък роднина...

После се спомни за своя покоен баща и за Кирън и радостта ѝ угасна.

— Къде? Къде е лорд Седжуик старши? Тук ли е?

— Не, милейди, той е в имението си, доколкото зная близо до Лондон. За него нищо не мога да ви кажа...

— О, сигурно можеш — настояваше Мег, защото очите на Алена я бяха издали. Тя знаеше повече, може би много повече, отколкото беше готова да каже.

— Милорд и неговия баща, графът, са се отчуждили, милейди. Причината е една жена, покойната майка на младия Кирън...

Мег отдавна беше забравила закуската си. Беше излишно да пита откъде една слугиня може да знае такива неща; спомни си за Кирън, който се подигра на баща си, споменавайки за песни на трубадурите.

Всички знаеха истината — с изключение на Мег и на самия Грешъм.

— Разкажи ми нещо повече — помоли много мило Мег.

Устната на Алена потрепери.

— Казват, че графът лишил сина си от наследство — продължи тя тихо и сякаш насила.

— Защо?

— Ами той... Алена преглътна, после продължи. — Той се оженил, но после напуснал жената и отказал да признае детето ѝ. Когато тръгвал на война, тя вървяла подир него в дъжда, но той все не желал да говори с нея. Тя била бременна с неговото бебе, но той въпреки това нямал милост за нея. Най-сетне заповядал на един от хората си да я отведе където ѝ било мястото. Тя била мокра до кости, а и душевно сломена. Починала още преди да настъпи следващия ден, милейди, от мъка и от треска, а бебето умряло заедно с нея.

Очите на Мег пареха от сълзите, които не искаше да изплаче, въпреки че историята беше толкова прочувствена и тъжна. Не вярваше в нея, защото познаваше Грешъм, познаваше душата му и същността му, въпреки че не познаваше миналото му. Не, той не беше способен да стори онова, за което пеят трубадурите.

— Алена, такива истории често са лъжа, а не истина — каза тя меко.

— Така е — съгласи се Алена, но с все същия тъжен израз на лицето.

Мег се накара да се усмихне, за да поуспокои Алена, но и себе си.

— Край на тъжните истории — заповяда тя. — А сега ми кажи къде бих могла да открия младия Кирън?

— Но, милейди, нали трябва да почакаете...

— Аз не съм птиче, кацнало на пръчката си в кафеза, което чака кога ще му наредят да чурулика. Кажете, моля ви, къде е Кирън?

Алена въздъхна.

— Той е оръженосец, милейди и сега се грижи, може би, за конете на господаря си, но може да е и в оръжейната, и дори на плаца...

— Плаца ли? — измърмори уплашено, но и ядосано Мег и тръгна към вратата. Кирън е още момче и няма какво да търси на опасни места, въпреки че е оръженосец. Тя ще го намери и ще го върне на сигурно място, преди да му се е случило нещо.

— Но, милейди, нали нямате намерение да ходите на бойния плац? — попита Алена, готова да я закълне да не го прави, и веднага изтича подир Мег. — Кирън е свикнал с такива места, но вие, вас някой кон може и да ви стъпче...

Мег беше вече на прага и вдигна полите на роклята си, за да слезе по стълбата.

— Не съм чак толкова глупава, Алена — отговори тя рязко. — Та да се навра под копитата на някой кон.

Алена съвсем се разстрои.

— Умолявам ви, милейди, тези рицари са много сурови мъже...

— Аз нямам работа с тях — отговори Мег, която вече прекосяваше бързо хола. — Ще търся Кирън и никой друг.

Алена бързаше редом с нея и мърмореше нещо, което звучеше като молитва.

— Аз ще се погрижа да го доведат, милейди...

Мег вече беше стигнала до пътната врата. Отвори я и излезе навън, в студения ден. За миг спря, заслепена от слънцето, когато погледна лъскавия, замръзнал сняг. Нямаше да е трудно да открие учебния плац на рицарите — шумовете, които долитаха от там, цепеха въздуха и ясно се чуваха звънтенето на мечовете, ругатните и цвиленето на конете.

Диваци, помисли си Мег и закрачи без колебание към източника на глъчката.

Алена бързаше до нея.

— Там има мечове — предупреждаваше тя, останала без дъх и кършеше ръце. — И копия, и арбалети. А конете им са огромни, милейди, с копита като тепсии.

Мег се спря за времето, което ѝ беше необходимо, за да изгледа мрачно слугинята.

— Щом толкова се страхуваш, Алена, съветвам те да не идваш с мен.

И забърза нататък.

— Но милорд ме помоли да не ви изпускам от очи...

Мег тръгна още по-бързо.

— Помолил те е да ме пазиш? Е, трябвало е да знае, че е невъзможно, а сега го знаеш вече и ти.

— Да, милейди, каза покорно Алена, но продължи да върви редом с Мег. — Как мислите, дали ще заповяда да ме нашибат?

— Ако го стори — отговори ѝ Мег, която вече чуваше, че звънтенето на мечовете и виковете са станали по-силни, — ще имам грижата той горчиво да съжалява.

Войници и слуги направиха смаяни път, когато зърнаха Мег, приближаваща с решителна крачка. Трябваше може би да си вържа косата с кърпа, а не да я нося пусната по гърба като някоя курва, помисли си тя, но нямаше смисъл да съжалява чак сега за грешката си. Всички я бяха видели, грешката беше направена.

Тя заобиколи някакво каменно здание и плацът беше вече пред нея. Рицари, едни с броня, други само по бойно облекло, се упражняваха усърдно, въртяха мечове и, както я беше предупредила Алена — хвърляха копия. Истинската битка, каза си смутено Мег, не може да е по-страшна, само дето там се пролива кръв.

Тя спря за миг край плаца с ръце на хълбоците, присвила очи срещу ослепителното зимно слънце и затърси с поглед Кирън в мелето.

Той стоеше наред с множество, мръсен, окървавен и сияещ от удоволствие. За миг Мег изпита глупава гордост, но после разумът надделя.

Тя крачеше сега през множеството, сред конници, които кръстосваха копия. Щом се добра до Кирън, тя го хвана яко за ухото и го измъкна от плаца.

13

— Да не искаш да те убият? — изгледа я гневно Кирън, с лице зачервено до корените на русата коса и свил мръсни ръце в юмруци. За миг ѝ се строи, че в гнева си ще ѝ посегне, но дори да бе имал такова намерение, той успя да се овладее.

— Как посмя? — изсъска той, забравил всяка учтивост. Излъчваше такава омраза, че Мег щеше да я дострашее, ако не беше, въпреки височината си, все пак само едно дете. Бяха стигнали края на плаца и вече донякъде на сигурно място, но Мег още усещаше сърцето си в гърлото. С вътрешния си поглед виждаше кръв и смърт.

Тя си пое дълбоко дъх, за да си върне поне донякъде равновесието. Колкото и трудно да беше това момче, колкото пренебрежително и неуважително да се държеше, тя почваше да го обича. Каквито и чувства да го вълнуваха, той беше син на Грешъм.

— Прекалено си млад... — прошепна тя.

В сините очи проблеснаха мълнии.

— Аз съм оръженосец! — заяви той.

В този миг толкова приличаше на баща си, че Мег за малко не се засмя, но усетът ѝ подсказа да не го прави. Вместо това тя се наведе колкото можеше по-ниско и носът ѝ почти докосна момчето.

— Ти си дете — отговори му тя.

Близо до тях се беше струпало същинско множество и някои мъже, груби типове, както Алена я бе предупредила — сега се хилеха, обиждаха Кирън с възклицанията си и така разпалваха още повече гнева му.

— Слушай дамата, малък лорде — крещеше един.

— Дошла е да ти избърше носа — опитваше се да го унизи друг.

— Ей, внимавай, че току-виж те прелъстила! — извика още един.

— Защо ли не съблазни мен, ако толкова ѝ се ще — предложи трети и Мег усети как кръвта нахлува в лицето ѝ.

Последната забележка беше посрещната с голяма веселба и същински рев на тълпата. На Мег намесата на тези простаци ѝ дойде

до гуша. Тя се дръпна от Алена, която напразно се мъчеше да я възпре, приближи се към мъжете и остави разгневения Кирън зад гърба си.

— Ще ви бъда благодарна, ако не си врите гагите където не ви е работа! — заяви ядосано Мег на мърлявата компания, все още с ръце на хълбоците. Лицето ѝ пламтеше и тя знаеше, че очите ѝ хвърлят искри. — Младият лорд Седжуик е син на моя съпруг и бих искала да поговоря с него на четири очи!

Тя чу как Кирън простена. Беше явно отчаян, но дори да знаеше истината, все пак не обясни на останалите, че Мег и Грешъм всъщност не са женени. Тя се учуди на мълчанието му, защото изпускате наистина чудесната възможност да ѝ отмъсти.

Тя обърна гръб на рицарите — някои я зяпаха смаяни, други явно се опитваха да си приберат усмивките — и се обърна към Кирън. Едва когато видя израза на изцапаното му лице, осъзна каква огромна грешка е направила. За съжаление Мег беше израснала сред жени, затова знаеше твърде малко за нрава на мъжете, още по-малко за този на момчетата.

Една сега, но твърде късно, разбра, че в желанието си да предпази Кирън от опасност, го беше направила за смях. Ако някога е имало възможност между тях да се установи мир, сега тя я беше пропиляла безвъзвратно.

— Направих те за срам — каза тя тихо. — Ужасно съжалявам.

Кирън дълго я гледа побеснял, после плю и само за малко не улучи полата на роклята ѝ. Повече от ясно беше, че обикновено извинение, колкото и да е искрено, ще си остане недостатъчно.

— Върни се в спалнята си — изрече той, но тихо и сподавено. Очите му, сега с цвета на замръзнала метличина, я изгледаха презрително, спряха се на измачканата ѝ рокля, на разпуснатата коса. — Не се съмнявам, че баща ми, лордът, те чака, за да си направи с теб още един наследник!

Мег отстъпи крачка назад, сякаш я беше ударил. Но после и в нея се надигна гняв. Тя пристъпи отново към момчето и замахна, но някой ѝ попречи да го удари.

Грешъм стоеше до нея. Държеше ръката ѝ, без да ѝ причинява болка, но много здраво.

— Хайде, стига — каза той спокойно. — Престанете и двамата.

Кирън отметна глава, очевидно за да плюе отново, но Грешъм беше пуснал Мег и сега хвана здраво сина си за брадичката, за да му попречи да го стори.

— Вече казах — повтори Грешъм и хвърли на зяпащите рицари презрителен поглед, преди да се обърне отново към Кирън. — Престани! — той сниши глас, тъй че само синът му и Мег да могат да го чуят. — Ако смяташ, че вече достатъчно са те унизили, момче, плюй още веднъж, но тогава ще разбереш какво е истинско унижение. Кълна се в бога, ще ти смъкна с камшик кожата от задника, тук и сега и пред очите на цял Уиндзор.

Кирън се замисли и преглътна.

— Вината е моя, милорд — подхвана Мег, дано заглади някак необмислената си постъпка. — Трябваше просто да те изчакам...

— Мълчи — прекъсна я Грешъм, без дори да я поглежда. — Какви ще са последиците за теб, още не съм решил, освен че ще са от по-интимен характер от тези за Кирън.

Мег преглътна резкия отговор, който вече й беше на езика. Беше ужасена и то с основание, но тъкмо сега и на това особено място не намери повече смелост от Кирън и не посмя да протестира.

Грешъм побутна уж леко Кирън, за да го отпрати, момчето залитна, но веднага си възвърна равновесието. Това накара баща му леко да се усмихне.

— Какво е ставало тук? — попита той.

— Ами тя — изсумтя момчето и посочи с мръсен пръст към Мег, — изтърси се на плаца, хвана ме за ухото и ме задърпа като да съм избягало от къщи хлапе.

Мег се беше втренчила в краката си.

— Страхувах се за живота му — каза тя тихо, но вече ядосано и упорито. С необмислената си намеса наистина беше предизвикала тази мъчителна ситуация, но страховете й бяха надделели. Искаше да предпази детето от нараняване, кой знае, може би и от смърт.

— Момчето е отраснало сред сражаващи се мъже и тяхното оръжие, каза с разбиране Грешъм. — Той избягваше да поглежда Мег, беше спрял погледа си на Кирън, който се беше поовладял, но беше ясно, че все още е готов всеки миг да избухне. — Както разбирам, иска да стане войник.

— Миналата нощ вече ти казах какъв искам да стана — натърти Кирън и Мег чу нотки на надежда, едва доловими в прозвучалия нахално глас.

Грешъм въздъхна като човек, почти смазан от тежък товар, но вече примирен.

— Прекалено си раздразнителен, за да станеш рицар — изрече той тъжно и отново, вече по-тихо въздъхна. — В никоя армия няма да се намери място за капризен и кибритлия човек като теб. Или някой от собствените ти началници ще те нашиба до смърт, защото си казваш мнението за прекалено много вероятни несправедливости и не чуваш какво ти се заповядва, или ще те убият в някое сражение.

— Не съм нито капризен, нито кибритлия!

Грешъм се усмихна по начин, който събуди дори у Мег желание да го удари. Сега вече не можеше да си представи какво ще му струва на Кирън да запази спокойствие.

— Върни се и си продължи игричките на войник — каза Грешъм, като натърти леко на „игричките“, но преди да се обърне, за да си тръгне, протегна сякаш размислил в последния миг, ръка и разроши косата на момчето.

Кирън и досега едва се сдържаше, но този път не издържа. Сякаш камък, изстрелян от катапулт, той удари Грешъм в гърба, с което ужасно зарадва зяпачите. Едва сега Мег съобрази, че откакто Грешъм е в Уиндзор нито той, нито тя се бяха погрижили за възпитанието на Кирън.

Момчето беше стиснало Грешъм за гърлото и беше ясно, че въпреки слабото си тяло, беше много силно. Грешъм издаде висок звук. Изпърво Мег го възприе като гневно изръмжаване, но скоро й стана ясно, че беше нещо съвсем друго.

Смях.

С леко движение Грешъм прехвърли Кирън през мускулестите си рамене и момчето се стовари с такава сила по гръб в краката на баща си, че се чу как се задъхва. Кирън лежа сякаш цяла вечност като риба на сухия бряг на някой поток. После се надигна на лакти, явно готов да нападне отново, колкото и да беше неразумно.

Преди момчето да успее да се надигне, Грешъм се ухили, поклати глава и за да го притисне отново към земята, сложи крак на гърдите на Кирън, който дишаше тежко.

— Държиш се като котарак, който се е омотал в трънак — каза Грешъм. — Научи се да пазиш разсъдъка си ясен, тогава може и да станеш войник.

Кирън дишаше забързано и трудно.

— Ако Тангуин се появи...

Грешъм дръпна крака си.

— Комедиантът вече е тук, но допускам, че това няма да ти е от помощ. По заповед на шерифа той е бил арестуван. Обвинен е, освен всичко друго, и в кражба.

Толкова съвършено оформеното лице на Кирън сега пламна.

— Лъжеш!

— Иди в затвора и се убеди сам — отговори Грешъм. След което хвана Мег за ръката и я поведе със себе си.

Не каза нищо, но я държа все така здраво, докато не се озоваха сами в спалнята, която така хармонично бяха делили предишната нощ.

— Къде ти беше умът? — попита Грешъм, но сега явно по-скоро разсеян, отколкото ядосан. Той спря до масата, взе си парче хляб, останало от закуската на Мег и отхапа от него. — Онези мъже там ще измъчват Кирън до Второ пришествие, за него няма да има миг спокойствие и един господ знае как ще си възвърне уважението, необходимо, за да им се опре.

Мег не беше вече толкова лекомислена колкото преди и не избърза да отговори. Да, съжеляваше, че е изложила толкова зле Кирън, но още не беше готова да си го признае.

Тя намери кърпа и си върза косата, както би трябвало да го направи още преди да излезе от къщи.

— Исках само да разпитам Кирън за песните — каза тя. — Онези, които трубадурите пеят за теб. Казах си, че от текста ще мога да разбера нещо за миналото ти. — Тя помълча и прехапа устна. — Освен това, трябва да признаеш, че не аз повалих момчето на земята, и не аз сложих крак на гърдите му. А тъкмо това ще предизвика злостни забележки на подобните нему.

— Има късмет, че не направих и нещо повече — каза потиснато Грешъм. — Все пак едно е да получиш пред свидетели заслужено наказание от баща си, но съвсем друго някаква жена да те унизи пред всички. — Докато говореше, той гледаше през обкования с желязо прозорец. Видимо държането му почти не се беше променило, гласът

му звучеше приглушено и той сякаш виждаше нещо недостъпно за Мег. — Не е бивало да закачаш момчето. То е като язовец с трън в лапата и с остри зъби, подивял е от болка и готов да ухапе който му падне.

Мег си пое дълбоко въздух. Опита се да смени темата и да даде на разговора друга, по-оптимистична насока.

— Вярно ли е, че Тангуин е в Уиндзор и вече е в затвора?

Грешъм най-сетне я погледна.

— Да.

— Не мога да повярвам, че е бил толкова глупав да дойде тук.

— Нехранимайкото се надява на близостта си с Кирън, а той ще е бъдещият граф Седжуик, когато моят високоуважаем и благороден баща се озове в царството небесно. Въпреки че сега е само оръженосец, Кирън ще разполага скоро с много земи и злато, както и със свързаното с тях влияние.

На Мег ѝ секна дъхът.

— Твоят баща? Искаш да кажеш, че вече си го спомняш?

Погледът на Грешъм не беше весел, лицето му беше бледо като платно, а бузите му хлътнаха като онази сутрин, когато Мег и Елизабет го намериха да лежи в безсъзнание в нивата с тикви на манастира.

— Не — каза той. — Все така нищо не си спомням. Но тази сутрин прекарах много време с краля, а той, отегчен от неразположението си и затова кавгаджийски настроен, реши, че трябва да ми разкаже повече подробности, отколкото някога съм желал да чуя. Аз съм единственият син на граф Седжуик, но двамата с баща ми сме скарани. След смъртта на баща ми, а кралят каза, че бил в напреднала възраст, титлата ще наследи Кирън и дори ако момчето още не го знае, което е малко вероятно, Тангуин, който изглежда е утешавал покойната ми съпруга, несъмнено го знае.

Значи поне казаното от Алена беше вярно. Грешъм е бил пропъден с безчестие от дома си. Мег се приготви да чуе и останалото.

— Седни, моля те — каза Грешъм и посочи един стол.

Сега, каза си отчаяно Мег, ще ми разкаже за жената. За майката на Кирън.

Тя седна, скръсти ръце в скута и зачака, изправила гръб като свещ и мълчалива.

— На мястото на баща си и аз щях да пропъдя такъв син — каза след продължително мълчание Грешъм. Той не седна, а застана зад стола срещу нея, толкова силно вкопчен в облегалката, че кокалчетата на ръцете му побеляха. — Нарекох Кирън чудовище и демон, но Мег, както е вярно, че бог е жив в сърцата на светците и девствениците, така е вярно и че малкият нехранимайко е сто пъти по-добър от мен!

Той помълча отново, но Мег не го подкани да продължи. Нито се опита да го успокои с думи, той щеше да продължи когато се почувства в състояние да го направи. Щеше по свой начин да намери след време и успокоение.

В състоянието, в което се намираше сега, никакви думи не можеха да изтръгнат Грешъм от ноктите на мъката, която го държеше здраво.

— Моник, майката на Кирън е била по думите на краля хубавичка, мила и дори целомъдрена. Баща ми уредил брака ни, както са се уреждали толкова женитби — съюз заради изгоди, а не и по любов, затова съм отказвал да се ожения, но в края на краищата не съм могъл да попреча на този брак. Изпратили вместо мен представител с пълномощно, брачната клетва била произнесена, документите подписани и узаконени. После съм отишъл, макар и против волята си, при нея, направил съм ѝ дете и съм прекарал по-голямата част от следващите години в пиене и курварлък. Баща ми ме предупредил: дръж се както подобава на бъдещ граф, в противен случай ще те лиша не само от наследство, но и от името ти. Аз не съм послушал графа, присъединил съм се към своя приятел и млечен брат Чалстри Еджфилд и неговата армия и съм участвал във войната във Франция. Аз наистина съм напуснал жена си по ужасния начин, за който спомена Кирън, но преди това съм ѝ направил още едно дете. Тя умряла заедно с детето... — Грешъм не беше в състояние да продължи, той пое дълбоко въздух и бавно го издиша. — Изглежда Тангуин е занесъл сина ми на Ланкастър за отглеждане, въпреки че Кирън си спомня друго. Нищо чудно, предполагам, като се има предвид, че момчето е било още съвсем малко, а комедиантът и аз, за съжаление, много си приличаме.

От закуската беше останало вино, Мег напълни чашата и я побутна безмълвно към Грешъм. Той се поколеба, но после пое чашата с трепереща ръка и я пресуши на няколко глътки.

— Може загубата на паметта да е истински благослов за мен — каза той дрезгаво.

Сега Мег заговори за пръв път откакто Грешъм започна да ѝ разказва какво е научил за миналото си.

— Не — каза тя. — Не.

Над тях отново надвисна тишина, този път още по-дълбока от преди, като тежест, която почти смазваше и двамата.

Грешъм прокара ръка през разчорлената си косата и отиде отново до прозореца, обърна гръб на Мег и се загледа навън.

— Тази нощ ще вали — каза той. — Виждам го по облаците.

Мег не каза нищо за времето.

— Грешъм, ти не си човекът, когото ти е нарисувал кралят. Онзи мъж не би рискувал да се разболе, за да погребее починалите от чумата. Нямаше и да тръгне доброволно като пленник на шерифа, за да докаже невинността си и нямаше да обича невръстния син, който говори само за желанието си да го убие. И преди всичко този мъж нямаше да е способен да ме обича толкова нежно, колкото ме обичаш ти.

Грешъм се обърна най-сетне с пламнал поглед към Мег.

— Ти си твърде снизходителна, мила моя — каза той с горчивина — и лъжеш дори себе си. Нали стана свидетелка на гневното ми избухване, което не се различаваше по нищо от това на Кирън. Аз съм създал това момче, този малък сатана и то е наследило най-лошите ми черти.

Тя стана, приближи се бавно към него и сложи ръка на неговата. Мускулите му бяха корави и напрегнати.

— Ти да не си господ, който прави хората добри, или лоши? — попита тя спокойно и проникновено. — Освен това Кирън не е зъл. През всички тези години неговият баща му е липсвал, а сега най-сетне го е намерил. Държи се така, защото след всички тези години, през които е мечтал и се е надявал ти да се върнеш, сега се бои, че можеш да останеш недоволен от него и да не го приемеш.

Грешъм се усмихна тъжно и погали нежно Мег по бузите.

— Ти си едно прекрасно същество с богата фантазия. Много бих искал да си права в това, което твърдиш за моя син, но се боя, че просто си доброжелателна и мила и затова се лъжеш. Не надникна ли в очите му и не видя ли в тях омраза, не чу ли злобните му думи? — С

нетърпеливо движение той посочи изведнъж със същата ръка, допреди малко толкова нежна, към леглото. — Нали лежеше там с мен, когато милото детенце заби кама над главите ни.

— Той никога не е имал намерение да улучи някого от нас и ти го знаеш, милорд. Кирън е склонен да прави представления, нищо повече.

— В такъв случай ще стане може би комедиант като добрия си приятел Тангуин, когото толкова харесва, и с когото ще се залови за основното му занимание — да краде и убива.

Мег се усмихна леко, защото знаеше, че Грешъм не мисли онова, което казва, а Кирън само изрича големи приказки. Кирън и Грешъм реагираха по този начин, — а на тяхно място би го сторил всеки, разбира се и тя, — защото бяха усетили в душата си огромна рана, която са си причинил до голяма степен сами, със своите постъпки и грешки, но която са отворили и ударите на съдбата.

— Има ли смисъл да изливаш по този начин гнева си, милорд? — каза тя меко. — Ти скърбиш за миналото си, защото не можеш да си го спомниш, но времето отнема на всекиго от нас по нещо, не е ли така? Въпреки всичките ми спомени и моето бъдеще ще си отиде, както и твоето, а нашето утре лесно може да ни бъде откраднато — сега, днес, не разполагаме с нищо, което да можем да разменим срещу него. Какво искаш да си купиш с тази мъка? Още мъки и горчивини и омраза? Или искаш да избереш нещо по-добро, може би прошка? Надежда или търпение? Не се съмнявай, изборът ти ще е добър...

Грешъм обърна леко глава и опита вкуса на устните ѝ. Очите му се смееха.

— Любима моя, човек може да си каже, че си ангелът пазител, изпратен да ме изведе на верния път. Той дръпна кърпата, която тя толкова припряно и закъсняло си беше вързала, след като се върнаха от плаца и сега измитата ѝ коса се разпиля по раменете. — Целуни ме, моля те, а после ме изчакай тук — ще отида в затвора да поговоря с Тангуин.

Мег се освободи от прегръдката на Грешъм, объркана и малко уплашена.

— Пак ли ще ме оставиш сама, като куче, което е прекалено старо, за да върви редом с теб?

Грешъм протегна ръце към нея, но когато тя отново се дръпна, въздъхна и отпусна ръце.

— Говориш глупости и ти го знаеш — каза той, но спокойният му и мил глас ядоса Мег. — Затворите са мръсни и обикновено не са хубава гледка.

— Аз видях чумата. Кралският затвор едва ли ще е по-лош. — Тя дръпна кърпата от ръцете му, покри отново главата си и върза здраво краищата ѝ, както се бяха опитали да я научат жените в Сейнт Суидънс. — Ще видя отново този Тангуин и сама ще преценя каква заплаха е той за нас.

— Мога да ти спестя усилията, в момента е доста безсилен — каза напрегнато Грешъм и Мег забеляза, че гласът му е по-категоричен от обикновено. — Въпреки това все още имам чувството, че независимо от причините, той иска да сподели с мен и други неща.

Мег вдигна поглед към него.

— През нощта в дома на Беси, онова момче, Блoduин, каза нещо за Габриела и за Чалстри. Може да е разказал нещо на Тангуин.

Грешъм я хвана здраво за раменете и я погали. В очите му можа да прочете, че не очаква комедиантът да е много откровен, дори ако знае нещо за Габриела.

— Ами добре — каза неохотно. — Не се надявам да мога да те откажа.

— Не, няма да можеш — отговори тя спокойно. — Искам да гледам със собствените си очи този човек, докато разказва историите си, за да мога да преценя дали говори истината. Преразказ не ме задоволява.

Грешъм понечи отново да възрази, но се отказа. Най-сетне се обърна и тръгна към вратата, Мег след него, но на дипломатично разстояние и вече без да го притеснява с мненията си. Той можеше, справедливо или не, да я остави в тази стая, защото за нея думата му беше закон, поне при сегашното ѝ положение, когато всеки ги смяташе за мъж и жена, но той не го стори, навярно защото тя умело беше отстояла позициите си.

Въпреки това не бива да предизвиквам съдбата, каза си Мег, затова реши да се държи мирно и тихо и го погледна с покорна усмивка. Добър наблюдател щеше да разбере все пак, че се старее да върви редом с Грешъм, вместо да следва като товар в килватера му, а в сянката от качулката на наметалото главата ѝ беше вдигната високо.

Покорството на Мег беше всъщност илюзорно, защото в дълбините на сърцето ѝ беше оживяло същинско чудо.

Скрит в най-старото крило на двореца, затворът беше — както я предупреди Грешъм — тъмен и мрачен, вътре вонеше и беше невероятно студено. За каменните стени бяха заковани вериги, ръждясали и ужасни. Влажната слама на пода отдавна не беше сменяна и миришеше на гнило. От време на време преточваше плъх.

Лошата миризма не беше непоносима, но по свой начин не помалко ужасна от смрадта на чумата, защото и това беше място на страха и безнадеждността.

Тангуин беше сам в килията си, облегнал гръб на стената, навел глава.

Когато шумът му подсказа, че някой се приближава, той вдигна бързо поглед, но щом разбра кои са посетителите, прокара пръсти през косата си, гъмжаща от паразити, а после се втренчи отново във върховете на вехтите си ботуши.

— Защо си довел дамата на такова място? — попита той. Мег не беше сигурна дали тонът му е подигравателен или не.

— Не го направих с удоволствие — отговори Грешъм, без да поглежда Мег. Той се приближи към решетката и се хвана за нея с двете си ръце, сякаш той беше пленник, който мечтае за свободата.

В миг на прозрение, ярко като отблясъка на слънчев лъч върху водна повърхност, Мег разбра, че Грешъм наистина познава пленничеството. През толкова дълги години от живота си е бил отделен с непреодолима бариера от собствената си памет, както сега Тангуин беше откъснат от небе, земя и чист въздух.

Тангуин вдигна глава и срещна погледа на Грешъм, а Мег изпита въпреки всичко нещо като съчувствие към този мъж. Можеше да обвинява, разбира се, само себе си за положението, в което се намираще, но въпреки това беше мъчително да гледаш друг човек толкова да страда.

— Дошъл си да ме зяпаш със сатанинска радост, така ли?

Грешъм издаде някакъв звук, който изкънтя, рязък и горчив, въпреки че трябваше да е смях.

— Не — отговори той. — Не се радвам да те срещна при такива обстоятелства.

Погледът на комедианта се плъзна преценяващо към Мег и тя пламна от възмущение, но не би се унизила да го изрече. Грешъм се опита да я откаже да идва в затвора, сега гордостта не ѝ позволяваше да се оплаква.

— Наистина ли? — ухили се язвително Тангуин. — Странно ми е, че изобщо напускаш спалнята, след като имаш толкова удобен дюшек.

Думите му причиниха на Мег почти физическа болка, но тя нищо не каза.

Грешъм също мълчеше, но Мег не можеше да реши дали е премълчал от гняв или от презрение.

Въпреки че не се докосваха, тя усети как мускулите му се напрягат.

Тангуин се засмя.

— Трябва да простите на един беден комедиант лошото му възпитание, милорд, милейди.

— Длъжни ли сме? — попита Грешъм. Тонът му я накара да потрепери по-силно от всичко друго откакто се бяха спуснали в мрака, студа и вонята на кралския затвор.

— Я ми кажете, — избухна Мег — знаете ли нещо за сестра ми?

Погледът на Тангуин беше прикован към Грешъм и сякаш го пронизваше. Той не обърна внимание на Мег, а тя не можеше нищо да направи.

Комедиантът се надигна с изяществото на актьор и през смрадливата слама се приближи към застаналия до решетката Грешъм.

— Ти ме мразиш колкото е възможно да се мрази — каза той, — но не ти е ясна истинската причина. — Той се засмя. — За мен е огромна утеха да зная какви тайни те тормозят, Грешъм.

Грешъм посегна с мълниеносна бързина през решетката, сграбчи Тангуин и го притисна с такава сила към стоманените пръти, че от носа му бликна кръв, от устата му потече розова пяна и обагри зъбите му.

Мег пое дълбоко въздух, но преди да успее да каже нещо, някой я хвана и така я блъсна встрани, че тя падна на пода.

Кирън прелетя над нея като млад сокол, който се е спуснал над жертвата си, но макар да изпита ужас, разбра, че не тя е целта на

нападението му. Тя просто се беше озовала на пътя му, беше се изпречила между него и истинския обект на гнева му — Грешъм.

Грешъм изруга и се сби със сина си. Мег си спомни битката му с вълците, дива и ожесточена. Кирън се биеше мълчаливо, но се извиваше и нападаше с дивата гъвкавост на хищник, жаден за кръв.

След кратка борба, която Мег и Тангуин наблюдаваха мълчаливо, Грешъм завъртя момчето и го притисна към гърдите си. Момчето продължаваше да се дърпа и да се съпротивлява, а после издаде вик — смесица от хълцане и ръмжене.

— Проклет да си! — изхълца Кирън в стоманената прегръдка на баща си, все още толкова далеч от мисълта да се предаде, колкото Изтока от Запада. — Дано гориш в ада! Не майка ми, ти трябваше да умреш! Трябваше да си вече куп оглозгани кокали в някоя гробница, ти, а не тя... не тя!

Тангуин, все още впил ръце в решетката на килията си, се отдръпна бавно и коленичи върху сламата. Мег беше успяла да стане и сега се олюляваше, протегнала ръка към Грешъм, без да съзнава дали иска той да я защити или да го отблъсне.

Грешъм беше насочил цялото си внимание към сина си и не каза нищо. Продължаваше здраво да го държи. Мег видя, че лицето му е плувнало в пот, както и това на момчето, а мускулите на врата му са напрегнати.

— Престанете! — помоли дрезгаво Тангуин, без да вдига очи. — За бога, Кирън, стига. Не мога да понеса това да продължи!

Кирън си пое няколко пъти мъчително въздух. Силното му младо тяло трепереше. Мег помисли, че ще припадне, защото неговата болка се коренеше в душата му, а гневът му беше безкраен като чисто, осеяно със звезди небе. Чувствата, които изпитваше, го съсипваха, но той не можеше нито да ги овладее, нито да отстъпи, защото те кръжаха като кръвта във вените му и го изпълваха с живот както въздуха, който дишаше.

Най-сетне Грешъм заговори задъхано и думите му не прозвучаха нито приятелски, нито със закана.

— Сбогувай се с приятеля си, Кирън, защото утре вече няма да си тук.

Грешъм блъсна Кирън върху смрадливото сено до вратата на килията на Тангуин и застана пред него, опрял ръце на хълбоците. Мег, който в друг случай щеше може би да се възпротиви на тираничното му решение да напуснат замъка Уиндзор и удобствата, които той предлагаше, реши да премълчи, въпреки че не беше научила кажи-речи нищо за Габриела. Все още на колене, комедиантът също мълчеше.

— Няма да си тръгна от тук с теб — заяви високомерно Кирън. В упоритостта му прозираше много от характера на баща му и въпреки сериозното положение, Мег изпита нещо като радост.

Тя погледна съчувствено момчето, защото знаеше, че то хаби напразно сила и страст. Решението беше взето, а когато Грешъм реши нещо, само смъртта можеше да го накара да се откаже от онова, което беше решил за всички тях.

Грешъм се наведе, хвана момчето за зелената вълнена дреха и го изправи на крака. Без да каже ни дума за възражението на Кирън, той го блъсна към изхода на затвора, една сводеста врата далеч в мрака, през която проникваше светлина, и отново се обърна към комедианта.

Тангуин продължаваше да коленичи, навел глава, сякаш подаваше някому молба. Но Мег не се полъга по покорното му държане, беше сигурна, че още по-малко се е заблудил Грешъм. В гърдите на комедианта биеше сърцето на гладен вълк, независимо от това на какви преструвки е готов, за да постигне целите си. Тя не беше забравила случилото се в дома на Беси: напомняше и го малката драскотина, от която сигурно щеше да й остане белег.

— Ние имаме да уреждаме още много неща — каза меко Грешъм и погледна към русата глава на сина си. — Предполагам, че за това ще имаме време на друго място и по друго време. Знаеш, надявам се, къде да ме намериш.

Комедиантът вдигна очи и дори в тъмното Мег можа да види в тях дива омраза.

— Да — каза той. — Зная и ще дойда при теб.

Грешъм кимна.

— Може би в един по-добър свят — каза той. — Чух, че Приг е убедил краля със следващата група тежки престъпници да бъдеш обесен и ти.

Тангуин се засмя дрезгаво и поклати глава.

— Не, милорд — каза той ехидно. — Нали знаеш, добрият ни крал е малко сбъркан в акъла. Вече на няколко пъти ме взе за теб.

Грешъм не реагира на тези думи, само изгледа продължително комедианта.

— Тангуин ще живее, Седжуик, за да те убие, — изкрещя Кирън откъм стълбата за затвора. — Той ще избяга от тук, за да ти пререже гръкляна и да види как кръвта ти напоява калта като на заклан бик!

Грешъм въздъхна.

— Мило детенце — каза той. Говореше си изглежда сам или с невидим призрак, защото не поглеждаше нито Мег, нито Тангуин, нито дори момчето в края на коридора. Той посегна, хвана ръката на Мег, стисна я леко и тръгна да излиза от затвора.

Вместо веднага да го последва, Мег се спря и впери очи в комедианта.

— Какво стана с писмото, което ви дадох тогава на панаира за Габриела? — попита тя много тихо.

Тангуин сви рамене.

— Ами изглежда е изпаднало по пътя от чантата ми — отговори той с престорено съжаление. — Но кой знае, може да намери все пак по някакъв начин пътя за Корнуол.

Тази последна несполука в нейните продължителни и напразни усилия да открие Габриела, сякаш я направи по-решителна.

— Да, сигурно — отговори тя, сякаш ѝ бе казал, че е предал лично писмото на нейната сестра. — Истина е, че справедливостта побеждава, след като всичко е казано и сторено.

Той присви очи, силно, както го правеше Грешъм и все пак по различен начин, но не каза нищо. Мег се обърна и побърза да настигне другите двама.

На вратата на затвора Мег погледна назад и видя обезкуражена, че Тангуин се смее. Зъбите му проблясваха в мрака като на звяр. Момчето чакаше на входа, разтреперано от гняв, а Мег подозираше, че не се е отказало от тайната си надежда, че баща му в края на краищата

ще отстъпи и въпреки яда си, ще продължи да държи на него и да го брани от опасности.

Колко самотно трябва да е било това дете, помисли си тя, и колко уплашено. И тя беше изоставена от родителите си, но по съвсем друг начин. Освен това винаги можеше да се опре на Габриела и Елизабет, на тяхната любов, на смеха и доверието им. Кирън е бил съвсем сам, като се изключат разбира се редките, изпълнени с благосклонност, но и с отрова посещения на Тангуин.

Какво е могло да запази момчето от тези срещи, освен омраза към мъжа, който го е създал, а после го е изоставил? Това, че сега дълбоко презираше този баща, когото едва познаваше, беше възможно най-естествената последица. Душата на Кирън преливаше от горчивина и ненавист, затова беше склонен и към насилие, чувство, от което може би никога нямаше да се освободи.

Мег си пожелаваше искрено да намери пътя към неговото сърце, защото беше ясно, че той от ранно детство изпитва недоверие към всяка жена, освен своята майка. Сега можеше да насочи с особена сила безумния си гняв именно към Мег.

Когато настигна Кирън вече на чист въздух извън охранявания вход на кралския затвор, Грешъм хвана момчето за яката и го поведе към жилището, в което бяха настанили него и Мег още с пристигането им в Уиндзор. Пътят беше дълъг и водеше покрай много любопитно зяпащи хора, но той не удостои никого било с дума или с поглед и не забави крачка дори сред най-голямата навалица.

Грешъм просто очакваше хората да му сторят път и те наистина го правеха.

Кирън също мълчеше, но Мег не знаеше дали защото е решил да бъде предпазлив или като проява на пренебрежение, а може би просто от учудване. Да, беше възпитаван сурово, защото такава е съдбата на оръженосеца, защото трябваше да му се внушат християнско смирение, послушание и търпение. Кирън сигурно беше гладувал и студувал, бяха му разкървавявали носа, бяха му дърпали безпощадно ушите, бяха го наричали с всички възможни обидни думи.

Той и сега навярно очакваше да го набият. Всички светии и ангели знаеха, че беше направил възможното, за да си изпроси боя, но Мег беше уверена, че той се надява и на нещо съвсем различно — може би дори на добри чувства и разбиране.

На прага Грешъм бутна толкова силно момчето, че то се озова на пода на стаята. Мег усети дъха на салвия, розмарин и други билки, които бяха пръснали из спалнята, за да ароматизират въздуха.

Докато Кирън се надигаше, готов да се бие, въпреки че нямаше никакви шансове да победи, Грешъм извади от джоба си конопено въже. После хвана Кирън за ръката, блъсна го грубо да седне на един стол и го върза за него с ръце на гърба.

Мег, която бе гледала мълчаливо, докато още не разбираше какво става, сега вече не можа да се сдържи.

— Милорд, това е прекалено. Та той е още момче и не бива да се отнасяте с него като с пленник...

Грешъм ѝ хвърли мрачен поглед.

— Боиш се да не го набия, така ли? — попита той докато продължаваше да връзва Кирън за стола. — Не, няма да го направя, защото божието милосърдие съдържа ръката ми, а не вродената ми добрина.

Кирън не се беше противил, поне не физически, но на лицето му беше изписано безкрайно презрение.

— Нали знае, че по друг начин не може да ме спре — каза той хладно. — Ако бях свободен, щях да взема кама и да го нанижа на нея.

Грешъм върза въжето и се изправи с въздишката на мъченик.

— Момче, от твоята фукня направо ми призлява. Трябва ли да ти запуша устата, та да престанеш с това отвратително бърборене?

Кирън пламна, понечи да каже нещо, но после промени решението си.

— Бих искал да поговоря с краля — каза Грешъм на Мег. — Ще освободиш милото ми момче, само ако в къщата избухне пожар и то само ако пламъците вече ближат пръстите на краката му. Не му позволявай да те убеди с приказките си, колкото и мили да са, да го развържеш — за да постигне целта си, той умее да бъде и чаровен.

На Мег никак не ѝ хареса перспективата да пази пленник, но и тя беше толкова готова да го освободи, колкото и да разбута с пръчка стършелите, затворени в кошница, а после да я отвори. Затова прехапа устна и кимна мълчаливо.

— Ако този дявол си позволи да ти се подиграва — каза Грешъм, вече тръгнал към полуотворената врата, — разрежи дюшека и му натъпчи устата с пера.

С тези думи Грешъм излезе и остави сами Кирън, който гледаше мрачно и Мег, която се чувстваше ужасно притеснена.

— Ти всичко ли изпълняваш, каквото ти нареди? — попита най-приятелски Кирън, когато чуха външната врата да се затваря.

— Не — отговори с достойнство Мег, свали си кърпата от косата и я сложи до себе си. — Гладен ли си?

— Не — отговори Кирън. — Но дори да бях, не бих приел храна от ръката на любовницата на един чакал. Вие двамата, ти и баща ми, може да сте заблудили цял Уиндзор, но аз зная, че не сте женени. Чух ви да го казвате.

Мег вдигна вежди. Кирън е знаел, че не са женени, но не е разгласил измамата. Интересно. Може пък да не мразеше чак толкова, колкото твърдеше, мъжа, който го беше създал.

Въпреки че не се смяташе задължена да дава обяснения на това нахакано хлапе, изпита нужда в разговора си с него, да се придържа по възможност към истината.

— Седжуик — каза тя спокойно — не е чакал.

Кирън изсумтя.

— И други жени, освен теб са се хващали на лъжливите му приказки.

Мег си приближи стол и седна срещу Кирън.

— Пощади и себе си и мен — каза тя ядосано, но спокойно. — Твоите глупости ме карат само да те съжалявам. Ако искаш, сега ще хапнеш нещо, или ще останеш гладен — изборът е твой.

Кирън я гледаше с присвити очи и ноздрите му потрепераха. Колко ли хубава е била неговата майка, помисли си тя, защото колкото ясно и да виждаше Грешъм в неговия син, откриваше в чертите му и нечие друго лице, също толкова красиво или дори може би още по-красиво.

Тя стана, отиде до вратата и извика Алена. Слугинята влезе смутено, погледът ѝ се плъзна към вързаното момче, но тя веднага сведе очи. Мег се усмихна, за да успокои Алена, а после я изпрати в кухнята да донесе каквото намери, за да утоли глада на дванайсетгодишно момче.

— Седжуик къде иска да ме заведе? — попита Кирън, когато Мег се върна и седна пак срещу него.

— Това не ми е казал — отговори Мег със спокойствие, граничещо с безразличие. — Мисля все пак, че иска да сключи мир с графа, своя баща.

— А какво ще е моята роля във всичко това?

— Предполагам никаква — отговори Мег, без да се замисля. — Ако не беше такъв глупак, Седжуик щеше може би да те представи на баща си като бъдещ наследник. Тя притисна върха на десния си показалец към масата, вдигна с него една троха и я заразглежда като да беше една от най-големите тайни на човечеството. — Както гледам, засега те бива само да събираш дърва за огъня, да слугуваш на някой рицар или да се грижиш за коне.

Но Кирън мълчеше и мълча чак докато Алена влезе, остави една дървена паница с димящо готвено, и излезе отново от стаята.

Мег взе лъжицата и опита яденето.

— Много е вкусно — каза тя.

Чуваше се как на Кирън му куркат червата.

— Искаш ли да хапнеш? — попита Мег.

— Предпочитам да умра, отколкото да се оставя да ме храни вързан любовницата на моя баща.

— Ей, внимавай — прекъсна го Мег и му се закани приятелски с пръст. — Нали не искаш да ме обидиш. Грешъм е готов много да понесе, когато нагрубяваш него, но няма да допусне да обиждаш мен.

Тя поднесе втора лъжица с ядене към устата си, сдъвка го замислено и загреба отново с лъжицата. Кирън проследи с поглед как тя я поднесе отново към устата си.

— Мен няма да измамиш, гладен си — каза Мег. — Освен това се боиш, защото не искаш твоят приятел комедиантът или някой друг да убие баща ти.

Кирън прехапа устна. Вниманието му беше приковано в яденето, което още димеше, миришеше на месо и моркови.

— От нищо не ме е страх — заяви той.

— Лъжец — засмя се Мег. Тя поднесе лъжицата към устата на Кирън. След миг на мъжествена решимост, той най-сетне прие предложението.

— Развържи ме — помоли той кротко. Очите му бяха големи, гледаха меко и искрено, а клепачите му бяха толкова дълги, че дори добрата Елизабет, което изобщо не беше суетна, би му завидяла. —

Пусни ме още сега, преди са се е върнал. Иначе той сигурно ще ме напердаши.

— Не вярвам — възрази Мег и продължи да го храни. — Тъкмо обратното, лордът ще го направи само ако избягаш, а той се види принуден да те търси. И сигурно ще те намери. Тогава навярно ще те накаже, а пък аз ще съм принудена да изслушам дълга и уморителна реч на тема послушание и отговорност.

Кирън се смееше щастливо, но Мег не беше нито наивна, нито глупава и не му вярваше.

— Ти винаги ли слушаш? — попита той.

— Не, невинаги — отговори тя.

— Ами тогава прережи въжетата и ме пусни.

— За нищо на света.

— Защо?

— Грешъм те върза и пак той трябва да те освободи.

— Значи те е страх от него.

Мег се усмихна и продължи спокойно да го храни.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? Признавам, че е твърде оскъдно. С мен Седжуик е най-милият човек на света и аз не се страхувам от него.

Изразът на Кирън подсказваше, че с най-голямо удоволствие би й захвърлил яденето в лицето, но или беше много гладен, или нямаше намерение да осъществи желанието си. Мег допусна, че е по-скоро първото.

Той сдъвка, преглътна, и изгледа втренчено Мег, а погледът му беше толкова презрителен, че повлия на решението й много по-силно от милия и искрен поглед преди малко.

— Значи се боиш от мен? — попита той. — Ех, ако още не те е страх, време е и това да стане.

Мег знаеше, че го мисли сериозно. Кирън беше всъщност благороден по душа, но лесно се гневеше, действаше прибързано, а после твърде късно почваше да съжалява.

— Наистина ли? Защо?

— Владея камата не по-зле от всеки мъж, включително и баща си.

Мег отново се замисли.

— Но в такъв случай, ако си искал да намушкаш мен или баща си, можеше веднага да го сториш — каза тя, решила да уважи, разбира се, не неговата раздразнителност, а открития му нрав. — Нали зная, че съзнателно не ни улучи, а освен това сигурно си имал и други възможности да убиеш някой от нас. Та си мисля, че само си ги приказваш. — Тя му подаде още една лъжица ядене в устата. — Нещо друго да искаш?

— Развържи ме, за да мога да ям като човек, а не като лигаво бебе.

— Не — засмя се Мег. — Бъди сигурен, че ако се държиш като мъж, ще се отнасят с тебе както подобава за мъж. А сега яж или гладувай, говори или мълчи, както обичаш.

— Ами ако ми се пишка?

— В такъв случай ще те посъветвам да се стискаш, за да не унижиш сам себе си.

Той въздъхна, изгуби още няколко секунди в напразни опити да се освободи от въжетата, след което изяде без особено удоволствие още една лъжица, после още една. Чинията беше почти празна, когато чуха вратата долу да се отваря и Мег побърза да отмести чинията и лъжицата. После побърза и да избърше добре с кърпа устата на Кирън, не защото се боеше от гнева на Грешъм, а защото вече беше унизила достатъчно момчето като го беше издърпала от плаца за ухото.

Грешъм влезе и пусна вълна студен въздух откъм хола. Той сложи на масата някаква кожена торба.

— Вещите ти, лорд Седжуик младши — каза той и се поклонил подигравателно. — Напускаме Уиндзор утре на разсъмване. — Помолих слугинята ти да ни напълни ваната още веднъж — обърна се той към Мег. Личеше, че я ядосан и тя предугаждаше какво е намислил. — Разбирам, че ти няма да пожелаеш да се изкъпеш в присъствието на някакво ококорено момче — каза Грешъм. — Мен обаче това няма да ме притесни.

Мег си пое дълбоко въздух. Как се озовах по това време на това място? — помисли си тя. Беше тръгнала да търси Габриела, нищо повече. Сега тази цел изглеждаше толкова далечна, но въпреки това тя не можеше да се откаже от нея.

— Ами чудесно — беше отговорът ѝ.

— Да се надяваме, милорд — намеси се все така безразсъдно Кирън, — че след като се изкъпеш, вече няма толкова да смърдиш.

Грешъм разроши косата на момчето, може би като наказание за забележката.

— Аз наистина занемарих задълженията си и като баща, и като домакин — каза той весело. — Затова ще е редно да потопя във водата най-напред теб и да те изтъркам яко, та да си чист както подобава на наследника на един граф. Остави ни сами, Мег, за да мога да окажа тази услуга на заченатия от мене син, без да се наложи една лейди да го зърне гол.

Кирън беше наистина мръсен, много възможно и въшлясал, та една баня му беше необходима. Но при мисълта за нея той така се ужаси, че човек би си помислил — бои се да не го удавят. Мег просто не се решаваше да го остави насаме с баща му.

— Боя се, че не мога да изляза, милорд — каза тя и погледна Грешъм. — Но ще внимавам да спазя благоприличието и няма да гледам.

— Чудесно! — изръмжа Грешъм, който рядко говореше с такъв тон. Беше очевидно, че престорената му веселост е предназначена само за момчето. Мег разбираше какво означава това: аз съм бащата, ти си детето. Колкото по-скоро свикнеш да ме слушаш, толкова по-лесен ще ти е животът.

Не след дълго донесоха водата и напълниха ваната. Слугите влизаха и излизаха забързано, глухи за бъдещите съчувствие молби на Кирън да го спасят и Грешъм залости най-сетне вратата зад тях. Мег си сложи стол до камината и се сви цялата, когато Грешъм развърза момчето, съблече го и най-сетне го набута насила в чудесната вана.

— Хвърли тези дрехи в огъня — заповяда Грешъм на Мег и гласът му прозвуча някак задъхано, сякаш се беше сражавал през цялото време с достоен, но вече победен враг. — Гъмжат от въшки.

Мег се подчини, което предизвика нова серия крясъци, ругатни, последвани от плисъка на вода във ваната. Последва продължително бълбукане, после се възцари тишина.

— Нали не си го...? — обърна се рязко Мег.

Клекнал целият мокър до ваната, сякаш той се беше къпал, Грешъм измъкна за косата главата на сина си от ваната.

— Да съм удавил малкото си съкровище? — ухили се той. — О, не, макар искрено да си признавам, че изпитвах такова желание, а то не ме е напуснало и сега.

Кирън избълва ругатня, която момче на неговата възраст не би трябвало да знае, заради което му натиснаха още веднъж главата под водата. Мег веднага се обърна, затвори очи и чу някакъв бълбукащ звук, последван от поток приглушени ругатни.

Грешъм се разсмя и отново натисна сина си във водата, а когато Кирън успя да подаде глава, от гнева му вече нямаше и следа. Беше понесъл трудната школовка, на която баща му го беше подложил сред мъртва тишина и когато Мег се осмели да погледне отново към него, той стоеше до ваната, увит в чаршаф и треперещ от изтощение.

Кирън и сега приличаше на красив сокол, но вече на птица с настръхнали пера, защото са я потопили в корито.

— Хайде, иди до огъня — каза Грешъм сериозно, но не враждебно. На Мег й се стори, че долавя в гласа му нещо като уважение и дори гордост заради този непокорен син, когото беше създал с жена, за която не можеше да си спомни.

Мег се дръпна и Кирън застана до камината и се втренчи в пламъците. Русата му коса обрамчваше лицето на дълги, плътни кичури. В това време Грешъм преглеждаше на масата вещите на момчето, от които отдели един що-годе чист панталон, риза и връхна дреха.

— Ако умра от настинка, вината ще е твоя — заяви Кирън.

Гришъм сложи дрехите в ръцете на сина си.

— Ако това се случи, ще изпитвам известни угризения на съвестта — обеща той. — Но в момента изпитвам единствено облекчение, защото не ме принуди да те удавя.

— Престанете! — извика Мег. — Не мислите ли, че достатъчно дълго се измъчвахте взаимно. Позволете сега в тази стая поне известно време да цари мир.

Кирън изгледа гневно Грешъм, а Грешъм му отвърна със същото. Мина все пак известно време, преди един от тях да заговори. После момчето бързо се облече.

— Къде трябва да прекарам нощта, скъпи татко? — попита Кирън, щом попрестана да трепери. — Да се свия в краката ти като куче? Чист и преоблечен, изглеждаше горд.

— На твоя стол — отговори Грешъм и посочи този, на който Кирън беше седял с вързани ръце и крака, преди да бъде така необичайно изкъпан.

— Отново ще ме вържеш?

Грешъм стоеше до прозореца, вдигнал единия си крак върху капака на стар скрин.

— Да — отговори той. — Точно това ще направя. В противен случай ти или ще избягаш, или ще ме убиеш както си лежа в леглото.

Мег ясно чу, че към спалнята се приближават слуги и предположи, че носят ядене или може би още вода за ваната. Тя сниши глас и каза припряно:

— Не се съмнявам, че и има и друг изход, милорд, момчето ще страда, ако му се наложи да седи вързано...

Грешъм понечи да отговори, но Кирън го изпревари.

— Бъди така добра да не молиш милост за мен — каза остро със светнали очи и кралско достойнство. — Не ми трябва приятелството на такива като теб.

В същия миг, в който Грешъм, прекосил стаята, хвана Кирън за яката като непослушно дете, слугите стигнаха до вратата и почукаха. Уплашена да не се стигне до катастрофа, Мег избърза към вратата и отвори.

Алена и другите слуги бяха донесли изобилна вечеря: хляб, студено печено, варени моркови, сирене и вино.

Докато слагаха масата и хвърляха сухи, дъхави щепеници в камината, Кирън и Грешъм стояха невероятно тихи. Кирън, който беше молил преди няколко часа слугите да го спасят, сега мълчеше с достойнство.

Грешъм беше като черен буреносен облак, гръм и мълнии въплътени в един мъж.

Мег благодари сърдечно на Алена и останалите и се постара да ги отпрати час по-скоро, но те си излязоха едва след като изчистиха ваната и донесоха стол за „младия лорд“.

Когато най-сетне си отидоха, вече се здрачаваше и единствената светлина в стаята идваше от танцуващите пламъци в камината.

Мег отиде до масата — яденето изглеждаше толкова вкусно. Тя беше гладна, защото беше изяла само няколко хапки от месото, с което нахрани Кирън.

Момчето приближи без покана стола си към масата. Да се бунтуваш отнемаше очевидно много сили и изискваше добра храна. Той избягваше както погледа на баща си, така и този на Мег и по време на вечерята не пророни и дума.

Нощта ще е дълга и тревожна, мислеше си Мег. Не по-малко предизвикателства щяха да ги очакват и на другия ден. Щяха да яхнат конете и отново да потеглят на път.

Мег хвърли изпълнен с копнеж поглед към ваната — щяха да минат много дни и нощи, докато ѝ бъде разрешен отново луксът да се изкъпе. Но едва ли би могла да се съблече, да се потопи във водата и да се насапуниса, докато Кирън е в същата стая.

Мег някак се затвори в себе си, хранеше се и си мислеше за Габриела и Елизабет. С мъка сдържаше сълзите си. По едно време усети, че Грешъм я гледа, вдигна очи и разбра, че я е наблюдавал, а сега той изведнъж остави чашата си.

— Какво ти е? — попита я толкова нежно, че ѝ стопли сърцето. Дали я обичаше така както тя започваше да го обича?

— Мъчно ми е за сестрите ми — призна тя.

Кирън, когото разговорът им сякаш изобщо не интересуваше, лапаше както вълк прясна плячка, която брани от лешояди.

Грешъм се пресегна през масата и хвана ръката на Мег.

— Ще намерим Габриела в Корноул — каза той. — Приг обеща на връщане да се отбие в Сейнт Суидънс и да попита за Елизабет. Ако има новини, ще прати вестител.

Ще намерим Габриела в Корноул...

Тези думи събудиха надеждите на Мег.

— Значи си променил решението си и няма да ме оставиш в ръцете на краля? Ще ме вземеш със себе си в Корноул?

— Ще отидем и тримата в Корноул — каза Грешъм. — Ти, аз и момчето.

Кирън изобщо не им обръщаше внимание и човек би си помислил, че е глух, но след като се нахрани, изведнъж стана ясно, че ги е слушал какво си говорят.

— Аз съм оръженосец на рицар на име Хю Пеншакъл — каза той. — Ако си решил да ме отведеш от Уиндзор, ще ти се наложи скъпо да му платиш.

— Зная правилата — успокои го кротко Грешъм.

— Той като си пийне, става арогантен — продължи Кирън. Човек би казал, че изобилната храна сякаш го е позамаяла, изглеждаше не само миролюбиво настроен, но и неспособен да се кара. — Получил съм си от него моя дял пердах, че и отгоре.

Мег беше ужасена и вече отвори уста, за да изрази възмущението си, но погледът на Грешъм я спря.

— И аз така чух — каза той преспокойно.

— Като порасна — заяви Кирън, когото темата явно засягаше, и, сякаш забравил, че си бърбри с хора, които уж мрази, — като порасна ще намеря този кретен, ще го спипам и ще му избия зъбите.

Грешъм наля вино в чашата, с която си служеха и тримата, и отпи. Едва след като остави чашата, взе отношение към клетвата на Кирън.

— Няма да ти стане нужда — заяви той.

Кирън беше, разбира се, заинтригуван от думите му. Той се поизправи на стола си и на слабата светлина от камината, впери очи в Грешъм.

— Да не би да си приказвал с него? С Пеншакъл искам да кажа?

Грешъм протегна ръка и Мег и Кирън видяха, че кокалчетата му са изранени. Преди да накара Кирън да влезе в банята и да се измокри, те сигурно са кървели.

— Той ти е смъкнал част от кожата — каза Грешъм, — та беше редно, мисля, да вземе и от моята.

Кирън погледна към доказателството за тази справедливост, а после сведе поглед, но беше вече късно. Между баща и син нещо се беше променило и макар Мег да беше сигурно, че ще мине доста време преди между тях да се възцарят мир и добри отношения, усети, че има надежда.

— Насилието не е изход — каза тя все пак. — Мъдрите мъже си служат с ума, а не с юмруците си.

И двамата — Кирън и Гришам — я удостоиха с почти един и също поглед с присвити очи.

— С Пеншакъл не може да се води разумен разговор — каза найсетне малко по-отстъпчиво Кирън. — Аз ще го намеря когато стана по-голям и ще мога яко да го натупам.

Мег, доволна, че Пеншакъл ще бъде сложен на място, се почувства все пак задължена да се застъпи за рицарството.

— Да, но и той ще е тогава по-възрастен, дори стар. А ти ще си млад и силен. Какво удоволствие ще изпиташ от толкова неравна борба?

— Не искам да изпитвам удоволствие — отговори потиснато Кирън. — Искам отмъщение. — Миролюбивото настроение явно го беше напуснало. Сега насочи ангелския си поглед към лицето на баща си. — И да знаеш, че ще си отмъстя — добави той хладно.

Грешъм въздъхна.

— Вече си отмъстен — каза той, — защото и ти, и голямата ти уста вече ми дойдоха да гуша, бебе-рицарю. Да не бях положил толкова усилия, за да те изкъпя, щях да те хвърля в затвора да прекараш там нощта с твоя любим комедиант, а двамата с моята лейди да сме останем на спокойствие.

— Трябвало е на всяка цена да изпълниш заканата си. Бих предпочел да съм с Тангуин в ада, отколкото с теб в рая.

— Тъкмо затова те държа тук — отговори Грешъм. Ако те затворя, ще ти доставя прекалено голямо удоволствие. Предполагам все пак, че ще се наложи да ти запуша устата, ако искам да поспя поне час.

Кирън сякаш се канеше да плюе, както вече го беше правил толкова пъти, но или не му достигна кураж или бе почнал да разсъждава и затова се въздържа.

— Защо никой не дойде да ме спаси? — попита той, а Мег, която разбираше, че въпросът е добре пресметнат — момчето искаше да събуди съчувствие — не можа да не го съжали. В края на краищата беше още момче, изоставено, а на всичкото отгоре и малтретирано. — Пеншакъл е човек на Ланкастър, а аз бях отгледан в дома на графа.

— Ти си мой син — отговори Грешъм и в гласа му не прозвуча нито закачка, нито предложение да се помирят. — Ти ще останеш с мен, докато аз реша какво ще стане с теб.

— Изобщо ли не те тревожи мисълта, че те мразя? — изкрещя Кирън диво, но и отчаяно. — Не знаеш ли, че ще те убия веднага щом ми се открие възможност.

— Нахрани ли се? — попита Грешъм сина си толкова учтиво, че Мег онемя. Момчето сякаш изобщо не беше казало ни дума.

— Да — отговори Кирън и събра вежди — не по-малко смаян от Мег.

Грешъм отмести стола си и стана.

— В такъв случая — заяви той, — време е да те вържа и да ти запуша устата.

Тримата не можаха да си починат през нощта, а сутринта донесе ужасен студ. Изглежда скоро щеше да завали силен сняг. Мег се крепеше премръзнала на гърба на Инок и си спомняше замечтано топлата стая, която бяха напуснали преди малко и чудесната вана, изобилната храна и огъня в камината. Беше готова да целуне големия пръст на крака на дявола, но не и да пророни дума, за да се оплаче, защото знаеше, че такава е съдбата на двама им с Грешъм, а пътят, който им престоеше, трябваше да бъде преминат, каквито трудности и неудобства и да им донесе. Тя искаше да види отново двете си сестри, каквато и цена да ѝ се наложеше да плати.

Мег се усмихна тъжно. Цял живот беше копняла за приключения, сега желанията ѝ се сбъднаха. В бъдеще щеше да е по-разумна и да си пожелава по-подходящ неща: топлина и комфорт, дом и деца, мир, добро здраве и мъжа, когото обича, за съпруг.

Грешъм, който яздеше увит в наметалото, насочи коня си към Мег. Погледът му сякаш я галеше, тя виждаше в очите му разбиране, но и саркастична насмешка.

— Ще наваксам всичко, което пропуснах при теб — каза той толкова тихо, че само тя можа да го чуе.

— Ако се наложи да се упрекваш заради мен, милорд — отговори тя — непременно ще те уведомя.

Той се усмихна и се наведе, за да я целуне по устата.

— Въпреки моите грехове, а аз съм сигурен, че са много, ангелите трябва да са записали на мое име и някое много добро дело, заради което са ме благословили с теб.

Кирън се изсмя подигравателно. Той яздеше съвсем наблизко и с вродена лекота. Ръцете му бяха вързани на гърба под дебело наметало, което Грешъм му беше купил за пътуването.

— Мъдра забележка от плода на моята страст — каза с доброжелателна подигравка Грешъм. — Наистина, наградата за бащинството е чудесна.

Момчето гледаше мрачно, то нямаше как да бърза, можеше да изчака подходящия момент, за да избяга. Дори Грешъм не може да е непрекъснато нащрек, каза си притеснено Мег, тя не се съмняваше, че някой ден, някоя нощ ще дойде сгоден случай и за Кирън.

— Престани да си създаваш грижи, скъпа — каза Грешъм все още близо до нея. — Младото куче ръмжи, чувам го, но зъбите му още са млечни и не може добре да хапе.

Съмненията на Мег си останаха, но понеже не беше нито времето, нито мястото за подобни дискусии, реши да си държи устата. Началникът на стражата беше излязъл от къщичката, той трепереше от студ и подсмърчаше, смърдеше на ракия и спарена вълна, а като ги зърна, почна оживено да възразява на желанието им да напуснат Уиндзор.

— Ще падне дълбок сняг — предупреди той. — Наоколо гъмжи от бандити, а в горите е пълно с вълци. — Трябваше да яздят усилено поне три дена, преди да стигнат земите на бащата на Грешъм. Дори Джон Приг, безстрашният шериф, беше решил да остане в Уиндзор докато времето се оправи.

Грешъм слушаше учтиво, защото способността на стражата да преценява не беше без значение, а нейните сведения можеха някой ден да му послужат. Но нали си беше Грешъм, след като бе решил веднъж да измине пътя до своето странно, забулено в мъгла минало, той не се вслуша в съветите.

Сбогува се с мъжете край портата, а те я отвориха и тримата конници минаха през нея. Подковите на животните изтрополяха по замръзналия дървен мост.

Инок, обикновено инат, се беше проникнал от симпатия към новия жребец на Грешъм — подарък от краля — и препускаше редом с него, а Кирън яздеше намръщен от другата страна на баща си.

Извън опасностите и възможните неприятности, Мег имаше и друга, своя причина да се бои от пътуването. Из пътя двамата с Грешъм щяха да нощуват в тесни помещения и да са заедно с Кирън, а това означаваше, че никога няма да са насаме и няма да се любят. Откакто напусна Сейнт Суидънс, нейното тяло се школува толкова усърдно в радостите на плътта, а ето че и миналата нощ нейният възлюбен не ѝ обърна никакво внимание и тя си останала незадоволена.

Мег страдаше не само от незадоволеното парещото желание, но и от чувството за вина, което то я караше да изпитва. Защото сигурно не подобаваше на жена. Не беше ли плътското желание естествено само за мъжете? Елизабет сигурно щеше да нарече тази жажда за плътска наслада дело на дявола.

Колко силно желаше да сподели с Габриела чувствата, които изпитваше към Грешъм! Габриела щеше да ѝ помогне да ги проумее. Мег беше готова да даде много, само да може да погледне близначката си в очите, да чуе гласа ѝ, да си поприказва откровено с нея за всичко. Но би понесла с радост и дългите, смирени увещания на Елизабет.

Започваше да се бои, че няма никога да види сестрите си и от тази мисъл я обзе още по-дълбоко отчаяние. Напоследък често ги беше виждала в неспокойните си сънища — Габриела се смееше, застанала до някакъв тъмнокос мъж, а Елизабет лежеше болна в Сейнт Суидънс. Мег се пребори с напирещите сълзи, благодарна, че качулката на пелерината скрива донякъде лицето ѝ. Накара се да мисли за по-приятни неща. Ако ѝ е писано да се събере един ден с Габриела и Елизабет, къдне се до края на живота си да не пророни нито дума, за да се оплаче от каквото и да било.

Междувременно тримата продължаваха пътя си към Корнуол. Той водеше през поля със замръзнал сняг, през гори, които Грешъм прекосяваше с изваден меч, напрегнат, навъсен и мълчалив.

По обяд почна да вали, а вятърът стана бръснещ. Подслониха се в плевнята на изоставена селска къща, защото при такова време един покрив, дори заснежен, беше същински благослов. Плевнята беше малко по-встрани от къщата, а тя празна и потънала в мъртва тишина.

При вида на изоставения дом Мег си спомни за посетеното от чумата село, до което бяха стигнали с Грешъм и шерифа по пътя за Уиндзор. Картините и миризмите на онова място се бяха отпечатали в съзнанието ѝ, но тя се надяваше от сега нататък да вижда такива ужаси само в спомените си. Грешъм слезе от коня, огледа плевнята и заяви, че е обитаема. Той помогна на Мег да слезе от гърба на Инок и я заведе вътре. Миришеше на гнило сено и мухъл, на наслоена тор и на мишки. Грешъм се върна на двора при сина си. Мег дочу някакъв не особено приятелски разговор, после Кирън прехвърча, все още вързан, през прага. Изтръпналите му крака се бореха за равновесие.

Той погледна през рамо, изруга и плю в гнилото сено.

Мег въздъхна. Щом не могат да спазват поне някаква учтивост, бащата и синът трябваше поне да не си обръщат внимание.

— Млъквай, Кирън — каза тя. В мислите си беше последвала Грешъм, който навярно беше влязъл в къщата да я поогледа, а тя се питаше със страх какво ли щеше да открие там. — Капнала съм и треперя от студ, тъй че изобщо не ми се слушат гневните ти изблици.

Кирън изсумтя.

— Зная, че от теб не бива да търся съчувствие. В това престъпление ти си всъщност негова съучастничка.

Мег отново въздъхна.

— Какво престъпление? Това, че те освободихме от прекрасния ти живот като оръженосец на груб и невеж рицар?

Кирън мълчеше упорито.

— Не позволявай омразата да те заслепи — каза Мег по-сериозно отколкото беше имала намерение. — Лордът те взе, защото си негов син, но ти не беше недостатъчно разумен, за да дойдеш доброволно с нас. Той се надява с течение на времето да сключите все пак някакъв мир. Скоро ще ти покаже имението, което един ден ще бъде твое и ще се погрижи ти да носиш с достойнство титлата граф. Та в какво, според теб, е престъплението, което толкова те ядосва?

— Той ме мрази не по-малко отколкото го мразя аз.

Мег намери един стар дънер и седна на него.

— Много грешиш. Грешъм знае много добре, че няма да приемеш любовта му — това го вижда и най-големият глупак, — затова се сдържа. Предпочита, ако ми позволиш сравнението, да не хвърля бисери на свинете.

Дори в полумрака на плевнята, Мег видя, че Кирън се изчерви. Зад него, отвъд прозореца с увиснали накриво кепенци, безмълвно падаха едри снежни парцали.

— Ти пък какво разбираш, не стига, че си жена, ами си и млада.

Мег оправи гънките на наметалото и се усмихна.

— Щом успявам да не се разгневя, нито да ти съчувствам, Кирън, каквито и да ги дрънкаш, най-добре ще е май да се откажеш. Освен това, ако нямаш добри маниери, бъди така добър поне да си държиш устата затворена.

Той пристъпи неуверено към нея, но в държането му нямаше нищо заплашително.

— Той наистина си проявява по твърде странен начин любовта — за малко не ме удави във ваната, а после ми върза ръцете и ме остави да спя с изправен гръб на един стол.

— Имаше сериозни причини да го стори, Кирън, и ти го знаеш. Аз никога не браня насилието, но не мога да обвиня лорда заедно те сложи на коляно и те напердаши. По простата причини, че се държиш ужасно.

Изразът на Кирън и вирната брадичка напомняха за баща му, когато беше в същото настроение.

— Намерението ми е и за в бъдеще да си остана невъзможен.

— В такъв случай нищо няма да се промени и положението ти ще е лошо. Наистина ли го искаш?

— Какво искам аз, милейди? Искам да му прережа гръкляна.

— Да, зная. Но в теб, някъде дълбоко в теб живее и друг, подобър човек, който никога не би направил нещо толкова подло и безчестно. Този друг Кирън не ти позволи през онази нощ да понижиш с камата си един от нас. Позволи на този друг Кирън да надделее и той да те ръководи.

Кирън се приближи и се отпусна тежко и тромаво върху сламата в краката на Мег. Тя едва се сдържа да не го погали по златистата руса коса, както би го направила майка или може би по-голяма сестра.

— Трябва да изляза — довери й се мъчително той. Дългите му клепки потрепнаха като птичи крилца и Мег изпита особено чувство, дълбоко в някакво тъмно и тайно кътче на сърцето си. Ако имаше в този миг нож в ръцете, щеше да го освободи.

— Иди и го кажи на баща си.

— За да ми се подиграе?

— Той няма да го направи — каза Мег.

Докато се изправяше с мъка на крака, Кирън не преставаше да изпраца с поглед пламтящи стрели към Мег, заедно тя не му помогна и излезе от плевнята, за да изчезне в снежната вихрушка.

После го чу да говори тихо и неприязнено с Грешъм, който му отговаряше кратко. Може би четвърт час по-късно и двамата се присъединиха към нея в плевнята. Кирън си оставаше вързан, а Грешъм понесеше под мишница наръч дърва.

По израза на Грешъм Мег разбра, че той не е открил нищо страшно в къщата и наоколо, и въздъхна облекчено. Въпреки това той

явно беше решил да пренощуват в плевнята, а не в къщата. Това я учуди.

— Зад къщата има поточе — каза Грешъм. — Ще напълня манерката и ще ти донеса достатъчно вода, за да се измиеш, стига да открия за тази цел някоя бака или кофа.

Мег би желала да го целуне в награда за чудесното предложение, но не го направи. Не биваше, докато Кирън ги гледа.

Тя наведе леко глава, което би могло да означава и покорство, и благодарност, но ако наблюдаващият познаваше истинската ѝ природа, щеше само да се усмихне.

— Много мило от твоя страна, милорд.

— Той не е милорд, а кучи син — изръмжа Кирън.

— Все по-добре, струва ми се, от паленце, което непрекъснато ръмжи в колибката си — отговори добродушно Мег.

Кирън отвори уста, а сините му очи вече сияеха от радост в предчувствие на отговора, който беше приготвил, но с поглед, който би повалил викинг, Грешъм му заповяда да мълчи. Той пусна дървата до отворения прозорец и се залови да прави нещо като огнище. Внесе отвън камъни и оформи с тях кръг, който да спира пламъците. После използва сухо сено, за да запали огъня.

— Защо трябва да спим тук с конете, а не в къщата? — попита Кирън. През цялото време той беше седял на пода и лицето му ставаше ту гневно, ту безразлично. Сега беше взел изглежда решение известно време да се държи добре.

— Ти ще спиш в къщата — заяви Грешъм на сина си. — Дамата и аз ще си отпочинем тук.

Кирън беше за миг сякаш разтревожен и дори Грешъм да не разбра, Мег знаеше, че момчето се бои, ужасно се страхува да остава само на това изоставено място, въпреки че никога не би си признало.

Миг по-късно на лицето на Кирън цъфна ехидна усмивка и Мег, която през живота си не беше удряла човек, сега изпита желание да му зашлеви шамар.

Опитваше се да не мисли за сладкото желание и горещото чувство, които думите на Грешъм бяха събудили на най-интимни места от тялото ѝ.

— Разбрах — каза момчето и се ухили безсрамно. — Искаш да я качиш.

Грешъм беше толкова бърз, че вече беше сграбчил Кирън, преди Мег да успее да се намеси. Той го хвана за яката, вдигна го на крака, а после го блъсна срещу една греда.

— Още една дума — предупреди Грешъм, — само една, Кирън, и ти се кълна във всички богове, че ще изядеш пердаха, който се пада на нахалник като теб.

Кирън не каза нищо, той едва дишаше, но погледът му беше упорит както винаги. Грешъм пусна момчето, но го блъсна толкова силно, че то залитна.

През последвалия час цареше напрегнато мълчание.

Грешъм тръгна към потока, за който спомена, хванал Мег за ръката. Беше страхотно облекчение да не търпят, та макар и за кратко, проклетото присъствие на Кирън. Светът беше бял, чист и изведнъж притихнал, като се изключат обичайните горски шумове. Въздухът беше леден, но не носеше дъх на плевня или на чума. Човек можеше почти да забрави, че съществуват мръсотия и гниеща плът.

До поточето имаше малко замръзнало езерце. Мег гледаше как Грешъм чупи леда с дръжката на камата си. Отдолу се виждаха почти неподвижните очертания на риби, странно събрани и полузаспали в зимното си вцепенение. Бързо и ловко Грешъм наниза три и ги уби така, че да не ги заболи. Когато ги извади на брега със зачервените си от студа ръце, той ги наниза на един клон и кимна към плевнята.

— Колкото и да е приятно да си поемем дъх от компанията на моя син, трябва да се връщаме. И двамата можем лесно да станем жертва, също като тези риби.

Мег клекна до него.

— Той се бои да прекара нощта в къщата сам — каза тя.

— Бои ли се? — изсмя се Грешъм. — Тази малка невестулка не се страхува от нищо.

— Аз видях лицето му, Грешъм. Ужасно се страхува.

— Няма никаква причина. Аз ще съм цялата нощ на един вик разстояние, а той не е чак толкова глупав и знае, че ще го защитя, въпреки че живее с мисълта да ми пререже гръкляна.

— Кирън би искал да знае дали го обичаш, Грешъм. Но не може да го разбере, ако се държи прилично, защото почти всеки е готов да търпи едно добро дете. Само когато заслужава наказание, разбира какви са истинските ти чувства към него.

Грешъм сви вежди.

— В такъв случай сигурно съм постъпил зле като го блъснах в плевнята срещу гредата.

Мег се отдалечи от Грешъм, протегна ръце и се завъртя в пирует сред снежната вихрушка, както беше правила като дете.

— Грещиш милорд — отговори тя с щастлив смях. — Кирън иска да бъде наказван. Така е сигурен, че проявяваш интерес към него, към онова, което казва и върши, че не ти е безразличен. А повече от ясно е, че се интересува от него.

Грешъм я изгледа смаяно.

— В такъв случай защо това не го задоволява? Някой ден ще ме накара да го напердаша.

— Би предпочел дори това, вместо да бъде пренебрегнат и изоставен. Мисля, че Кирън се бои най-много тъкмо от това. Искам да кажа — да не би да го изоставиш.

— По дяволите, но ако това момче иска да бъда негов баща, защо не пропуска нито час и нито една възможност да ме вбеси?

Мег хвана ръцете на Грешъм и ги стисна.

— Вече ти казах. Защото трябва да разбере дали ще останеш, каквото и да се случи. — Тя помълча и пренебрегна, поне за момента, собствените си желания. — Моля те, милорд, не карай момчето да спи само. Той никога няма да си признае, че го е страх, но си е така и този страх е нещо повече от каприз на дете.

Грешъм изглеждаше тъжен.

— Но в такъв случай как ще можем ние двамата...?

Тя се притисна към него, както газеха през снега и го прекъсна:

— Значи Кирън е бил прав — пошегува се тя, — имал си на ум само как „да ме качиш“.

— Но ние толкова време не сме... — простена той.

— От две нощи, милорд — отговори Мег. Снежните танцуваха наоколо ѝ и тя застана на пръсти пред мъжа, когото обичаше, за да го целуне. — И аз страдах, защото чувствата ми са страстни.

Грешъм се засмя, хвърли рибите в студения бял сняг и прегърна с две ръце Мег през кръста.

— Как само ме изкушаваш, милейди — каза той и наведе глава, за да отговори на целувката ѝ, отначало на игра, а после страстно.

Останала без дъх, с воля омекнала като коленете ѝ, Мег го отблъсна от себе си, не защото нежността му не беше желана, а защото знаеше, че ако продължи така, тя ще е готова да си вдигне още тук и сега полите, да отстъпи пред неудържимото си желание.

— Ела с мен в къщата — помоли той тихо и дрезгаво, както би прозвучал навярно и нейният глас, стига да беше в състояние да произнесе поне дума. — Искам да те любя.

Мег кимна. Беше все пак достатъчно умна, за да се наведе да вземе рибите. Нали щяха после и да вечерят.

Малката къща беше скромна, в много отношения не повече от селска колиба. Вътре имаше тясно легло без сламен или пухен дюшек, в средата на единствената стая — огнище. На пода беше сложена глинена делва, цялата в паяжини. Не беше останало нищо повече.

— Къде ли са могли да отидат хората, които са живели тук? — попита тихо и тъжно Мег.

Грешъм взе рибите от ръката ѝ, сложи ги до огнището. После свали наметалото и го просна на леглото, преди да се обърне към Мег и да я вземе в обятията си. Целуна я страстно и едва тогава отговори на въпроса ѝ.

— Не зная. Радвам се само, че не са тук и не виждат как те събличам, целувам, а след това вече съм в теб.

Мег потрепери, не от срам, а от пламенно очакване.

— Боя се, че ще викам.

Грешъм се засмя, сложи я на леглото и почна да я съблича.

— Ами викай, щом искаш, милейди. Уверявам те, че никой няма да ти се притече на помощ.

Той се наведе и целуна коленете ѝ, първо едното, после другото и това беше толкова еротично и многообещаващо, че Мег леко простена.

— Милорд — прошепна тя — вземи ме веднага и, моля те, побързай.

Той целуна широките ѝ, корави бедра, а с връхчетата на пръстите загали леко краката.

— Не милейди, предпочитам да ти се наслаждавам бавно, късче след късче.

Пръстите ѝ си играеха с меката му като коприна златоруса коса. Не можеше да отговаря, а само леко да въздиша — едновременно и да настоява, и да протестира.

Грешъм докосна копринения триъгълник между бедрата ѝ, загали го толкова леко, сякаш над него запърхаха криле на пеперуди и това нежно докосване я влуди. Той откри пъпката, в която се беше съсредоточило нейното желание. С бавни, кръгови движения я загали. Мег се огъваше срещу него и в един миг задигна възбудено и учестено.

— Ш-шт — прошепна Грешъм и целуна с върха на езика корема ѝ, прокара огнена диря по горещата ѝ кожа, но продължи да ѝ доставя с ръка невероятна наслада и така я подготвяше за екстаза. — Ако отсега си толкова шумна, какво ще стане, когато ти се стори, че светът е експлодирал?

Мег нададе тих, гърлен звук. Копнееше желанието ѝ да бъде уталожено, беше се устремила към върха.

— Моля те — извика тя. — О, Грешъм, моля те.

Той целуна отново плоския ѝ корем, но пръстите му продължаваха главозамайващата си игра, движеха се сега по-бързо в нея и не само я галеха. Дълбоко в нея, ритмично като ударите на барабан.

— Милорд, шепнеше тя — милорд...

— Скоро — обеща той и погали с другата ръка гърдите ѝ. Той се любуваше на хубостта ѝ, избираше и се навеждаше над едната пъпка, галеше я с език и вкусваше от нея както бебе от лакомство, преди да я вземе цялата в устата си и да я засмуче. Но той наистина не приличаше на бебе, беше зрял мъж, мъж във всеки смисъл на думата.

Мег разтвори неволно крака и се замята върху простряното наметало. Леглото изскърца и се залюля под нея като кораб, повдигнат на гребена на вълна, а после спуснат дълбоко долу, преди отново да бъде понесен нагоре. Тя си пое въздух и отново го замоли да я задоволи и тогава то най-сетне дойде, благословеното освобождение, което я разтърси, захапа я с огнени зъби, за да изтръгне от нея последното щастливо хълцане, преди бавно да я отпусне.

Тя лежеше задоволена, сякаш замаяна от мечти, когато Грешъм се съблече и легна внимателно върху нея, зашепна ѝ думи на любов и нежност и я облада с едно-единствено силно движение.

Мег имаше чувството, че ярка светкавица я е изтръгнала от полусън. Желанието, само допреди няколко мига уталожено, отново се надигна изпепеляващо в нея и тя се вкопчи в Грешъм, галеше го по гърба, по раменете и дупето, движеше се ритмично под него нагоре и

надолу, целуваше брадичката и раменете му, всяка част от него, която можеше да достигне.

Бурният вихър на едновременно задоволеното желание ги издигна до небесата, вкопчени един в друг, с устни и тела слети, както и техните души, те сякаш се разделяха и отново се събираха, някъде зад луната, събрани в един-единствен лъч сребърна светлина, а после заслizaха бавно към реалността на земята.

— Ти ще станеш моя законна съпруга — каза след малко Грешъм, когато вечерният здрач започна да нахлува постепенно в колибата. — Каквото и да ни чака в графство Седжуик, каквото и да научим, няма да позволя да ме разделят с теб.

Тази клетва вдъхна на Мег самочувствие, но и малко я уплаши. Колкото и да желаше да се омъжи за Грешъм и да остане завинаги до него, знаеше добре, че неговото бъдеще, а следователно и нейното, са забулени в тайна, както и неговото минало. Освен това тя не можеше да се омъжи, колкото и да го желаше, преди да е постигнала собствените си цели — да намери Габриела и да разбере каква е била съдбата на Елизабет.

— Аз трябва да намеря сестрите си — напомни му тя. — Не мога да се успокоя, преди да зная със сигурност какво е станало с тях.

— Да, зная — кимна той сериозно.

Тя нави на пръста си къдрица от косата му, надяваше се някое от бъдещите ѝ деца да има същата коса и същите сини очи.

— Нищо ли не си спомняш за баща си? — попита тя спокойно след малко. Знаеше отговора, знаеше го още преди да зададе въпроса. След тъжния, толкова ясен сън, в който беше изоставил майката на Кирън, а тя беше тичала след него, а след това бе умряла, не си беше спомнил повече нищо.

Той въздъхна.

— Боя се, че и аз трябва да се примиря с това, всъщност ние и двамата трябва да се примирим с възможността никога да не си върна паметта. Доколкото зная, Мег, започнал съм живота си в деня, в който отворих очи в бараката на Сейнт Сиудънс и те видях да ме гледаш. — Той наведе глава, притисна я към шията ѝ. — В известен смисъл е вярно, че преди ти да се появиш, аз изобщо нямах живот.

— Не е така. Ти си се сражавал като войник, заедно с приятеля си Морган Чалстри, ти имаш баща, граф Седжуик и син и дали си

спомняш или не, ти им дължиш много, особено на Кирън.

Грешъм наведе чело към нейното. Усещаше топлият му дъх да гали лицето ѝ като милувка.

— Да, Кирън. Той сигурно е успял междувременно да избяга, а аз ще трябва да го търся и да го върна, преди да замръзне или да го разкъсат вълци.

Мег се засмя тихо.

— Не се съмнявам, че преди това е подпалил плевнята, за да усложни нещата.

Той се надигна с дълбока въздишка на примирение, седна на ръба на леглото и почна ад се облича. Мег също се облече.

Грешъм изтърси пелерината и я наметна, след като уви Мег в нейната. Докато закопчаваше пелерината му на врата, тя усети как сините му очи пробуждат нов копнеж в сърцето ѝ.

— Вземи рибите, милейди — каза той. — Да те люби човек струва сили, та ще имаме от вечерята по-голяма нужда от когато и да било.

Тези думи накараха Мег да се изчерви, но то беше от радост, а не от срам или мъка.

— С удоволствие бих се отказала от вечерята, милорд, ако можех да легна отново с теб, още сега.

Грешъм се засмя и я тупна по дупето.

— Върви да готвиш, изкусително — каза весело. — Просто съм неспособен да повторя.

Тя пипна смело панталона му и усети под плата мъжествеността му корава и твърда както преди малко.

— Грешиш, милорд — отговори тя сериозно. — Готов си, дори веднага.

Той я заведе до вратата, там я шляпна още веднъж нежно по дупето, за да я накара да тръгне.

— Да — отговори той — готов съм, но имам, за съжаление, и други задължения, та не мога да се занимавам само с теб.

Мег се престори на сърдита и закрачи с рибите към плевнята, която сега едва се виждаше през снега и засилващата се тъмнина на зимната вечер.

— Плевнята си е на мястото — отбеляза тя съвсем излишно.

Гришам кимна малко навъсено.

— Питам се все пак каква ли друга белà е направило момчето докато ни нямаше.

Оказа се, че Кирън изобщо не е правил бели. Той седеше до огъня, който почти беше догорял и Мег прочете в очите му, че се радва на завръщането им, още преди той да успее да ги изгледа презрително.

Беше се ухилил нагло, подигравателно и прекалено осведомено за момче на неговата възраст, но беше наясно за границите на търпението на баща си и не беше толкова глупав, та да си позволи забележка. Изразът на очите му беше достатъчен, за да разбере Мег, че той знае какво е станало между нея и Грешъм и сега се разкъсваше между унижението и дивото желание да му изскубе косата и яко да го раздруса.

Тя се залови да разпали огъня и разстла одеялата, на които щяха да спят, а Грешъм вече печеше рибите, нанизани на дълги пръчки. Преди да седнат да ядат, той развърза въжетата на китките на Крън и не го върза отново, след като приключиха вечерята.

На следващия ден пътят беше труден. Кирън беше затворен и навъсен, но не направи нищо, което да накара баща му отново да го върже. Когато Грешъм не го гледаше, хвърляше скришом погледи към Мег, а тя се старееше да не обръща внимание на мълчаливата му подигравка. Казваше си, че вече не е докачлива девственица, а зряла жена, която това хлапе просто не може да ядоса.

Прекараха нощта в претъпканата трапезария на една странноприемница и лежаха върху одеялата си един до друг под дългата маса. Предположи, че е рицарски жест на Грешъм да й каже да легне вляво от него, а на Кирън вляво от нея. Хората наоколо им бяха толкова подозрителни и опасни и макар да не призна, че има причина да се страхуват, Грешъм върна на Кирън неговата кама.

Още при първите слънчеви лъчи изведоха с облекчение конете си от конюшната, напуснаха странноприемницата и продължиха пътя си към Седжуик. Денят беше ужасно студен, но небето ясно и слънцето караше снега да сияе, да проблясва като разпилените скъпоценности на някой небесен крадец. Грешъм беше напрегнат и както винаги мълчалив при такива обстоятелства, а на Кирън му беше позволено да задържи камата си, въпреки че в отношението му към неговия баща или към Мег не се забелязваше никаква промяна.

Засега се задоволиха с това, че момчето не беше забило камата в ребрата им докато спяха.

Яздиха докато взе да се здрачава и стигнаха до крайните квартали на Лондон. Грешъм се осведоми в една кръчма, а после нае две стаи в една къща. В сравнение с местата, където бяха нощували досега, жилището беше направо комфортно. Не можаха да се изкъпят, но леглата бяха чисти, имаше вода, сапун и вкусна вечеря.

Най-хубавото беше, че Кирън спеше в съседна, но съвсем отделна стая, а Грешъм можа да люби страстно Мег. Той спираше виковете й с устни слети с нейните. Имаше нещо едва ли не свято и

сериозно в това сливане на техните тела и души, беше сякаш клетва, поне за Мег.

Докато вече лежеше успокоена до Грешъм, загледана в гредите на тавана, тя усети как горчива радост изпълва и най-отдалечените кътчета на сърцето ѝ. Пожелаваше си да прекара остатъка от живота си, всеки негов миг до този мъж, но знаеше, че съдбата невинаги е благосклонна към нея. Още не знаеше какво е сполетяло Габриела, а Елизабет може да беше мъртва или на смъртно легло. Трябваше на всяка цена да научи цялата истина за тях, в противен случай просто нямаше да може да мисли за бъдещето си с Грешъм.

— За какво мислиш? — попита я той след продължително мълчание. Все още дишаше тежко и гласът му беше дрезгав.

— Казах си, че си невероятен любовник.

— Само това ли? — засмя се той.

Тя въздъхна.

— Мисля за това, че моите сестри и аз сме свързани не само чрез плът и кръв. Сънувам ги почти всяка нощ. Сякаш невидими нишки ни свързват, независимо от това колко далеч сме една от друга.

Той я прегърна, привлече я към себе си и я погали по косата. Въпреки че никой не го изрече, и двамата знаеха, че личните им цели — неговата да реши останалите тайни на своето минало, а нейната — да се увери, че Габриела и Елизабет са добре — могат да ги насочат някой ден по различни пътища. И то скоро.

— Мег, кралят... — подхвана Грешъм, но после млъкна.

— Да? — реши се тя да попита.

Той се обърна към нея, загледа се в лицето ѝ и я целуна. След това не им остана повече време за разговори.

Когато почука на другия ден на вратата на стаята му, Мег очакваше Кирън да е изчезнал, но той беше тук, сънен и рошав, с многозначителен смях в иначе престорено наивно гледащите очи. Тя го помоли и той стана. Носеше панталона и ризата си, държеше любимата си кама.

За голямо разочарование на Мег този ден минаха покрай най-отдалечените квартали на Лондон. Тя много би желала да види града, за който бе слушала през целия си живот, но Грешъм каза, че опасността от чумата е много голяма и колкото по-малко хора срещнат, толкова по-добре.

Беше ранен следобед и краката на Мег, които се люлееха покрай хълбоците на Инок, се бяха вдървили от студ, когато замъкът Седжуик се изправи пред тях.

Сърцето на Мег заби учестено, защото имението беше голямо и обхващаше един хълм и една долина. Замъкът беше обграден с яки каменни стени, виждаха се камбанарии и овощни градини, а до господарската къща — внушителна сграда от бял камък — се простираше село, което явно процъфтяваше и благоденстваше.

Грешъм, който яздеше жребеца си до катъра на Мег, се наведе и докосна ръката ѝ, жестът беше предупреждаващ, неизказано напомняне, че не се знае как ще бъдат приети. Кирън се вдигна на стремената и се загледа замислено. Не беше възможно човек да отгатне мислите му, защото лицето му беше безизразно, но Мег усещаше, че е любопитен и дори може би напрегнат.

Мег се чувстваше по необясним начин привлечена от замъка Седжуик, много по-дълбоко отколкото от нуждата от топлина и защита. Сякаш този замък е бил винаги неин дом, сякаш я беше призовавал в сънищата ѝ и сега тя най-сетне го беше намерила. Вече знаеше, че да не бяха Габриела и Елизабет, тя можеше да остане завинаги тук, знаеше го още преди кракът ѝ да е престъпил прага. Но в същото време беше сигурна, че съдбата има други планове за нея и Грешъм.

Тя пришпори катъра и Грешъм я последва. С поглед през рамо видя, че Кирън язди до баща си с все така безизразно лице.

Около Седжуик нямаше ров, но замъкът беше добре охраняван. Крилата на портата се разтвориха и войници в черно и златно, цветовете на техния лорд, излязоха да посрещнат дошлите.

Техният началник, червенокос мъж със сипаничаво лице и интелигентни сиви очи изгледа Грешъм с нескрито учудване.

— Милорд? — промърмори той, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Грешъм седеше мълчаливо и гордо на жребеца си и Мег вече страдаше заедно с него, защото беше ясно, че не е познал нито мъжа, нито замъка. Той просто отговори на поздрава с леко кимване.

Войникът погледна към Кирън и Мег видя как отваря широко очи от учудване.

— А това, това можехте да сте вие, милорд, по времето когато живеехте в Корнуол и растяхте заедно с Чалстри.

Кирън слушаше внимателно. Премести леко тежестта си върху седлото, но не реагира по никакъв друг начин.

Грешъм най-сетне проговори.

— Да — каза той сериозно. — Това е моят син Кирън, бъдещият граф, ако се окаже достоен да носи титлата, а пък аз дойдох да поговоря с неговия дядо.

Войниците се спогледаха, но никой не се решаваше нещо да каже. Предоставиха го на своя началник, чийто поглед се спря сега на Мег.

— А тази изискана лейди?

— Това е Мег Радклиф — каза Грешъм. — Надявам се, преди да си тръгнем, да я направя своя съпруга. — Едва сега гласът му прозвуча нормално, а не като на чужд човек, който се опитва да разбере дали тези хора наоколо му са приятели или врагове.

— Графът ще се радва на новината, че сте решил да създадете семейство — възкликна мъжът. — Елате, ще ви заведе при него.

— По-добре ще е първо да го предупредите — каза Грешъм, — баща ми е стар за такива изненади. Той побутна жребеца си, мина покрай стражата и направи знак на Кирън и Мег да го последват. Войниците препуснаха веднага зад тях и Мег, толкова спокойна, когато пристигнаха, сега имаше странното чувство, че е арестувана.

Смехът на началника беше едновременно радостен и дрезгав, смях на добродушен войник, който има причини да обича мира.

— Изненада ли? Но, господарю, графът обитава най-високата част на замъка и ви е видял да приближавате много преди моите хора от наблюдателницата. — Той помълча малко, впил в Грешъм изучаващ поглед. — Вие може и да не ни помните, милорд, но ние ви помним.

Лицето на Грешъм сякаш се вцепени. Старият войник не можеше да знае, че току-що е изрекъл горчива ирония.

Прекосяха след портата улица с голи ябълкови дървета и вече бяха стигнали края на селото, когато срещнаха мъж облечен като слуга. С дългите си слаби крака, провисналите си ръце и тъжното лице той изглеждаше смешен.

Мег видя със страничен поглед, че в държането на Грешъм нещо се промени.

— Милорд — изхриптя мъжът със силно зачервено от тичането лице. — Милорд, графът желае да ви види веднага в покоите си, момчето и дамата разбира се също, но по-късно.

Грешъм стисна устни, цялото му тяло се вцепени, но той кимна в знак на съгласие. Изглежда тялото му си спомняше за срещите с отчуждили се баща, само умът ги беше забравил.

Слугата заситни до коня на Грешъм, задъхан и треперещ от студ. Не изглеждаше нито гостоприемен, нито неприязнен.

— Лордът би желал да знае кои са те — дамата и момчето, искам да кажа.

Мег се усмихна малко ядосана, двамата с Кирън можеха да са безчувствени предмети или изобщо да ги няма, така се беше произнесъл за тях пратеникът на лорда.

— Дамата, която ме придружава, е лейди Радклиф — отговори спокойно Грешъм. А момчето е моят син Кирън.

Слугата отвори широко очи. Беше смаян както преди малко войникът. Доволен, че вече е толкова добре осведомен, старият човек не каза нищо, той само мина с коня си напред, той ги поведе към замъка, като им правеше път между любопитните селяни, които се бяха насъбрали да зяпат дошлите.

Мег предположи, че в тези времена на върлуваща чума сигурно много малко хора биват допускани в замъка. Може би старият граф е очаквал завръщането на сина си, за да преодолеят веднъж завинаги пропастта, която ги разделя.

Тя се надяваше стаята за гости да е с дебели стени, а в камината да има много дърва, защото беше капнала и мръзнеше. Копнееше за гореща чиста вода и хубаво ядене, което няма нужда да проверяват за буболечки и мухъл, преди да почнат да се хранят. По целия път до тук бяха получавали само оскъдна и лоша храна.

Порталът на белия замък беше достоен за входа на катедрала. Едно от крилата беше достатъчно широко отворено, за да могат пътниците да влязат.

Грешъм слезе от коня и вдигна Мег от гърба на Инок. Той стисна успокояващо ръцете й. Тя се чудеше за какво ли мисли той, но наоколо им имаше хора и нямаше как да го попита, нямаше и време нещо да споделят.

— Постарай се на дамата да ѝ бъде удобно — каза Грешъм на една слугиня, пълничка жена със зачервено лице, която ги очакваше в просторното антре и мачкаше нервно престилката си. — Студено ѝ е и сигурно е гладна. Синът ми навярно също не би се отказал от хубава закуска.

— Да, милорд — каза жената и направи реверанс, а после почна да жестикулира оживено на едно момиче, което чакаше на няколко крачки в началото на голям сводест коридор. — Заведи младия лорд в кухнята — изсъска тя на слугинчето. После се обърна с нервен смях към Мег. — Бихте ли ме последвала, милейди? Ще можете да си отпочинете в личните покои на милорд, чаршафите са сменени, новите одеяла вече са застлани.

— Да ви се намират малко плодове? — попита с надежда Мег. След като войниците и техния началник си отидоха, тя пак се чувстваше като гостенка и вече не като високопоставена пленничка. — Ще се радвам на една ябълка, колкото и спаружена да е.

Грешъм я чу и се засмя, докато следваше по стълбата слугата, който щеше да го заведе при баща му, когото също не помнеше. Кирън вече беше изчезнал в посока към кухнята.

Мег последва мислено Грешъм, но после насочи вниманието си към най-близките предстоящи неща.

— Да ви се намира греяно вино? Ужасно ме болят мускулите.

— Да, милейди — кимна слугинята. И то с билки.

— Чудесно — каза безкрайно благодарна Мег. Тя се забави няколко минути до голяма камина, в която буйният огън пращеше и хвърляше треперещи сенки. — Много ви благодаря. Кажете, какъв човек е графът?

Жената се прекръсти.

— Мисля, че много скоро ще го разберете сама — каза тя припряно. И още веднъж се прекръсти, вдигнала поглед към тавана. — Само чуйте как треперят гредите, когато той и лорд Седжуик са заедно в една и съща стая. Такива са си и двамата.

Двете изкачиха още една каменна стълба.

— А лейди Седжуик? — Мег не беше чувала Грешъм да споменава семейството си, но в това нямаше нищо чудно, след като не си го спомняше. Тя хем се радваше, хем се боеше от срещата с неговата майка. Каква е тя?

Жената се обърна към Мег и в очите ѝ се четеше тъга.

— Тя беше същински ангел. Предаде богу дух още когато милорд беше бебе. Младият Седжуик прилича на нея, на милейди.

— Вие добре ли я познавахте?

— Виждала съм я. То и аз бях още почти бебе, когато тя почина. Но майка ми, лека ѝ пръст, беше камериерка на господарката.

— Тя мила ли беше? Лейди Седжуик искам да кажа. Казахте, че била същински ангел...

Слугинята въздъхна.

— Наистина беше — каза тя почитателно. — Винаги приветлива. Смееше се и пееше каквото и да правеше. А как обичаше това момче! Тъжно поклащане на глава. — Господарят не беше на себе си, когато тя почина. Ако питате мен, тъкмо тогава нещата между баща и син тръгнаха накриво.

Бяха стигнали на първия етаж и слугинята пое по осветен от слънцето коридор.

— Не вярвам някога да се е раждала жена по-мила от господарката — продължи тя. — Такъв плач и такова вайкане като при нейната смърт никога не сте чувала. В края на краищата отпратиха младия лорд Грешъм, за да бъде отгледан в Еджфилд заедно с момчетата на Чалстри в далечния Корноул. На всички той ужасно ни липсваше. Но думата на графа беше, разбира се, закон. Така решил — ни каза, — а всъщност не можеше да гледа момчето, защото толкова приличаше на майка си. Нямаше начин да бъде разубеден, въпреки че неколцина се опитаха.

Мег усети мъка. Знаеше, че Грешъм ще я сподели, ако си спомни миналото. Беше ли скърбил младият Грешъм, напускайки този дом, или беше изпитал облекчение — доволен, че може да избяга от един сломен от скръб и навярно деспотичен баща? И какви бяха тези хора на име Чалстри? Как са му повлияли — физически и духовно?

Тали — трябва да беше споменала някак името си — продължаваше да бърби, когато стигнаха в края на коридора до една голяма врата. Беше отворена и вътре цареше оживление, а усърдните слуги нервно разменяха новини. Младият лорд се върна и то въпреки че графът му заповяда да се махне завинаги. Ще има разправии. Ами видяхте ли тази жена с него? Същинска курва, аз за тия работи не се лъжа... Е да де, ти сигурно можеш да различиш една курва, Мери

Джейн... Я млъквай, Том Тол, че ще кажа на готвачката какво е станало с яйцата, дето ги беше заделила за пудинга на господаря...

С влизането на Тали, срещнали мрачния ѝ поглед всички млъкнаха, а като зърнаха Мег, която я следваше отблизо, я зяпнаха объркани. Тя се усмихна, за да разберат, че не е обидена, поне засега.

— Подхващайте си работата — избоботи Тали. — Всички, с изключение на теб, Мери Джейн Уилър — ти ще идеш веднага в параклиса да се помолиш на господ да ти даде по-благопристоен език. А ти, Том Тол, мисля, че готвачката ще иска да замени няколко думи с теб за пудинга на господаря.

Мери Джейн Уилър и Том Тол излязоха с виновно провесени глави, а останалите четирима — три момичета и едно момче приблизително на възрастта на Кирън, се заловиха отново за работа, изчистиха камината, постлаха нови рогозки и изпънаха чаршафите на леглата.

В ъгъла на просторното помещение стоеше стара медна вана, от онези, в които човек стои прав и от които се слиза по няколко дървени стъпала. Мег огледа ваната и се опита да я притегли по-близо до камината.

Тали се ужаси.

— Престанете, милейди — замоли я тя, но ѝ беше ясно, че няма да я послушат. — Бендж ще го направи вместо вас. Бендж ще се погрижи! Джесамин, още ли не си оправила леглото? Ама че повлекана! Иди в кухнята и кажи на готвачката да стоплят вода за покоите на младия господар и то много вода. — Тя поклати глава и млясна с език. — Аз ще се изкъпя чак като пукне пролет, милейди, в това можете да сте сигурна. Много е студено. Човек може да си докара смъртоносна болест.

Мег потисна усмивка, трогната от доброжелателния съвет на жената.

— Уверявам ви, Тали, че съм много яко скроена — каза тя — излишно е да се страхувате за мен.

Тали само поклати още веднъж глава, сякаш не можеше да повярва в такова лекомислие.

— Джесамин, нали ти казах да оставиш леглото на мира и да поръчаш в кухнята вода!

Момичето, на едва ли на повече от десет, изхвърча навън. Останалите също се изнизиха една след друга, докато най-сетне не останаха само Мег и Тали.

Стаята беше светла, много луксозно обзаведена, с дебели одеяла на прозорците и легло с меки чаршафи и дебели завивки, бели като недокосван сняг. Мег си представи как лежат с Грешъм под тях и се изчерви. Боеше се дали не е казала повече отколкото е трябвало.

Наистина го беше направила, защото Тали се усмихна многозначително.

— Млади хора много отдавна не са споделяли тази стая — отбеляза тя. — Вие ми приличате на жена, която ще нареди куп деца, но въпреки това ще цъфти. Да се надяваме, че няма да се простудите във ваната.

— Ако умра — каза Мег и отговори на усмивката на Тали, — със сигурност няма да е заради банята. — Тя се огледа и си пожела Габриела и Елизабет да са тук и да видят този комфорт. — Той дали ще е добре дошъл тук? — чу се да пита. — Младият лорд Седжуик искам да кажа?

Тали, вече почти до вратата, спря и се обърна. Лицето ѝ беше сериозно.

— Доколкото зная лордът се е молил този ден да дойде и ето че молитвите му са чути. Ех, ще видим дали божият гняв е довел младия лорд у дома или неговата милост. С тези загадъчни думи Тали излезе от стаята.

Това, че трябваше да го заведат в стаята на баща му, беше за Грешъм по-малко неприятно от това, че не знаеше какво ще намери там. В Уиндзор беше научил от устата на краля, че той и застаряващият, болнав граф от години са скъсали всякакви роднински връзки. Но не можеше да си спомни мъжа, който го беше лишил от наследство и го беше прогонил, гневен и разочарован.

Ако беше истина, а за Грешъм беше достатъчно да си помисли за омразата на Кирън, за да разбере, че е точно така, защо графът се оказва сега готов да го приеме? Защо не го отпрати още от портата, за което би имал и право, и основания?

Слугата, който беше нарекъл името си — Хагин — се учуди, че го питат такова нещо, той стигна до една украсена с резба двойна врата, висока колкото застанал на задни крака кон, и леко почука.

— Влез! — заповяда строг мъжки глас.

Грешъм вдигна уплашено очи към небето, но когато Хагин отвори вратата, престъпи без колебание прага.

Баща му лежеше върху планина от дюшеци, покрита със зелени и бели сатенени чаршафи и кадифени одеяла, носеше копринена синя нощна шапчица с дълъг златен пискюл. Лицето му беше сбръчкано, с хлътнали бузи, но все още аристократично и все още заповедническо. Очите му бяла тъмносини като тези на Грешъм, а погледът му сякаш проникваше в душата, за да отгатне тайни и остави белези.

Грешъм си каза, че би трябвало да си спомни за точно такъв мъж, но сега имаше чувството, че го вижда за пръв път. Той пристъпи към долния край на леглото.

— Ти си се върнал! — каза графът.

Констатацията не изискваше отговор, но Грешъм каза:

— Да, милорд.

— Защо?

Грешъм се обърна и погледна многозначително към Хагин. Ако трябваше да разговарят, тогава на четири очи или никак.

— Свободен си — заповяда графът на своя верен и явно разочарован слуга. — Бих искал да поговоря насаме със своя, с нашия гост.

— Какво искаш? — попита графът.

Грешъм усети, че го обзема гняв. Каза си, че навярно суровостта на стария човек е предизвикала тази реакция, но знаеше, че има и друго, и то много повече. Ако суровият тон беше достатъчен, за да разгневи, Кирън досега да го е ликвидирал.

— Един крадец ме удари по главата — каза той. За всички земи и всичкото злато на графа не би си признал — както твърдяха някои сведения, — че го е повалила някаква калугерка, при това дребничка. — Изгубих си паметта и дойдох да те питам кой съм.

— Отговорът на този въпрос е лесен — каза графът. — Ти си един никаквец и скитник, пияница, който малтретира жените, по всяка вероятност си крадец, а несъмнено и убиец. Когато те изпъдих от къщи, се надявах никога повече да не те видя.

На Грешъм му трябваше малко време, за да смели казаното от баща му. Въпреки че не познаваше този човек и можеше следователно

да не му обръща внимание, обвиненията го шиха като градушка и караха душата му да страда.

— Може всичко, което казваш, да е вярно — отговори той след известно време. — Не мога да го опровергая, защото нищо не помня. Каж ми какво знаеш за мен, всъщност моля те, само онова, което подозираш, и аз ще се махна завинаги от очите ти.

Графът се отпусна върху възглавниците.

— Искаш да размениш момчето срещу тази информация? Трябва да знаеш, че ще накарам да ти го отнемат, в края на краищата той е наследникът, за когото съм се молил.

— Прости ми, милорд, но ти не си в състояние да се справиш с Кирън. Ти си стар и болнав човек, а той е същински демон.

Графът сякаш се сви. След това направи движение, сякаш за да отпъди нещо.

— Той все още може да бъде спасен. А каква е тази жена? Доста е хубава и млада. Оженил ли си се за нея?

— Още не.

Графът се усмихна, но радостта му нямаше нищо общо с бащинството. От тази усмивка по гърба на Грешъм преминаха тръпки.

— Бременна ли е?

— Може и да е — призна Грешъм и изпита дълбок срам, задето се беше поддал на желанието си да притежава Мег, без да е получил благословията на свещеник. Препалено силно я желаше.

— Ясно. Обичаш ли я?

Той отмести за миг поглед и дълбоко въздъхна.

— Не зная — призна си със съзнанието, че не това е отговорът, който искаше да чуе баща му. Грешъм знаеше толкова малко за съвместното им минало, но предполагаше, че отговорът му е развреднил стара рана. — Тя е почтена жена. Затова нека аз да ти бъда отдушник, ако търсиш такъв за лошото си настроение, но не закачай нея.

Седжуик старши вдигна вежда.

— Много ти прилича да даваш на пряк въпрос заобиколен отговор — каза той замислено. — Струва ми се, че я обичаш, но не ти се ще да го признаеш — въздъхна той. — Е, всеки случай дамата не е застрашена от опасността да стане прицел на моя гняв. Видях я през онзи прозорец, когато пристигнахте. Тя е красива, а язди катъра си

така, сякаш е родена в седлото. Но може да се каже, че е доста глупава в избора си на мъж. — Старецът примига и навъси чело. — Приблужи се, искам добре да те разгледам.

Грешъм пристъпи крачка към леглото, после втора. В този миг се усещаше по-млад от Кирън и много по-уязвим.

— Променил ли съм се?

— Предполагам, че не — отговори графът, — въпреки че трябва да призная — вече го няма онзи безсрамен израз, който ти беше присъщ като момче и който винаги събуждаше у мен желанието да ти издърпам ушите.

— Правил ли си го? Дърпал ли си ми ушите, искам да кажа?

— О, да, правил съм го. Няколко пъти те и напердаших, макар и безрезултатно и за двама ни.

Грешъм не можа да сдържи да не направи остра забележка.

— Представи си само какъв ужасен тип щях да стана, ако ти лично ме беше възпитавал, а не ме беше дал хранениче на семейство Чалстри.

— Спомняш си значи за семейство Чалстри и за твоя добър приятел, младия херцог?

— Не, нищичко не помня. Кралят ми разказа за тях и за теб.

— Нашият Едуард е жалък заместител на крал. Не престава да се влачи подир онази интригантка, любовницата си. Но някога беше велик човек, истински войник, какъвто това кралство не беше виждало от времената на Артур, а се боя, че и никога няма да види.

— Някои хора се възхищават от Черния принц и неговия брат, дука на Ланкастър.

Графът изсумтя тихо и пренебрежително.

— Безскрупулни чакали и двамата. Неверни нехранимайковци.

Грешъм въздъхна. И той не понасяше Черния принц — мъж, който много обичаше да убива, но беше служил заедно с Ланкастър и го имаше за приятел.

Съзнанието, че е измъкнал тези факти от дълбините на спомените си, дойде миг след като беше произнесъл тези думи и те сякаш го замаяха. Да, наистина си спомняше Ланкастърския дук, рус като самия него. Беше човек с чувство за хумор, ангажиран, интелигентен, а в някои случаи и милосърден.

Грешъм си взе стол и седна, без да дочака покана от графа. Той търсеше в паметта си, ровеше във всичко, което му беше достъпно, но не откри спомен за своя син, своя баща или за Морган Чалстри, който трябва да беше негов близък приятел.

— Отново си спомни нещо, нали? — попита графът.

— Да, нещичко — призна Грешъм.

— Доведи ми момчето. Искам да го видя.

Грешъм се беше съвзел достатъчно, за да може да се усмихне.

— Няма да го обикнеш — отговори той.

— Аз не обичах и теб — отговори откровено графът. — Освен това ми се струва, че Чалстри е бил прекалено мил с теб...

— За това не си спомням нищо — отговори хладно Грешъм.

— Ти беше голямо разочарование за мен — изрази гласно размишленията си графът.

— Мога да си представя. — Грешъм помълча малко. — Кажи ми как се казваше майка ми, искам да зная. Починала е, нали?

— Да, бог да я прости, тя лежи в църковния двор под подобаващ паметник. Казваше се Арабела, аз я наричах Бел. Вярно е значи? Ти наистина не помниш нито нея, нито мен? Разкажи ми какво си спомняш.

— Сражения — отговори честно Грешъм. — Кръв и викове. Спомням си Ланкастърския дук и една жена — майката на Кирън. Мисля, че името ѝ беше Моник. — Знаеше, че покойната и очевидно малтретирана от него жена е била един от поводите за скарването с баща му, но наистина нямаше смисъл да избягва тази тема.

— И нищо повече? — попита старият човек. В очите му се появи дебнещ израз, но бързо изчезна. — Разкажи ми тогава за тази жена, майката на Кирън.

Грешъм не знаеше какво да каже.

— Предполагам, че е била хубава — каза той. — Картината, възникнала пред вътрешния му поглед беше придобила известни очертания, но продължаваше да е съвсем размита, изтъкана най-вече от въображението му.

Графът се изсмя подигравателно и горчиво.

— Да, наистина потвърди той.

Грешъм се присви на стола и прокара ръка през лицето си. Дали не е бил не само безсърдечен, но и жесток към жена си? Но в такъв

случай как се решаваше да вземе Мег за съпруга? Когато споменът му се върне, щеше ли да разбере, че е зъл човек, способен на отвратителни постъпки, също като баща си? Също като сина си?

— Разказаха ми, че си я сварил с друг мъж. Нищо чудно, че не ти е била вярна, след като съпругът се прибирал вкъщи само колкото да й направи дете и после пак да замине.

Грешъм се почувства зле. Господи, какъв човек е бил?

Сините очи на стария човек блестяха, но зад радостта в тях се беше стаило и нещо болезнено, страдалческо. Като от дълбока рана. Грешъм беше сигурен, че тази болка, каквато и да е, е била причинена от него.

— За всичко това можех и да си затворя очите, та аз самият не бях образцов съпруг, но бог ми е свидетел, че обичах майка ти повече от собствената си душа. Скърбя и за загубените години с момчето.

— Сега то е тук — каза Грешъм, стана и протегна ръце. — Твоят внук е тук, възпитай го както смяташ за добре.

— О, довел си го, значи, за да го изоставиш. Както изостави в живота си още толкова много хора.

Грешъм се усети така, сякаш го бяха ударили в корема.

— Не помня да съм живял тук — каза той спокойно. — Но съм сигурен, че поне като момче съм искал да остана. А ти си ме отпратил. Зная, че съм изоставил Кирън и майка му, но кога, стари човече, съм изоставял теб? Лично кралят ми разказа, че ти си ме напъдил, веднъж, когато съм бил малък, а по-късно и втори път.

Между двамата се възцари тягостна тишина. Ние много си приличаме, баща ми и аз — си каза Грешъм със задоволство, но и с мъка.

— Доведи момчето — изръмжа графът. — Искам да го видя.

Грешъм само кимна. Изведнъж се почувства уморен. В коридора стоеше слуга и той му заръча да потърси момчето и да го доведе при стареца. После продължи като замаян по коридора, слезе по лабиринт от задни стълбища, смаян от факта, че знае пътя, и пое към параклиса.

Малкият, подобен на пещера параклис беше пуст, въпреки че на олтара горяха свещи, а въздухът беше изпълнен с дъх на тамян. Тук беше само малко по-топло отколкото в покрития със сняг двор отвъд стените, но беше чисто и ярките пъстри витражи светеха в тъмното като скъпоценности.

Грешъм спря на половината пътека между пейките и прокара ръка през косата си. Имаше чувството, че е мишена на тренировъчен плац, пронизана от дузини рицарски копия. Беше мъж, който се е изгубил в мрака и за когото единствен ориентир беше Мег. Мег, която трябваше да преследва и свои цели и която не знаеше какво е поискал от него кралят, преди да напуснат Уиндзор.

Заповедите на Едуард не можеха да се пренебрегнат, ако човек не искаше да понесе лошите последици.

Той мина бавно по пътеката и коленичи в сянката на кръста, окачен над олтара. Спомените нахлуха в него, но не достатъчно близки, за да го обземат изцяло.

Той сведе глава.

— Ти си ме създал — молеше се безмълвно той. — Каж ми кой съм и какъв съм аз.

Когато на молитвата му не последва отговор, Грешъм стана, обърна се и видя срещу себе си един стар свещеник.

— Милорд — каза свещеникът и наведе леко главата с тонзурата.

— Отче...?

— Френсис — отговори духовникът.

— Редно ли е да си спомням за вас?

— Едва ли — засмя се Френсис. — Дойдох неотдавна от Севера и съм едва от седем месеца тук. — Доброжелателният му поглед проникна дълбоко в душата на Грешъм и сякаш четеше в нея. — Видях ви да се молите.

— Да, но изобщо не ми помогна — кимна Грешъм.

Свещеникът посочи една пейка.

— Бих могъл може би да помогна, та макар и само като слушам?

Грешъм не беше словоохотлив, но въпреки това седна, а отец Френсис се настани до него. За свое учудване Грешъм се чу да му разказват за своя син Кирън и за Мег, която го намерила с рана на тила в градината на манастира Сейнт Суидънс. Смъкна товар от плещите си, защото разказа за мъчителните си съмнения, за желанието си да обладава Мег, за страха си, че няма да ѝ бъде добър съпруг. Изповяда още нещо — тайната, която бе пазил откакто се бе сбогувал с краля в Уиндзор.

— Обещах ѝ да я заведа в Корнуол, за да намери една от сестрите си — каза той и сведе поглед, защото не можеше да гледа свещеника в очите. — Боя се, че заради краля няма да мога да изпълня това обещание.

Франсис въздъхна.

— Наистина имате много проблеми — съгласи се той и двамата мъже, макар и тъжно, се засмяха.

— Ще ми простите, отче, ако не сметна вашата преценка за много утешителна — отбеляза Грешъм.

— Трябва да ѝ кажете истината и то веднага. Сигурно имате намерение да оставите дамата тук, в Седжуик, както и момчето, а вие ще се върнете в Уиндзор и ще чакате там заповедите на краля? Уверявам ви, че вашият баща, въпреки че се сърди и ругае, ще е във възторг, ако го сторите. Той е човек, закопнял за семейство.

— На смъртно легло ли е?

— Може би от самота — каза свещеникът. — Но присъствието на момчето ще го съживи, ще му подейства по-благоотворно от каквото и да било. Имате ли намерение да се ожените за дамата?

— Ако тя ме вземе — отговори Грешъм. — Ако ѝ кажа, че кралят ми е заповядал да се върна и сигурно има намерение да ме прати във Франция, за да подкрепя там Черния принц, може и да промени мнението си. Може би трябва първо да се ожена за нея и после да ѝ кажа, че не може да заmine за Корноул, преди да съм се върнал.

Френсис го погледна с присвити очи.

— Добре де — измърмори Грешъм и се плесна ядосано по бедрата. — Ще ѝ кажа, че се налага да замина, още преди да ѝ поискам ръката.

— Хубаво — отговори Френсис и се усмихна одобрително. — Предлагам да отидете още сега да намерите лейди Радклиф, още докато сте решен да постъпите правилно.

Грешъм кимна.

— Вижте какво, никога не съм искал да я мамя — каза той и стана. — Аз просто...

Отец Френсис вдигна ръка, за да спре потока от обяснения, който сигурно щеше да последва.

— Запазете си извиненията за дамата — каза той. — А пък аз ще приготвя всичко за бракосъчетанието.

Грешъм се усмихна тъжно.

— Може би трябва да подготвите и едно погребение. Моето, разбира се.

Свещеникът отговори на усмивката му и му махна с ръка откъм параклиса.

Грешъм откри Мег в спалнята, която според Тали, която го беше придружила, е била на времето детската му стая. Мег изглеждаше току-що изкъпана и беше облякла зелена копринена рокля. И без да

пита знаеше, че роклята е била на неговата майка и по заповед на графа е била извадена от някакъв гардероб.

Като го видя, тя стана и отблясъците от камината затанцуваха по току-що изчетканата ѝ коса, пусната свободно по раменете. Грешъм копнееше да се загуби в тази пищна мека коса, но моментът не беше подходящ да ѝ показва любовта си. Това щастливо време можеше и никога да не се върне, след като направи признанието си.

— Мег — каза той.

Тя го погледна със сияещи очи и отпрати момичето, което ѝ беше помагало.

— Срещна ли се с баща си?

Той си пое дълбоко дъх.

— Да, и с него, и със свещеника. — Мег — продължи той припряно, — аз много бих искал да се оженя за теб, стига ти да ме искаш. Той видя щастливия блясък в очите ѝ и вдигна ръка, за да укроти радостта ѝ. — Но преди това трябва да ме изслушаш.

Мег сви вежди.

— Какво има? — попита тя и хвана ръката му.

— Нещо, което още не съм ти разказал.

Тя го погледна разтревожена, но изглежда не много изненадана.

— Мисля, че ти още много неща не си ми разказал.

— Ами виж... — Той се порови в спомените си, но не намери нищо, което да не ѝ беше казал. — Не, ти знаеш за мен толкова колкото зная за себе си самият аз, ако не и повече. Но има още нещо.

— Какво? — настоя тя, когато той отново млъкна.

— Докато бяхме в Уиндзор, кралят ми разказа, че във Франция нещата вървят зле. Заповяда ми след два месеца да се върна в Уиндзор и да доведе отряд бойци.

Мег усети как колената ѝ се подкосяват. Тя щеше да припадне, ако Грешъм не я беше хванал и не я беше настанил на един стол до камината.

— Зная, че ти много настояваш да отидем в Корнуел и да потърсим Габриела...

— Забрави за Корнуел — избухна тя и хубавите ѝ зелени очи плувнаха изведнъж в сълзи. — Мога и сама да стигна там, Грешъм Седжуик, без ти да ме придружаваш вместо бавачка.

Грешъм стисна зъби, за да не я предупреди да не рискува толкова глупаво пътуване, преди той да се е върнал от мисията на краля, но знаеше, че това само ще я поощри. Той коленичи пред нея.

— Тогава защо тези сълзи, милейди? — попита я той мило. — Означава ли това, че поне малко ще ти липсвам?

Тя му залепи ядосано шамар.

— Трябвало е да ми кажеш, че ще заминеш.

— Не знаех как да ти го кажа — отговори той. Не беше подходящо оправдание и не допринесе за смекчаване на неговата вина, но такава беше горчивата истина. — Свещеникът ще ни венчае, още днес, ако кажеш „да“.

Тя прехапа устна и го изгледа недоверчиво. Той знаеше, че тя трябва да приеме предложението му, нейното тяло отдавна беше издало истинските ѝ чувства към него, нищо, че не ги беше изрекла. Въпреки това тя се заинати.

— Може би ще забравиш и мен — осмели се тя да му каже, — както си забравил Моник и сина си.

Тя не искаше да бъде жестока и той го знаеше, но забележката ѝ го нарани като върха на ледена шушулка.

— Хиляда удара по главата не биха могли да ме накарат да те забравя — каза той и беше съвсем искрен. Що се отнася до това, че Мег явно не му вярва, той го възприе по-скоро като ирония.

Последва мълчание.

— Ами ако ти никога не се върнеш? — попита след това Мег.

Той хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Толкова повече причини за теб да останеш тук — каза той. — Та ти може да си бременна, не ти ли е минавало през ума? Ако сме женени и с мен се случи нещо, бебето ще е законородено и ще си има дом тук, в Седжуик. Но ако не сме женени...

— ... тогава детето ще е копеле — довърши тя измъчено изречението.

Той мълчеше, вперил поглед в очите ѝ.

— Добре тогава — продължи тя след малко. — Ще се омъжа за теб.

— За да запазиш благоприличие, — каза той саркастично — не бива да издаваш толкова явно радостта си от подобна перспектива.

— Ами ако не съм бременна? — попита тя и погледна надолу към плоския си корем.

— Ще положи всички усилия, за да се уверя, че ще бъдеш — усмихна се той.

Само час по-късно малка групичка се беше събрала в спалнята на графа: Грешъм и Мег, разбира се, свещеникът, Кирън и леещата поток от сълзи Тали. Клетвата за вярност бе дадена и брачната церемония свърши.

Мег и Грешъм бяха законно венчани.

Младоженецът си помисли, че като се изключи баща му, всички присъствали на церемонията искрено се радваха. Кирън беше побързал да се отзове на повикването на стареца и двамата изглежда вече бяха сключили нещо като сепаративен договор. Ако имаше време или склонност към подобни занимания, Грешъм щеше може би да го отбележи като факт, предизвикващ загриженост.

В спалнята ги очакваше буен огън в камината, табла със захаросани кайсии, кана с вино и чаша върху цинкова подставка. Едно слугинче тъкмо отмяташе завивките. Като ги видя да влизат, то се изчерви и побърза да излезе.

Мег гледаше втренчено съпруга си и с мъка проумяваше щастieto или проблемите, които сама си беше докарала. Какво ще стане с нас? Питаше се тя. Изведнъж от очите ѝ потекоха горещи сълзи и забулиха погледа ѝ.

— Проклет да си, Грешъм Седжуик — избухна тя и заподсмърча не много подобаващо за дама.

Той я гледаше смаян.

— Но защо?

— Защото ме накара да се влюбя в теб — отговори тя и си избърза припряно и двете бузи с опакото на ръката. — Защото първо влезе в живота ми, а сега ме напускаш... — В този миг, когато тя беше убедена, че нещо в нея ще се пръсне, ако заобича Грешъм още по-силно, отколкото вече го обичаше, чувствата ѝ я покориha изцяло, те се развиваха, променяха и ставаха все по-силни.

Той хвана нежно китката на ръката ѝ.

— Обичаш ли ме, Мег Радклиф?

Тя го погледна загрижено.

— Да — призна тя след продължителна вътрешна борба, защото предпочиташе да запази истината за себе си, та да не могат да я използват срещу нея. — Да. А после, след като вече беше решила съдбата си, тя замълча.

Той не отговори с думи, а просто я привлече в прегръдката си, притисна я силно към себе си и я целуна.

Не беше време да приказват, да задават въпроси и да се измъчват с грижи, беше време за любов. Когато целувката най-сетне свърши, Мег хвана мъжа си за ръката и го заведе до леглото. Той я съблече, загали всяко кътче на тялото ѝ, а после бързо се съблече. Грешъм я остави само за миг, за да сложи резето на тежката врата на спалнята.

Като го видя, Мег си помисли за хищна птица, която се приближава, толкова очарователни бяха и силуетът, и движенията му, и толкова, толкова опасни. Отблясъците на огъня танцуваха по кожата му и докато го гледаше така, Мег изпита страстно желание.

Само на няколко крачки от леглото, той спря, изчака и я погали с поглед.

Гола и горда Мег протегна ръце и съпругът ѝ дойде при нея, отпусна се заедно с нея на леглото като гладен човек на разкошен пир.

Той целуваше нежно гърдите ѝ, галеше ги с език, докато Мег не простена и не го помоли да я вземе. Вместо да изпълни желанието ѝ, той коленичи на пода, привлече бедрата ѝ към ръба на леглото, за да я докара с езика си повторно до екстаз.

Тя хълцаше от удоволствие и желание, събрала крака около врата му, когато се усети понесена от бурята на първото уталожване на желанието. Той хвана дупето ѝ, вдигна я по-високо на леглото, изтръгна ѝ последната въздишка на капитулирането, доведе тялото ѝ до върховния миг.

Тя изпита чувството, че се носи във въздуха, когато той истински я облада, отново я възпламени и я докара до екстаз, който сякаш изпрати и двамата в небесата.

— Кога заминаваш за Уиндзор? — попита Мег часове по-късно, когато вече лежаха успокоени в измачканото легло.

Той си пое дълбоко дъх и я привлече отново в прегръдката си.

— След четиринайсет дена. — Първо трябва да изясня някои неща с баща си. Относно Кирън и... — той помълча малко, за да я

целуне нежно... — и относно теб. Той се усмихна. — Сега ти си мащеха. Да се чуди човек!

Тя се притисна към него, не беше готова да го пусне, но знаеше, че няма избор.

— Очаквах създаването на семейство да трае малко по-дълго — каза тя.

— Кирън ще ти създава главоболия — предупреди я той.

— Кирън не е чак толкова лош, Грешъм — усмихна се тя. А тук, в замъка Седжуик ще се държи добре. Той каза ли ти, че ще получи от континента понита, мечове и дори учител? Дали са му отделна спалня и куп слуги се грижат за него.

— Ще го разглежат — намръщи се Грешъм.

— Да, за съжаление — каза тя и очерта с върха на пръста си контура на неговите устни, които ѝ бяха подарили толкова много чудесни наслади. — Нос течение на времето ще разбере също, че е обичан.

— Един мъж, успокои ли се твърде, става слаб, а не силен.

— Създаваш си прекалено много ядове, милорд. Кирън ще стане великолепен мъж и въпреки всичките си недостатъци той е по-скоро добър, отколкото лош, въпреки сигурна съм, че би предпочел да го мислим за лош.

Той я целуна.

— Къде успя да станеш толкова мъдра?

Тя поклати глава.

— Не съм мъдра. Ако бях мъдра, нямаше никога да... — Тя млъкна, извърна глава и би предпочела да си е държала устата.

Той я хвана за брадичката и нежно я накара отново да го погледне.

— Та какво нямаше да направиш?

— Нямаше да се влюбя в теб — прошепна тя и той не я накара да каже повече, а просто я прегърна и я целуна.

— Нищо не стана така, както го бях замислила — каза тя след малко.

Той млъкеше, но тя знаеше, че я слуша.

В очите ѝ горяха сълзи.

— Макар да зная, че заминаваш, това е един хубав ден за мен — въздъхна тя. — Но не мога и да не мисля за сестрите си, милорд, за

Габриела, която може да се е заблудила или да е болна, или да е умряла. И за Елизабет наред чумата, може би вече мъртва и погребана. Срамувам се, че мога да изпитвам такова щастие и в същото време да скърбя за тях.

— Ние ще намерим Габриела — закле се Грешъм. Но после трябваше да се разсмее. — Това не беше ли причината, поради която ти реши да тръгнеш с мен, лейди Седжуик? Искаше да те придружа докато търсиш близначката си, нали?

Мег се обърна така, че челото ѝ се опря на рамото му. Раменете ѝ трепереха.

— Да — каза тя и го погледна през сълзи. На устните ѝ се появи усмивка. — Преживях повече от достатъчно приключения, милорд. Вече не разбирам защо минезингерите и разказвачите на истории толкова се хвалят с тях. Но колкото и да съм щастлива да бъда твоя съпруга, няма да намеря истинско спокойствие, преди да разбера какво е станало с клетата Габриела и с горката, сладка Елизабет.

Грешъм избърса сълзите ѝ.

— Щом се върна, след около година... — той млъкна наред изречението.

Мег беше пребледняла и сякаш се беше вцепенила като малко, уплашено създание, което са притиснали в един ъгъл и то не знае накъде да хукне да бяга.

— След година? — прошепна тя ужасена.

— Да — каза той и тя долови яд в гласа му. Защото след като му бе заповядано да тръгне, не посмя, разбира се, да се възпротиви на желанието на краля и да остане. Неизпълнението на заповед беше равностойно на предателство и се наказваше със смърт. — Тя бързо ще мине.

Тя се усмихна горчиво и тъжно.

— Може би за теб. За мен ще е цяла вечност.

— Наистина ли ще ти липсвам толкова, колкото ти на мене, Мег? — усмихна се той.

Тя не намери сили да каже какво мисли.

— Ако се наложи да те чакам цяла година, милорд, ще ми липсваш както следващата глътка въздух, — погледна го тя през сълзи. Беше самата истина, освен ако той не се завърнеше като чужденец, като мъж, който обича войнишкия живот повече от всичко на света.

Той я целуна — леко, нежно, възбуждащо.

— Ела, лейди Седжуик. Да се насладим на брачната си нощ и да оставим грижите за други времена.

Не след дълго двамата отново бяха погълнати от любовната игра и бяха забравили за краля.

— Струва ми се, че е бременна — каза с радост граф Седжуик на другата сутрин, докато наблюдаваше снаха си, увлечена в хола в разговор с тълпа слуги. — Но ти въпреки това искаш да я напуснеш.

Мег беше проследила погледа на Грешъм и вдигна за миг очи към баща му. Въпреки че непрекъснато мърмореше, старият човек беше вече много по-добре, особено откакто Грешъм и Мег се бяха оженили. Беше напуснал спалнята си, според Тали за пръв път от седмици, бузите му бяха леко порозовели. Очите му блестяха войнствено.

— Нямам избор — отговори с известно закъснение Грешъм — и ти го знаеш. Едуард ще заповяда да ме разкъсат с четири коня, ако не изпълня заповедта му.

Седжуик старши въздъхна.

— Прав си — призна той неохотно. — Момчето ще преживее трудно заминаването ти, да го знаеш. Нищо, че е готов да се заяжда с теб при най-малка възможност.

Грешъм откъсна поглед от Мег, но знаеше, че само след миг отново ще гледа нея.

— Тук момчето ще е на сигурно място.

— Вярно — съгласи се графът.

Мег се откъсна от тълпата слуги и се приближи усмихната. Сърцето на Грешъм заби по-силно.

— Толкова е хубава — прошепна той.

— Да — потвърди баща му. — Тя е същинско съкровище, твоята Мег. Отнасяй се добре с нея, иначе ще си имаш работа с мен.

Грешъм се засмя, приближи се към Мег, хвана ръката ѝ и я целуна. Сърцето му се свиваше. Само след две седмици ще потегли за Уиндзор, а от там най-вероятно за Франция. Само мисълта за това пътуване вече го изпълваше със страх, още повече тази за сраженията, които го очакваха, но друго го тревожеше още повече — налагаше му се да изостави жената, която беше променила живота му. Жената, която беше неговия живот.

Тя се откъсна прекалено бързо от прегръдката му, пристъпи към креслото на графа, наведе се и целуна стария човек по бузите.

— Добро утро.

Графът я потупа по ръката.

— Добро утро, дете мое — отговори той със сърдечност, каквато Грешъм не бе очаквал от него.

— Къде е Кирън? — попита тя и премести поглед от графа към Грешъм.

— Сигурно прави някоя беля — реши Грешъм.

— Глупости — избухна графът, обиден, че могат да предположат подобно нещо за неговия внук. — Той е в конюшната и се грижи за конете. В края на краищата един ден те ще са негови.

Сякаш привлечен само от споменаването на името му, Кирън се появи в същия миг в отдалечения край на просторния хол, придружен от две кучета — по-огромни Грешъм не беше виждал. Кучетата се приближиха с лай и Мег, която, за разлика от повечето чувствителни жени, изобщо не се уплаши, избърза насреща им, за да поздрави и тях, и момчето.

Реакцията на Кирън беше хладна, но кучетата явно харесаха Мег и не се отделиха от нея дори когато младият им господар се опита да ги съблазни с кокал, който извади от джоба на дрехата си.

Графът гледаше усмихнат.

— Твоята Мег е достойна за всяка жертва — каза той. — Струва ми се, че за разлика от теб тези кучета имат достатъчно разум, за да го разберат.

— Аз ще се върна — заяви спокойно Грешъм и усети, че вече е пожелал Мег.

— Би трябвало да спазиш добре това обещание — каза графът. — Ако не го сториш, а разбере, че си жив, кралят ще бъде лишен от възможността да заповяда да те разкъсат — аз ще имам грижата за това.

— Ще бдиш ли над нея? Няма да се учудя, ако тя реши, щом тръгна, да замине на своя глава за Корнуол, нещо повече, ще придума момчето да я придружи.

Графът го изгледа строго.

— Какво ще търси в Корнуол?

— Една от сестрите ѝ е там — отговори Грешъм, докато наблюдаваше как Мег омайва с чара си не само кучетата, но и упорития Кирън. — Нейната близначка.

— Близначка ли? — засмя се Седжуик. — Да не искаш да ме убедиш, че има още една като нея?

И Грешъм се усмихна.

— Ужасяваща мисъл, нали?

— Приличат ли си?

Той сви рамене.

— Не. — После пак се усмихна. — Но бас държа, че са еднакво темпераментни.

— Ще пратя конници в Корнуол — каза графът. — Те или ще донесат новини от сестра ѝ, или да не са посмели да се връщат. Това може да я задоволи и да я накара да остане където ѝ е мястото.

Мег се присъедини към тях, последвана от момчето и от кучетата.

— Какво ще може да ме задоволи? — попита тя.

Грешъм разпери ръце, но беше достатъчно благовъзпитан, за да отговори на такъв въпрос.

Тази вечер, веднага след като се нахраниха, Грешъм залости вратата, за да не може да влезе някой слуга, и любя Мег бавно и майсторски, както и предишната нощ. След това я остави да лежи, щастлива и уморена, в леглото. Той стана, изми се и облече бельо, вълнен панталон, дебела връхна дреха и кожени ботуши.

— Къде ще ходиш? — попита Мег и се надигна на лакът, но веднага се отпусна без сили на възглавниците.

— Искам да поговоря с баща си — каза Грешъм.

Мег се отърколи на своята страна на леглото и се наслади на мекотата на постелките, които още излъчваха аромата на нейния съпруг и на изживяния заедно екстаз. Въпреки всичките му грешки и изненади Грешъм беше за нея същински ангел.

— За какво?

— След като каза и то неведнъж, че съм бил за него голямо разочарование, надявам се да ми разкаже за мен и други неща. Надявам се те да пробудят спомените ми.

Тя въздъхна и вдигна очи към тавана.

— Мислиш си, че си губя времето? — попита той.

— Не. — И никога не съм го мислила. И двамата си имаме задачи — твоята е да намериш себе си, а моята да се уверя, че сестрите ми са на сигурно място.

Тя усети как той изведнъж се вцепенява и беше излишно да го поглежда, за да разбере колко е напрегнат.

— Мег...

— Трябва да ги намеря — каза тя.

— Баща ми ще прати мъже да ги търсят. Вече ми го обеща.

— В такъв случай аз ще ги придружа.

— Не!

Тя обърна глава и го погледна тъжно и с много любов.

— Мислиш ли, че ти или някой друг може да ме спре? — попита ядосано.

— Не — отговори той, вече не толкова сигурен както преди малко. — Но те моля, Мег...

— Не искам от мен обещание, което не мога да ти дам — прекъсна го тя.

Той замълча и излезе от стаята и тогава Мег си позволи да заплаче, защото мъжът ѝ тръгваше на война и тя може би нямаше вече да го види. И защото нейните сестри все така мъчително ѝ липсваха.

Грешъм се върна, любя я отново и стана по изгрев-слънце. Тя се отърколи сънена встрани в топлите, благодатни дълбини на съня.

Още сутринта тя извика Кирън, а когато момчето дойде, прие го сияеща, облечена в дебела синя вълнена рокля. Беше си хапнала добре на закуска и сега се канеше да отиде при бащата на Грешъм.

Момчето беше пребледняло от гняв, но и в яда си беше толкова красиво.

— Той ще отиде да се бие, във Франция навярно, а не иска да отида с него.

Мег отпрати слугинята, която раздигаше масата след закуска и му посочи стол.

Кирън не обърна внимание на поканата ѝ, отиде до най-близкия прозорец и се загледа през него.

— Той отива да се бие — повтори отчаян.

— Така е — приближи се към него Мег. — И аз бих тръгнала с него, ако пожелае да ме вземе.

— Ти си само жена — каза пренебрежително Кирън, все още с гръб към нея.

Тя можеше да възрази, че той е само момче, но не го направи. Поне този път Кирън я обиди от мъка, а не от злоба.

— Трябва да вярваме, че той ще се върне — каза тя. Овощните градини скоро ще цъфнат и ще понесат плод. В потоците и реките рибите ще наедряват, в нивите и ливадите ще цъфнат цветя. Но Грешъм няма да е тук, за да види цялото това великолепие. Тя си пое дълбоко въздух, скръсти ръце и каза спокойно: — Не се ли радваш, че заминава? Нали все повтаряше, че го мразиш?

Раменете на Кирън се отпуснаха леко, той наведе глава.

— Аз съм оръженосец. Можех да се грижа за коня му, за доспехите му.

— Ти го мразиш — каза Мег. Тихо. Предпазливо. — Или греша?

Кирън се обърна най-сетне към нея. На младото му лице се четяха чувства, които той не можеше нито да потисне, нито да скрие.

— Аз съм оръженосец и един ден ще стана добър рицар. Можех да съм за него същински божи дар.

Мег не допусна той да спре. Тя чакаше, скръстила ръце, навела леко глава.

Кирън, все още бесен, я гледаше гневно, но не каза нищо. Тя се засмя.

— Твоето мълчание те издаде, Кирън. Обичаш баща си повече, отколкото би искал да признаеш. — Мег се приближи към него и го прегърна. — Ела, покажи ми голямата стая, която са ти дали. Искам да видя и понитата по-отблизо.

Момчето гледаше навъсено, но не избяга от нея, както би направил в друг ден.

— Стаята ми е в другото крило, до стаите на дядо.

— Аха!

На път за новото жилище на Кирън, доста отдалечено поради големината на замъка, Мег разбра, че графът е казал на Кирън за отпътуването на Грешъм. Момчето не беше спало и беше кроило планове как да последва баща си до Уиндзор, а после и до Франция, а там да се грижи доспехите му да са лъснати, мечовете и ножовете му наточени, а конете добре нахранени и обучени. След това, няколко

мига преди да отиде при Мег, Кирън бе срещнал Грешъм в коридора и го беше попитал дали може да го придружи.

Грешъм му беше отказал без да се колебае и без да прояви поне малко такт.

Мег изслуша разказа на Кирън, но не изпита съчувствие към него. В края на краищата той беше още дете и нямаше работа сред кървавите сражения, независимо от това дали е оръженосец или не. Можеха да го стъпчат до смърт, да го пронижат със стрели, да го ранят с мечове и копия.

Стаята на Кирън наистина беше голяма с камина достатъчно висока, за да застане в нея човек прав. Леглото беше масивно, стените с пъстри тапети, по които бяха изрисувани ловни сцени. Прозорците гледаха към градините зад двореца, към църквата и гробището, към далечните хълмове отвъд стените на замъка.

— Чудесна стая — каза Мег.

— По-хубава е от твоята — отбеляза Кирън.

Тя сподави усмивката си.

— Дори да беше по-голям, Кирън, пак щеше да ти липсва достатъчно опит, за да тръгнеш на война. Може да загинеш сред собствената си войска, още преди врагът да е имал възможност да те убие.

Момчето пламна.

— Бива си те и теб — измърмори той.

Мег само поклати глава и погледна към купчината книга струпани на едно старо писалище. Стаята на Кирън наистина беше похубава, защото в нея се намираха тези чудесни томове — епическа поезия, една биография на крал Артур, „Държавата“ на Платон.

— Знаеш ли да четеш, Кирън? — попита тя, като наблюдаваше с крайчеца на очите реакцията на момчето.

Бузите му пламнаха.

— За един войник това не е необходимо. Трябва им на свещениците и на жените.

Мег прехапа език — както го беше правила вече често в спорове с момчето и както щеше да го прави навярно често и занапред.

— Незнанието никога не е предимство — каза тя. — Би ли ми услужил с тази — тя взе биографията на крал Артур и я вдигна високо. — Щом не ти трябва.

Кирън сякаш беше готов да възрази, но вече нямаше как. Нали беше говорил толкова подигравателно.

— За какво, за какво става дума в тази книга?

Тя сподави усмивка, но външно си остана сериозна.

— О, всъщност само за сражения и герои. Сигурно си чувал за крал Артур, нали? Та той отблъснал преди много години диви нападатели, но после бил предаден от хората, в които е имал най-голямо доверие.

Ако можеше да чете, Кирън щеше да издърпа книгата от ръката на Мег и да я погълне, в това не можеше да има съмнение.

— Вземи я — каза той неохотно.

— Ако искаш, мога от време на време да ти прочитам нещо от тази книга. След като лорд Грешъм замине, разбира се.

— Би го направила? Защо?

— Защото твоят баща толкова ще ми липсва, че такива занимания ще са ми нужни.

— Той знае ли да чете?

— Кой, Грешъм? Разбира се. Мег не беше съвсем сигурна, не беше виждала мъжа си да държи в ръка книга или изписан лист хартия, но той беше твърде образован, а от всяко движение на тялото му струеше поезия. Такъв човек не можеше да е неграмотен.

— Дядо има много книги. Той каза, че един ден всички ще са мои.

— Което значи, че трябва да се научиш да четеш. Би било срамота да разпилееш такова богатство.

Той я изгледа намръщено.

— Този крал Артур, хайде, разкажи ми за него.

Мег се усмихна, седна на една пейка, огряна от светлината на зимното слънце и направи на Кирън място до нея. После бавно разтвори книгата.

Тази зимна вечер с ясно, осеяно със звезди небе, графът присъства на вечерната литургия в селския параклис и по шепота и смаяните погледи на селяни, слуги, рицари и оръженосци Мег заключи, че това е нещо рядко, еднакво по значение с присъствието му на службата на Коледа и Великден.

Един неспокоен Кирън седеше на църковната пейка между Мег и дядо си. Грешъм, зает с конете и войниците, които беше събрал със средства от краля, и които щяха да го придружат за Уиндзор, беше отклонил предложението да ги придружи в църква, но обеща да вечеря след това заедно с всички в голямата трапезария.

Навярно заради близкото и неизбежно отпътуване на Грешъм, Мег изпитваше необичайна необходимост да се моли. Намираше голяма утеха в толкова познатите ритуали, в трепкащата светлина на свещите и аромата на тамян. Габриела и Елизабет можеха да са много близо до нея, толкова близо, че да може да ги вижда, та те бяха седели толкова пъти заедно в такъв параклис и си бяха пожелавали да са някъде другаде.

Тя се усмихна тъжно. Трябваше да осъзнаваме колко сме щастливи и да сме благодарни, че сме заедно, каза си тя.

Горчиво-сладка, почти непоносима болка се надигаше в сърцето ѝ и тя се бореше със сълзите си. Габриела, двойничка на душата и на тялото ми, добре ли си там в Корнуол, заедно със своя съпруг? Елизабет, красив ангеле, жива ли си, или си на небето и бдиш над всички нас?

Кирън трябва да беше забелязал сълзите на Мег, надвили над силната ѝ воля, защото посегна колебливо към ръката ѝ. С този плах, най-обикновен жест двамата склучиха траен съюз, достатъчно здрав, за да устои на предстоящите изпитания. Независимо от това колко деца щеше да роди през идните години, знаеше, че няма да обича никое повече от това невъзможно момче. То беше излязло сякаш от собствената ѝ утроба, а не от тази на друга жена.

Този следобед беше разговаряла кратко с бащата на своя съпруг. Беше рано за подобни обяснения в любов и не би рискувала той да я отблъсне. Въпреки това потърси неговия поглед и го издържа. Графът улови погледа ѝ над главата на Кирън и ѝ смигна.

Този следобед тя бе имала кратък разговор с бащата на своя съпруг. Намираше го забавен и интелигентен, макар и ужасно упорит. Не можеше да разбере дали той ще ѝ помага или ще ѝ пречи в отношенията ѝ със своя заварен син. Отношенията му с Грешъм трябва да са били на времето твърде трудни.

Графът беше истинска загадка. Поне за Мег. Той беше прокудил Грешъм, когато е бил още дете.

А по-късно го е лишил от наследство. Въпреки това завръщането на Грешъм беше предизвикало същинско чудо, поне що се отнася до здравословното състояние на стареца. Според слугите, които Мег беше разпитала, той много месеци не е напускал леглото, а сега беше здрав и читав, грижеше се за себе си и се разхождаше по панталон и риза из къщата. Апетитът му, дълго време тревожно слаб, изведнъж се беше завърнал.

Грешъм настояваше, че Кирън е сторил чудото, но Мег не беше уверена. Графът наистина обичаше много внука си, още повече че двамата си приличаха в много отношения, както за добро, така и за лошо, но когато говореше за Грешъм, в държането на граф Седжуик, в погледа му се появяваше нещо, някаква светлина, та и най-гневните и най-тежките му думи сякаш не бяха изречени на сериозно.

Когато дядо му го побутна по лакътя, Кирън погледна отново покорно напред и сведе глава при последната молитва на отец Френсис. Настроена благоговейно, Мег последва веднага примера му.

След службата енорияшите излязоха от църквата в нещо като радостна процесия. Всички носеха запалени свещи. Слугите държаха факли потопени в катран и осветяваха с тях пътя им през двора, оранжевите пламъци вдигаха пушек и пръскаха искри в острия зимен въздух. Грешъм изникна сякаш изневиделица от тъмното и застана до Мег. Подари ѝ доверчива усмивка и двамата продължиха заедно към замъка, към голямата трапезария.

В края на залата в камината пращеше огън, пред него имаше дълга маса отрупана с ястия. Графът зае полагаемото му се място в горния край и даде знак на Кирън и Грешъм да седнат вляво и в дясно

от него. Мег седна до съпруга си. Беше в празнично настроение, въпреки че сестрите ѝ липсваха, а също и Грешъм, макар да беше още тук. Докато си хапваше от печената пуйка с моркови и картофи и отчупваше от хляба, Мег не преставаше да наблюдава с горещ интерес как се държат помежду си мъжете от семейство Седжуик.

Разговорът край масата беше приятен, въпреки че на внимателен наблюдател не биха убягнали и подмолните конфликти. Графът разговаряше с Кирън за неговите понита, а с Грешъм за сраженията във Франция и за войниците, които беше обучил. Грешъм говореше малко, но слушаше внимателно и от време на време се усмихваше на Мег.

— Наистина ли не искаш да промениш мнението си и да ме вземеш със себе си, милорд? — попита изведнъж, изпълнен с надежда, Кирън. Той се обърна към Грешъм и продължи настойчиво: — Няма да ти създавам неприятности, кълна ти се...

Мег знаеше, че отговорът ще е „не“, дожаля ѝ за момчето, но не си позволи да го покаже.

— Не — каза Грешъм, но гласът му не беше суров, нито нетърпелив. Той сложи чашата си на масата и изгледа сина си както би огледал войник, равен нему човек. — Вече говорихме по този въпрос, момче. Ти ще останеш тук. Имам ти пълно доверие и зная, че ще бдиш над лейди Мег и над дядо си. — Когато Кирън понечи да го прекъсне, за да протестира, той вдигна ръка и му заповяда да мълчи. — Един ден ти ще си графът на Седжуик — продължи той, — и тогава ще разсъждаваш вече по-мъдро по въпросите на войната.

Мег цяла се сви, когато пред вътрешния ѝ поглед възникнаха кървави сцени. Видя как Кирън свежда очи. Лицето му беше в сянка, и Мег можеше само да се досеща какво мисли и чувства.

— Баща ти е прав, момче — намеси се граф Седжуик, след като няколко секунди беше царило мълчание. — Ще бъдеш повече от зает, Седжуик младши, защото ще трябва да се научиш да управляваш тези земи, да ръководиш тези имоти.

Кирън помълча малко. Мег видя как адамовата му ябълка се раздвижи, когато той преглътна.

— Да — отговори той потиснато. — Но ако един ден кралят ме повика да воювам, както е повикал сега моя баща? Та аз няма да разбирам нищичко от военно изкуство.

— Ако това се случи — отговори сподавено графът, — кралят ще реши, че ти си готов.

Грешъм отмести чинията си и стана. Мег, която се беше нахранила, също стана, пожела учтиво на графа и на Кирън лека вечер и напусна със съпруга си трапезата.

В тяхната стая Грешъм наля от една кана вода в легена, свали си ризата, изми се и си избърса лицето и гърдите.

Мег се приближи към мъжа си и погали разчорлената му, влажна коса. Как ще живея без него? — попита се тя за стотен път. И за стотен път не можа да си отговори.

— Спомените ти се завръщат — каза тя.

— Защо смяташ така? — попита той и смръщи чело.

Тя се усмихна и се вдигна на пръсти, за да го целуне съвсем леко по устата.

— През всички тези дълги дни ти обучаваше мъже на изкуството да се сражават. Как тъй знаеше какво трябва да научат и как трябва да ги учиш?

Той шумно издиша.

— Х-м — измърмори Грешъм, а Мег беше сигурна, че се е замислил над думите ѝ и претегля последиците.

Те смениха темата и той даде на новите мисли време да се настанят в съзнанието му.

— Въпреки строгостта си, баща ти е мил и доброжелателен човек.

— О, да — подигра се ухилен Грешъм. — Уважаемият ми татко притежава очарованието на бясна лисица. — Той я привлече в обятията си и я целуна по челото. — Предполагам, че обича Кирън и в сърцето си сигурно има място и за теб, лейди Мег.

— Вярвам, че иска да получи възможност да изкупи вината, която има към теб.

Грешъм поклати глава, но беше сякаш повече примирен отколкото гневен.

— Много се съмнявам старият човек да съжالياва за нещо, засягащо мен — каза той. — На времето беше сигурен, че постъпва правилно и се хващам на бас, че за него е било по-лесно да смени цвета на очите си, но не и решението си. — Той се взря в лицето ѝ. —

Но какво става с теб, моя своенравна лейди? Съжаляваш ли вече? Съжаляваш ли, че си се омъжила за мен?

Тя притисна глава към гърдите му и чу как сърцето му бие в унисон с нейното.

— Не, милорд, за това не бих могла да съжалявам.

Той я хвана за брадичката и я накара внимателно да го погледне в очите.

— Дори ако открия още едно свое дете и ти го доведе да го гледаш? — пошегува се той.

— Би ми се наложило да си съставя ново мнение за теб, ако ми представиш друга жена — отговори тя, — но бих намерила в сърцето си място за толкова твои синове и дъщери, колкото имаш. — Тя прокара връхчетата на пръстите си по устните му. — Очаквам, разбира се, всички твои бъдещи деца да са от мен, а не от някоя друга.

Досега Грешъм се беше шегувал, но сега лицето му стана съвсем сериозно.

— Заклевам ти се, че от сега до смъртта си няма да споделям леглото си с друга жена, освен теб. Давам ти честната си дума.

Мег го погали нежно по бузата.

— Достатъчно ми е обещанието ти, милорд — отговори тя меко. — Ела, занеси ме в леглото, за да може при завръщането ти да се роди бебе. Дъщеря, защото син и наследник вече имаш.

Той се усмихна, целуна я нежно, а после с все по-силно желание.

— Да, една дъщеря, каза той най-сетне, вдигна я на ръце и я занесе в леглото.

Тази нощ любовната игра беше изпълнена със страст и небето вече се обагреше в червено, когато те най-сетне, заспаха, щастливи и задоволени. Въпреки предстоящото заминаване на Грешъм или може би тъкмо поради това през последвалите дни и нощи те празнуваха, наслаждаваха се на всеки миг. Мег преподаваше в библиотеката на потиснатия Кирън, учудена на бързината, с която момчето напредваше в изучаването на буквите. Когато можеше наблюдаваше и Грешъм на плаца. Той беше превъзходен ездач и въртеше меча си с такава лекота, сякаш беше част от ръката му. Тренираше безмилостно войниците си и те мърмореха, когато им ставаше трудно, но когато ги поведеше към бойното поле във Франция или където и да било, те щяха да са готови да устоят на всеки враг.

Засега Мег не мислеше за грижите си около Кирън и графа, успяваше дори да се сеца по-рядко за Габриела и Елизабет. Посвещаваше се изцяло на мъжа си, не само телесно, но и духовно. Тя проникваше в душата му и се радваше на чудесните наслади на любовта. Мег се отдаваше на Грешъм, загубваше се в него, изпитваше непознато досега чувство за пълнота.

Тя разбра, че любовта е нещо повече от красиви думи, повече от гореща страст. Нещо, което изисква цял живот да се учиш да го разбираш. Беше решила да вярва в благосклонността на съдбата, да вярва, че този Грешъм, когото познаваше, ще се завърне.

Неотменимо и толкова бързо дойде денят, когато Грешъм стана по загоряване и изчезна някъде заедно с баща си. Графът поговори сериозно със своя син. Когато двамата се върнаха, Грешъм заведе Мег в параклиса. Там я целуна за сбогом.

— Няма да има ден, час, миг, през който да не мисля за теб — каза той нежно.

Тя го погледна през сълзи, неспособна да говори.

Той вдигна брадичката ѝ, прокара леко палец по устните, които изминалата нощ беше целувал толкова страстно.

— Чакай ме — каза той. — Ще идем заедно в Корнуол и в Сейнт Суидънс. — После двамата излязоха на двора, където другите вече чакаха.

Мег все още не можеше дума да каже. Не беше готова да даде обещание, което не може да сдържи. С отчаяна въздишка Грешъм я целуна за последен път. После яхна любимия си кон и напусна замъка с трийсетина добре обучени и готови за сражения войници и още шестима воители на графа, но сърцето на Мег беше с него. Войниците на графа щяха да последват Грешъм до Портсмут, в случай че кралят го изпратеше при Черния принц и по-навътре във Франция, и щяха да служат като куриери.

Първият беше обещал на Грешъм да се върне след няколко седмици в Седжуик и да занесе новини. Други щяха да го последват по-късно, докато не бъде изпратен и последният, който да извести завръщането на Грешъм.

Мег живееше за този сякаш невероятен далечен ден. Беше решила до тогава да бъде храбра, както подобава на войничка жена.

Тя стоеше с графа и с Кирън пред замъка, изпращаше Грешъм с поглед как прекосява селото и голямата овощна градина, как минава през портата и по заледената улица, все по далеч, докато той и останалите не се превърнаха в подвижни точки в далечината.

Едва тогава, след като Кирън беше тръгнал със зачервени очи и упорит израз на лицето към конюшните, дълго след като графът се беше върнал в замъка към книгите си и огъня в камината, Мег осъзна, че отец Френсис я гледа и чака търпеливо на известно разстояние.

Аз съм самотна и изоставена, каза си тя. Сега, когато Грешъм вече не се виждаше, тя започна да разбира цената на любовта. Грешъм беше отнесъл част от нея.

— Влезте вътре, милейди и се стоплете — каза отец Френсис и я подкани с жест.

Тя кимна неохотно, но му позволи да я заведе в големия замък.

Час по-късно тя седеше до един от горните прозорци, потънала в мисли и със свито сърце, когато се появи Кирън, великолепен в скъпото си ново наметало от златошито кадифе.

Цветовете на графа. А сега вече и негови.

Тя му се усмихна, изпълнена с гордост и си помисли колко внушителен мъж ще стане той, когато порасне.

— Обилна закуска те очаква в голямата трапезария, милейди — каза той. — Сигурно си гладна.

Последното, което Мег си пожелаваше в този миг, беше да яде, но тя стане, пое ръката, която ѝ предложи Кирън, и го остави да я заведе надолу по стълбата до трапезарията, където той я придружи тържествено до масата на графа.

След като хапнаха — имаше пържени пълпъдъци, най-различни зеленчуци и картофи — и след като слугите раздигаха с приглушени гласове масата, Кирън се обърна така, че яхна пейката и погледна Мег. Той сякаш беше оставил поне за известно време детинщините си, за да се превърне в мъж. Под предлог, че е капнал, графът вече беше излязъл.

— Искаш ли да ти попея, милейди? — попита той. — Това би ли те утешило поне малко?

Мег беше трогната. Искаше да погали Кирън по бузата, но отношенията им бяха все още крехки, едва се създаваха и тя не искаше да ги развали.

— Ти си певец? Значи притежаваш много таланти, граф Седжуик-младши.

Гърдите му се поизпъчиха от гордост при споменаването на титлата.

— Тангуин ме научи да пея. Да ти кажа ли — можех да стана и минезингер. Ако не ме бяха дали на семейство Ланкастър да ме отглежда, щях да обикалям страната с комедианта.

Мег потисна тръпка на ужас при споменаването на Тангуин, но любопитството ѝ се оказа, както обикновено, непреодолимо.

— Ти познаваш комедианта още от времето, когато си бил с майка си? — осмели се тя да попита.

Момчето кимна. То се втренчи в огъня и тя усети, че си спомня за Моник. Бил е малък, когато е трябвало да я напусне и сигурно имаше само спомените на дете, навярно размити и неясни.

— Да, той беше дълго време спътник на майка ми. Аз се мъчех да се убедя, че ми е баща.

Мег толкова искаше да сложи ръка на рамото му, но реши друго.

— Той сигурно е бил добър към теб — каза тя. Вече знаеше, че всеки човек има и добра страна, дори крадци и нехранимайковци като комедианта.

— Да — отговори Кирън с болезнена усмивка. — Но сега отношенията ни ще се променят.

Мег изчака.

Кирън въздъхна и прокара ръка през косата си, същият жест, който беше виждала толкова пъти при бащата.

— Може и никога да не го видя — каза Кирън.

— Може би — съгласи се тя.

— Моята майка...

Мег отново зачака, този път затаила дъх.

— Моята майка не беше светица — изрече момчето този път. — Беше много на настроения. Помня я как запали една нощ кревата, в който лежеше Грешъм. — Той помълча, после я погледна с пламнало лице. — Струва ми се също, че Тангуин ѝ беше нещо повече от приятел. Може би това е прогонило баща ми.

Сега Мег се реши най-сетне да докосне рамото на заварения си син.

— Всичко това е минало — каза тя мило. — Запази спомен само за доброто.

Той се усмихна с поглед все така вперен в камината.

— Да — каза той и Мег беше сигурна, че ще последва съвета ѝ.

— Беше ли щастлив в Уиндзор при децата на Ланкастър? — попита тя след малко и си спомни, че за един оръженосец животът там трябва да е бил много суров. Наистина и собствените деца на Ланкастър са били възпитавани строго, защото бяха предназначени за наследници на престола, колкото и малко вероятно да беше това да се случи.

Кирън сви рамене.

— Не бях нещастен — призна той. — Но тук е по-хубаво.

Мег последва някакъв майчин инстинкт и го целуна леко по бузата.

— Да — съгласи се тя и стана. — Капнала съм — призна си найсетне. — Ще може ли друг път да ми попееш?

— Да — каза той и стана като джентълмен, за да я придружи до стаята ѝ. — Друг път.

Минути по-късно, сама в стаята, която бяха споделяли с Грешъм, Мег затвори вратата зад себе си и се облегна за малко на нея. После изправи рамене и примига, за да не се разплаче. Беше обещала на Грешъм между страстни целувки да не плаче когато той замине, а само при неговото завръщане, но тогава от радост.

— Късмет, милорд! — прошепна тя и сърцето ѝ сякаш отнесе на криле думите ѝ през заледени пътища и заснежени поля до любимия ѝ мъж.

През следващите дни и седмици Кирън учеше прилежно с Мег уроците си и в повечето случаи си сдържаше езика. Случиха се няколко приглушени стълкновения с дядо му при затворени врати, но към Мег се отнасяше с уважение и често дистанцирано. Той се впусна да язди, да върти меч, да учи латински и астрономия, а френският му се отдаваше много лесно, защото беше прекарал част от детството си отвъд Канала.

Мег беше благодарна, че се занимава с Кирън, учеше го да чете. Освен това прекарваше всеки ден известно време с графа, четеше му, пишеше писмата, които той ѝ диктуваше, преглеждаше домовата книга и само така можеше, слава богу, да не полудее в очакване на новини от

Грешъм. Все още искаше да потърси Габриела, но се ужасяваше при мисълта да изостави Кирън и графа. Мъжете, които свекърът ѝ беше изпратил, за да донесат новини, нямаше може би никога да се върнат, а очакването те да се появят беше не по-малко мъчително от очакването Грешъм да се завърне.

Примирена, Мег започна да се подготвя тайно за пътуването, избра си кон, една чудесна пъстра кобила и се упражняваше в езда всеки път, когато имаше време. В работния кабинет на графа разглеждаше карти и чертаеше внимателно пътя си до Корнуол.

Веднъж там, ще намери Ейвъндал Хол и Габриела. Беше изпратила вече вестносноци в Сейнт Суидънс да се осведомят за Елизабет, но и от там още нямаше новини.

Една заран, след като беше минал цял месец от заминаването на Грешъм, но още нямаше сигурно потвърждение, че е пристигнал, Мег се надигна в празното си легло и веднага се усети болна. Гореше цялата, виеше ѝ се свят и ѝ се повръщаше. Побърза да стигне до тоалетната масичка и там повърна. След това се свлече на пода, защото ѝ се зави свят. Мег беше сигурна, че е прихванала чумата.

Тали я намери така, вдигна я внимателно и я върна в леглото.

— О, милейди — каза тя съчувствено, — мисля, че в утробата ви расте бебе. Починете си малко и ще се почувствате по-добре.

От радост и учудване Мег беше като поразена от гръм.

— Значи не съм чувава, така ли?

Слугинята ѝ донесе леген с вода, изми ѝ лицето с влажна и хладна кърпа и весело се разсмя.

— Не, милейди — отговори тя, — сигурна съм, че е бебе. Графът ще се зарадва като разбере, а също и вашият съпруг.

Въпреки волята ѝ, очите на Мег плувнаха в сълзи. Да роди дете, детето на Грешъм, беше най-голямото щастие, което можеше да си представи, но въпреки това сега съпругът и сестрите ѝ липсваха повече от когато и да било.

Тали отметна грижливо един кичур от челото ѝ, като да беше малко момиченце, а не жена в разцвета на годините си.

— Всичко ще е наред — каза тя. — Трябва само да имате търпение.

На Мег ѝ беше додеяло да чака. Ако това сутрешно прилошаване подсказва какво я очаква, щеше да е най-добре да потегли при първа

възможност за Корнуол, докато все още не ѝ липсват решителност и сили.

Тя се сви под завивките и се залови да обмисля последните подробни планове за пътуването си.

Едуард правеше с нескрита радост преглед на войниците, които Грешъм беше довел в Уиндзор. Здравето на краля беше разклатено, но той все още беше истински воин, достоен баща на синове като Черния принц и Ланкастърския дук.

— Мисля, че вашият талант ще бъде попилян напразно, ако отидете да се биете с французите — каза той.

Грешъм стоеше на двора, скръстил ръце на гърба и мълчеше. Беше премръзнал на зимния вятър, а Мег толкова му липсваше, та сега съжаляваше, че е способен нещо да си спомня.

— Това селски момчета ли са? — попита кралят.

Грешъм кимна.

— Да, събрах ги от околностите на Седжуик, дадох им коне и мечове, и ги научих да се бият.

— Можете ли да ми доведете още такива войници?

Времето сякаш спря. За един сърдечен удар. После за още един. Най-сетне Грешъм можа да си поеме дъх.

— Да — отговори той.

Едуард потърка наболата си брадичка и огледа още веднъж редиците коне и войници.

— Мисля, че в Седжуик ще можете да принесете много по-голяма полза, отколкото на бойното поле — каза той най-сетне. — Върнете се веднага там и ми пратете още коне и още такива мъже. Ще ви поставя на разположение необходимото злато.

Грешъм не смееше да повярва на ушите си.

Връщаха го в Седжуик, при Мег, при сина и баща му, към мястото и трите същества, които означаваха най-много за него. Беше почти невероятно.

Едуард го погледна в лицето и се засмя.

— Хайде, побързайте — каза той и го освободи с широк жест на ръката си обсипана с пръстени. — Ще се радвам след три месеца да посрещна още един, двойно по-голям отряд войници.

Грешъм сподави възторжен вик и наведе с уважение глава.

— Няма да ви разочаровам, ваше величество — увери го той.

На другия ден той потегли още призори за Седжуик, чантите на седлото му бяха претърпкани със златото на краля, а сърцето му преливаше от копнеж по Мег. Все още не си спомняше ясно времето преди да изгуби съзнание след удара на калугерката, когато бе намерил някак пътя за Сейнт Суидънс. Сега това нямаше значение. Беше готов да си създава нови спомени, а те се въртяха до един около неговата лейди, неговата Мег и техния бъдещ съвместен живот.

Кирън се сви, когато юмрукът на графа се стовари с все сила върху плота и каните, купите, чиниите, ножовете и вилиците затанцуваха по масата.

— Изчезнала ли? — изкрещя старият човек. — Не, не е възможно!

Кирън прехапа устна.

— Милейди не е в стаята си, милорд — каза той. — И любимият ѝ кон, пъстрата кобила е изчезнала от конюшната.

— Тази жена луда ли е? — крещеше графът, но Кирън знаеше, че дядо му крещи не от гняв, от загриженост и страх. — Още е зима, а между Седжуик и Корнуол се разхождат какви ли не разбойници!

На Кирън му идеше да ревне, но би предпочел разбира се да умре, но не и да прояви слабост пред мъжа, на чието уважение държеше не по-малко отколкото на това на баща си. Чувстваше се някак виновен за изчезването на Мег. Съзнаваше, че като неин пазач не си е свършил работата. Ако ѝ се случи нещо, никога няма да си го прости.

— Да — каза Кирън, защото нямаше какво да възрази. Положението беше ужасно, а Грешъм някъде далеч. Графът беше стар и макар здравето му напоследък да се беше поправило, той не можеше да пътува.

Той, Кирън, трябва да намери Мег и да я върне.

Графът се надигна залитайки. Една вена се беше издула на врата му, погледът му беше стъклен.

— Извикай стражата! — заповяда той.

Кирън не се опита да възрази, но и не изпълни заповедта. Той отиде в конюшните, изведе коня си, един темпераментен кафяв жребец, и препусна към портата. Беше завалил лек снежец.

Началникът на стражата му се усмихна.

— На лов ли, милорд? — попита той.

В отговор Кирън също се усмихна.

— Да — потвърди той. Всъщност не е лъжа, помисли си, когато портата се отвори и вече можеше да препусне към широкия свят пред нея. Отивам на лов за Мег.

Вече минал портата, той спря коня и нави юздата около китката си.

— Лейди Седжуик да е минавала скоро от тук? — попита той уж между другото.

Стражът поклати глава, явно объркан от въпроса.

— Но тя сигурно не би излязла да язди сама.

Както Кирън вече беше предположил, Мег се беше измъкнала от друга страна от замъка, може би през някоя странична врата, която навярно дълго не са използвали и са забравили. Да не беше толкова загрижен за нея, Кирън щеше може би да се засмее на нахалството и хитростта ѝ.

— Да, сигурно — съгласи се той със закъснение със стражата, обърна отново коня, погледна в посока на Корнуол и препусна. Зад него портата на замъка се затвори.

Тя беше облечена като мъж и с расо, което беше откраднала преди няколко дена от раклата на отец Франсис, докато той служеше в църква. Мег вече беше замръзнала, когато малко преди здрач стигна до първия селски чифлик. Реши, че неразположението, което чувства, е наказание за сторения грях, още повече че негова жертва беше станал един божи служител.

Селянката я огледа в бързо падащия здрач, очевидно неприязнено настроена към всеки чужд човек, та дори и свещеник. Мег заговори с престорен глас, но въпреки че качулката на расото на отец Франсис прикриваше косата и по-голямата част от лицето ѝ, жената си остана недоверчива.

— Само малко храна и къде да пренощувам... — помоли Мег.

— Можете да преспите в плевнята — най-сетне се посмекчи, макар и неохотно, стопанката и взе да затваря вратата.

— Само парче хляб... — каза молещо Мег и нарече себе си глупачка, защото беше забравила вързопчето с храната, която беше свила тази заран от килера на готвачката, преди да се измъкне през задната врата. — И малко сено за моя кон.

Жената отвори пак вратата на къщата и огледа с присвити очи расовата кобила.

— На кон сте? Е, много сте добре. Пък и какво хубаво животно. Откъде у свещеник такъв великолепен кон?

Мег вирна брадичка.

— Мой е — каза тя. — Не съм бил винаги свещеник.

— Не, сигурно не сте бил — въздъхна тежко селянката. — Ами добре. Можете да пренощувате с коня си в плевнята. Дайте на животното сено, но не много, защото трябва да си храня кравата, вземете и малко мляко и едно яйце, ако намерите.

— Много сте мила — каза Мег с искрена благодарност и сложи неволно ръка на корема си, в който вече растеше бебето. Може да беше глупаво да предприеме сама и бременна това пътуване, но нямаше смисъл и да остава в замъка Седжуик. Въпреки огромната си заетост като стопанка, имаше там достатъчно време за тревоги и тъжни размисли. За съдбата на Габриела можеше да я успокои само едно — да я види с очите си и да говори с нея. Заедно сигурно щяха да намерят и начин да разберат каква е била съдбата на Елизабет.

Когато Мег намери пътя към малката плевня — паянтова постройка с широки пролуки в стените — заваля толкова силен сняг, че тя с мъка различаваше нещо наоколо си. Тя въведе кобилата, върза я така, че тя да може да си скубе сено от яслата и ѝ свали с известни усилия седлото. След като даде сено на кобилата и ѝ донесе кофа вода от кладенеца, тя се сви под купчина сено и се опита да заспи.

Мег усети изведнъж колко е гладна, а едно перце, което се запуска откъм тавана, ѝ напомни за яйцето, което селянката ѝ беше предложила. Тя стана и затърси яйца, а мътещите кокошки се разкудкудякаха.

Коремът ѝ свиреше, когато намери най-сетне едно яйце и го вдигна високо, за да го огледа. Щеше да ѝ се наложи да го изяде

сурово, защото не можеше да запали огън. Но дори да успееше някак да погълне лигавия белтък и жълтъка, сигурно щеше да ги повърне.

Тя затвори очи и си спомни за удобствата в къщата на Беси, в която двамата с Грешъм бяха потърсили убежище, а също за кухнята в замъка Седжуик. Тя твърдо реши да намери на другата сутрин за себе си и за бебето нещо, което може да се яде.

Изпълзя отново в сеното, зави се здраво с прекалено тънкото за тези студове расо на отец Френсис и затвори очи. Беше съвсем тъмно, когато тя изведнъж се стресна. Нечия ръка я стискаше за рамото. Тя извика ужасена.

— Спокойно, милейди — предупреди я познат глас. — Аз съм, Кирън.

Мег притисна ръка към гърдите си и си пое с облекчение дъх. Страхът ѝ постепенно се стопи.

— Ти какво правиш тук? — навика го тя щом си възвърна дар слово.

— Този въпрос мога да ти задам и аз — отговори завареният ѝ син. Той носеше одеяло и я зави с него. — Боже милостиви, какво си навлякла?

— Резервното расо на отец Френсис — призна тя.

Кирън се разсмя.

— Съвсем не е малък грях да обереш свещеник — забеляза той.

— Гладна ли си?

— Да.

Той бръкна в едно вързопче, извади хляб и сирене и ѝ ги подаде. Мег яде като не видяла. Очите ѝ вече бяха свикнали с тъмното и тя различи смътно силуета на още един кон.

— Как успя да ме намериш?

— Нали съм бил оръженосец — напомни ѝ той сериозно, — а освен това цял живот съм ловувал. Та допускам, че все съм по-научил нещо.

Тя не си позволи да се засмее.

— Ами да. Та сега...

— Та какво сега? — попита Кирън.

— Прав си. Какво сега?

— Сега ще се върнеш с мен в Седжуик. Старецът е полудял от страх.

— Аз ще продължа за Корнуол — заяви спокойно Мег. — Ще дойдеш ли с мен?

Той я изгледа продължително и сякаш размисляше.

— Ти си се решила да отидеш там, с или без мен — каза той. — Затова не виждам пред себе си избор. Просто няма как.

Тя се усмихна.

— Ти си много умно момче — каза само.

— А ти, госпожо и майко, си невъзможна — засмя се и Кирън. — А сега спи. Струва ми се, че и двамата трябва да поспим, за да сме бодри утре заран.

Когато прекоси кралския път, за да стигне до земите на баща си и до Мег, Грешъм изпита чувството, че някой го преследва. Предположи, че този или тези, които го преследват, искат да му отнемат златото. Изчака да се здрачи, за да провери предположението си, насочи жребеца между дърветата и храстите покрай пътя и зачака.

Конникът се приближаваше предпазливо, но не достатъчно. Грешъм беше хванал с лявата си ръка един увиснал клон и го беше придърпал към себе си. В мига, в който мъжът се озова на същата височина, той пусна клона. Клонът улучи конника със звука на шибаци камшик. Той извика, изхвърча по гръб над задницата на коня и падна на земята. Там пъргаво се отърколи и скочи с кама в ръката.

Грешъм остави жребеца си да го води, извади меча, пришпори коня и го насочи между дърветата.

— Тангуин! — възкликна той.

Комедиантът се ухили и се поклони подигравателно.

— Сигурно си решил, че вече са ме обесили, нали? Камата проблесна на светлината на изгрялата луна. — За съжаление кралят вече не е същият. Струва ми се, че ни бърка. Като ме видя случайно тази заран в затвора, веднага заповяда да ме пуснат. И ето ме тук.

— Какво искаш? — попита Грешъм и си наложи да прояви търпение, защото изгаряше от желание да види час по-скоро Мег.

— Ами златото например — отговори Тангуин.

— Ще го получиш когато на кравите им поникнат криле и почнат да хвърчат — отговори Грешъм. — Хайде, пръждосвай се, че бързам.

Тангуин прокара опитно пръст по острието на камата.

— Всъщност не ми е до златото — каза той спокойно.

Грешъм въздъхна. С мислите си беше все още при Мег, в топлината на нейното легло, мекото ѝ тяло, начина, по който неговото тяло сякаш се изпълваше със светлина, когато тя го докосваше.

— Чак не ми се вярва — призна той. — Търпението ми не е безкрайно, комедианте. Говори или използвай ножа си и нека да решим

нещата веднъж завинаги. Какво, по дяволите, искаш от мен?

— Много е интересно, че споменаваш дявола — подигра се Тангуин, — защото ти, изчадие адово, сигурно скоро ще посетиш Луцифер. — Той си пое дълбоко дъх. — Искам онова, което ми се пада по право, Седжуик — ни повече, ни по-малко. Искам името ти. Титлата ти. Твоите земи и богатства. Твоята съпруга и твой син.

Грешъм запази привидно спокойствие, но беше шокиран от думите на комедианта. Този човек само алчен ли беше или съвсем луд? Той изчака.

Тангуин се усмихна горчиво.

— Аз съм първородният син, не знаеше ли? Твоят баща, графът е и мой баща. Моята майка, скъпата сестричка на Беси, е била негова любимка, преди да се появи твоята майка и да му завърти главата. Когато това е станало, графът изхвърлил майка ми и мен при свинарите, като да сме животни. Били сме изпълнили изглежда предназначението си. Аз все чаках, но от Седжуик никога не дойде никаква вест. Той ме беше забравил.

Грешъм усети, че му се повдига. Не искаше да повярва, но трябваше да признае, че това е истина. Неговите очи му казваха, че този мъж е негова плът и кръв.

— Ако баща ми иска да те признае, няма да имам нищо против — отговори той. — Но моята съпруга и моят син са си мои и ще останат такива.

Тангуин си пое дълбоко дъх.

— За съжаление ти ще си мъртъв, още преди слънцето да изгрее отново и твоят любвеобилен родител скоро ще те последва, но след като ме признае пред целия свят за свой първороден син. Кирън вече ме обича, а след време и твоята лейди също ще ме заобича. След като преодолее мъката си по своя трагично загинал съпруг, тя ще потърси утеха при мен.

Този мъж беше болен, луд, но въпреки това Грешъм имаше чувството, че някой прокарва по гърба му ледената си ръка. Планът на Тангуин можеше и да успее, с изключение на частта, засягаща Мег — Грешъм знаеше, че тя никога няма да се поддаде на чара на комедианта, при никакви обстоятелства. На Кирън Тангуин наистина

можеше лесно да повлияе, а графът, слаб след толкова години самота и самосъжаление, сигурно щеше да отстъпи, ако не по друга причина, то от чувство за вина. Ако Мег се окаже сериозен проблем, тя сигурно щеше да загине при „нещастен случай“, а някогашният комедиант щеше да се ожени и да заживее преспокойно като граф на Седжуик.

— Нека решим всичко тук и сега — каза най-сетне Грешъм. — Наблизо има поляна и достатъчно лунна светлина за дуел. Който победи в двубоя, той ще продължи към Седжуик.

— Аз нямам меч — сви рамене Тангуин. — Ножове?

— Ножове — съгласи се Грешъм.

Всичко протече много цивилизовано. Нито един от двамата не обърна на другия гръб и двамата бойци тръгнаха един до друг покрай дърветата към малката полянка, която Грешъм беше зърнал преди минути от едно възвишение.

— Той няма да ти прости, ако ме победиш — каза Тангуин, когато застанаха един срещу друг на девствения сняг. Скоро святкащите ледени кристали щяха да станат рубиненочервени от кръв.

Грешъм извади камата си и вече я държеше готова. Комедиантът имаше разбира се предвид Кирън и навярно беше прав. Ако Грешъм донесеше комедианта, за да бъде погребан при другите членове на семейство Седжуик, крехката връзка, която беше започнала да се изгражда между него и момчето, щеше да рухне завинаги.

— Да — съгласи се той, — но моят син си е мой син и ти няма да си му подходящ закрилник. Не мога да допусна и да убиеш баща ми, макар да признавам, че имаше времена, когато аз самият се изкушавах да го сторя. — Да, всичко това е вярно — разбра изведнъж Грешъм, защото светлината на спомените беше проникнала в съзнанието му и го изпълваше докрай. Една врата се беше отворила, по причина, която навярно никога нямаше да проумее и сега вече виждаше ясно миналото си — Морган Чалстри, своя млечен брат и пръв приятел. Габриела, сестра на Мег и пленница на Чалстри. Той самият беше пожелавал Габриела, въпреки че никога не си го призна, но той, Грешъм, знаеше, че въпреки всичко Морган изпитва влечение към нея, както и тя към него...

— Значи отново си спомняш — зарадва се Тангуин.

— Аз бях с Блодуин, оръженосеца и сестра Джоана, калугерката, на път за манастира Сейнт Суидънс...

Тангуин чакаше ухилен, вдигнал камата за удар и зъбите му блестяха.

— Тя те удари с камък по главата, остави те да лежиш на брега на потока и ти взе коня. Аз минах случайно малко по-късно от там. Беше съдба.

Той отрони дълга въздишка.

— Аз те занесох до манастира. Братска любов, предполагам. Сега съжалявам, че не те ликвидирах на място.

Комедиантът вдигна свободната си ръка и Грешъм успя да види за миг на пръста му собствения си пръстен с печат. Пред властите този пръстен щеше да докаже, че Тангуин наистина е лорд Седжуик. Със силата на този пръстен той можеше да събира войници и да ги поведе на бой, можеше да купува и продава земя и жито. — Ако те бях довършил още тогава, щях да си спестя усилията да те убивам сега.

Грешъм не искаше да убива този луд, та нали беше в края на краищата негов полубрат, но не виждаше друга възможност. Дори Тангуин да е притежавал някога разум, животът му, изпълнен с мъка и омраза, го беше разрушил. Сега връщане назад вече нямаше.

— Хайде да приключваме — припираше Грешъм. — Студено е и краката ми мръзнат.

Тангуин се нахвърли върху него. Беше яко скроен и пъргав и острието разряза ръката на Грешъм под рамото. Той почти не усещаше раната, толкова силно режеше вятърът, толкова силно беше желанието за двубой, което се надигна в него след първото предизвикателство.

— Първата кръв — каза доволен Тангуин. — А сега да пристъпим и към последната.

Битката придоби див, някак първичен характер. Грешъм и комедиантът бяха като два вълка, които се гледат втренчено застанали над жертвата си. Само единият ще може да я погълне. По някое време бяха загубили ножовете си и сега се биеха с ръце, колене и лакти, дори със зъби. Снегът се обагри в червено от кръвта им, те се търкаляха на земята като диви лешояди. А след това, когато времето вече беше изгубило значение, дойде и краят.

Тангуин лежеше на земята, а Грешъм беше яхнал бедрата му, когато комедиантът измъкна скрит нож и го заби в корема на Грешъм. Замаян, Грешъм измъкна с двете си ръце ножа от тялото си и го вдигна над гръкляна на Тангуин.

Комедиантът се изсмя истерично. Беше плувнал в собствената си кръв и в кръвта на своя полубрат.

— Направи го — извика той. Нека тази нощ умрем и двамата. Това ще е подходящ край!

Грешъм сякаш се вцепени, безчувствен за болка, той беше в шок. Мег, помисли си той отчаяно, Мег.

В следващия миг кървавите ръце на Тангуин, мокри, но все още силни, хванаха ръцете на Грешъм. Комедиантът заби с последни сили ножа на Грешъм в собствения си гръклян. Умря в същия миг и ужасният бълбукащ звук преследваше Грешъм в ледения мрак, който само чакаше да го погълне завинаги.

С вик на ужас Мег се събуди и притисна двете си ръце към корема.

Кирън тутакси се събуди, сякаш не беше мигвал.

— Какво ти е? — попита той. — Бебето ли? Да не се роди преждевременно?

Мег преглътна, без дъх от болка и ужас.

— Сънувах...

— Какво? — настояваше Кирън и хвана ръцете ѝ. — Какво сънува?

— Беше като наяве...

— Разкажи ми.

Мег вече се беше посъвзела.

— Грешъм, баща ти, той лежи някъде ранен. Може би умиращ...

Кирън я погледна втренчено. В тъмното, в тази плевня, в която миришеше на сено и на тор, бялото на очите му се виждаше съвсем ясно.

— Каква магьосническа сила е това?

Мег взе да хълца. Тя протегна ръце към сбруята на кобилата.

— Не зная — хълцаше тя и се мъчеше трескаво да оседлае коня. — Трябва да се върнем в Седжуик, още тази нощ...

Кирън беше достатъчно умен, за да не ѝ възрази. Той оседла коня си, помогна на Мег да оседлае своя и да го яхне. После препусна храбро с нея в тихата, леденостудена нощ.

Беше сутрин и валеше лек снежец, когато Мег и Кирън видяха най-сетне замъка. Двама стражи препуснаха да ги посрещнат.

— Младият лорд лежи полумъртъв в параклиса — извика без предисловие един от стражите.

Мег извика и пришпори уморената си кобила. Кирън, свикнал да язди, с мъка успяваше да я настига. Подковите на кобилата и жребеца на Кирън изтрополяха по замръзналата земя, а най-сетне и по калдъръма на селцето вътре зад стените. Мег скочи от гърба на кобилата още преди тя да е спряла и изтича към параклиса. Кирън я следваше отблизо.

Грешъм лежеше на една пейка, сложена до олтара и беше сякаш принесена жертва. Беше целият в кръв като в онзи ден, когато Мег го беше видяла за пръв път, сега тя мина край свещеника и стария граф, коленичи до Грешъм и хвана ръката му.

Той обърна лице към нея и се усмихна.

— Мег. Сънувам ли?

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не, милорд, не. Аз наистина съм тук. И нося бебето ти в мен. Ти не бива да ме напускаш.

Той се втренчи в тавана, без да го вижда.

— Това е хубаво място — каза той. — Там, на другия бряг на потока.

Мег стисна ръката му, наведе чело на гърдите му и долови слабите удари на сърцето му.

— Да — извика тя отчаяно. — Но ти не бива да отиваш там. Още не. Нужен си ни тук.

Той преглътна, погледна покрай нея към Кирън.

— Аз... го убих...

Момчето коленичи срещу Мег.

— Кого? — попита той и Мег видя, че и неговото лице е мокро от сълзи.

— Комедианта... — изрече Грешъм и дрезгаво се засмя. — За съжаление изглежда, че и той ме е убил...

— Не! — извика Кирън, а дядо му пристъпи напред и сложи ръцете си на треперещите му рамене.

Мег галеше Грешъм по челото.

— Обичам те — каза тя страстно. — Върви, щом искаш, но никъде няма да намериш любов по-силна от моята, дори отвъд твоя

поток. Чуваш ли ме, Грешъм Седжуик? Аз съм туптенето на твоето сърце, аз съм твоят дъх. Аз няма да позволя ти да умреш.

Той пак се засмя. После затвори очи и издиша толкова издълбоко, сякаш всичкият въздух от тялото му го напусна.

Мег го хвана за раменете, искаше да го разтърси, но свещеникът отец Френсис я отдръпна внимателно, готов да му даде последно причастие. Той сложи пръсти на шийната артерия на Грешъм и следващия миг видимо изтръпна.

— Боже милостиви — възкликна той. — Още е жив.

Мег отблъсна свещеника с лакти и отново коленичи. Тя се вкопчи с две ръце в окървавената му дреха.

— Остани, Грешъм. Остани при мен, при твоите деца, родените и неродените. Остани при баща си... — Тя повтаряше отново и отново тази литания, докато не припадна и графът не заповяда на един войник да я занесе в стаята ѝ, където Тали ѝ даде да изпие силно приспивателно.

Въпреки волята си Мег заспа. В сънищата си пътуваше за Сейнт Суидънс.

Тя видя Елизабет, коленичила до друг мъж, който лежеше вцепенен и неподвижен, точно както и тя, Мег, беше коленичила в параклиса до Грешъм. Елизабет се молеше и тъмната ѝ коса се спускаше на вълни по раменете ѝ. Тялото ѝ беше почти безплътено под дрипавата рокля.

Тя спря да се моли, погледна Мег право в очите и се усмихна. Топло чувство на успокоение обхвана Мег и тя се приближи към сестра си, но в същия миг вятърът я подхвана и я запокити в мрака покрай трепкащите звезди. Тя падна върху корава, но дъхава трева, отвори очи и видя Габриела, която я гледаше и ѝ се усмихваше.

— Глупава гъска — каза меко Габриела. — Наистина ли мислеше, че някой някога може да ни раздели?

Чувството, което Мег изпита, беше толкова дълбоко, че тя реши — сигурно е неземно.

— Ти... ти мъртва ли си? — прошепна тя.

Габриела се засмя.

— Аз никога не съм била жива — възкликна тя весело и накара Мег да седне. — Ние скоро ще бъдем заедно.

— Къде? Как?

— Скоро — само повтори Габриела. А после изчезна пак така бързо както се беше появила.

Мег се събуди с вик, почти както предишната сутрин, след като беше видяла и усетила в дълбокия си сън, че Грешъм е бил ранен. Сърцето ѝ биеше лудо. Тя сложи ръка на корема си, сякаш за да се увери, че мъничкото скъпоценно бебе още е в нея. Мислеше си за Габриела, за Елизабет и знаеше, че сестрите ѝ са на сигурно място и че един ден ще види и двете, ако не на този свят, то в другия. Засега тази утеха ѝ стигаше.

Мег стана и бързо се облече. Без да се бави да пали факла, мина бързо по коридора и слезе по стълбата в голямата трапезария.

Долу се сблъска с графа, който я хвана с яките си ръце за раменете и я спря.

— Искам да видя мъжа си! — каза решително Мег.

— Той е при хирурга — каза сериозно графът. — Сега не можеш да го видиш.

— При хирурга? — почти изкрещя Мег. — Какво правят те с него?

— Грижат се за него, доколкото могат — каза уморено старецът. В очите му се четеше гордост и любов към сина, от когото за толкова дълго се беше отчуждил. — Щом искаш да си полезна, иди сега в параклиса, Грешъм има нужда от молитвите ти.

Мег се поколеба, но после кимна. Тя отиде в параклиса, коленичи, както го беше правила толкова често в Сейнт Суидънс, и скръсти молитвено ръце, както го бе направила Елизабет в нейния сън. После сведе глава.

Тя дълго се моли на небето, докато не можеше повече да остане на колене и трябваше да продължи да се моли просната на студения под на параклиса. По едно време влезе отец Френсис, зави я с одеяла, направи ѝ легло на една пейка, от която можеше да вижда простичкия кръст над олтара. Тя спеше и се молеше и отново заспиваше. Събуди я най-сетне падналата върху лицето ѝ студена слънчева светлина на зимната сутрин.

Тя примигна и когато спомените се върнаха, веднага скочи и извика името на съпруга си. Намери го спящ в легло, сложено за него пред огъня в камината в просторния хол. Тя легна внимателно на

дюшека до него с инстинктивното желание да му предаде колкото може повече утеха и сили.

Най-сетне той отвори очи.

— Мег — каза той.

Сърцето ѝ подскочи от радост, защото се беше страхувала — не без основание, — че може никога вече да не чуе гласа му.

— Милорд — прошепна тя и седна, за да гледа лицето му.

— Милейди — усмихна се той.

— Обичам те, Грешъм.

— И аз тебе, Мег.

— Ще оздравееш ли?

Той дълго мисли над отговора.

— Да — каза той най-сетне. — Ще оздравея, ако останеш при мен.

Обратният път беше дълъг за Грешъм — веднъж за малко не получи инфекция, друг път кръвоизлив, но в началото на пролетта, когато коремът на Мег с бебето видимо порасна, той беше отново на крака.

— Разкажи ми по-подробно какво се случи — настоя Мег, когато легнаха отново заедно в своето легло и след любовната игра се заслушаха в песента на щурците. — За нощта, в която за малко не те убиха.

Грешъм заговори бавно, почти неохотно. Разказа за Тангуин и страховития им двубой на заснежената поляна. Каза, че кралят е решил да го остави в замъка Седжуик, за да обучава войници за сраженията във Франция. Разказа ѝ най-сетне и онова, което знаеше за Габриела и Морган Чалстри.

— Той я отвлече, за да не се омъжи тя за Ейвъндал — завърши Грешъм. — Мисля, че бяха влюбени един в друг. Ще отидем в Корнуол веднага щом оздравея, обещавам ти.

Мег кимна и се сгуши до топлото му тяло. Беше слушала жадно разказа му, в очите ѝ блестяха сълзи на надеждата и изненадата.

— Да — каза тя. — Но Габриела е добре. А също и Елизабет.

— Как можа да разбереш?

— По същия начин, по който разбрах, че си ранен — отговори тя.

Той прие обяснението ѝ, въпреки че не я разбра, и те се оставиха в обятията на съня, а сърцата им туптяха в унисон.

Месеци по-късно

Извири рог и стражът на кулата до портата оповести високо:

— Конници откъм запад, милорд!

Грешъм, който обучаваше в замъка сина си да върти меча, вдигна очи.

— А цветовете? — извика той. Отговорът щеше да определи идентичността на приближаващата се група конници, които можеха да са приятели или врагове.

— Цветовете са на Еджфилд — извика в отговор стражът.

— Извикай майка си — каза Грешъм на Кирън, който върна меча си в ножницата и изтича да изпълни заповедта на баща си. След като преди две седмици се беше родила неговата сестра Ариел Габриела Елизабет, той беше станал по-сговорчив, но Грешъм недоволстваше, защото това едва ли щеше да продължи дълго. Когато новината се превърне в ежедневие, Кирън щеше да стане отново див и затворен в себе си, в това баща му беше напълно убеден.

Мег дойде веднага и се притисна към него. Беше оставила на бавачката бебето, което щяха да кръстят следващата неделя.

Отвориха портата и Морган Чалстри мина през нея, а заедно с него и хубавата, засмяна Габриела. Тя яздеше бял катър, който много приличаше на инатчията Инок, а русата ѝ коса блестеше на слънцето. Придружаваше ги голяма свита войници, бавачки и други слуги.

Като видя сестра си, Мег нададе радостен вик и се спусна към нея. Габриела реагира като скочи пъргаво от седлото и изтича през двора в обятията на близначката си.

Двете жени хълцаха от радост, прегръщаха се, а Грешъм ги гледаше и усещаше как от вълнение в гърлото му е заседнала буца. После погледна стария си приятел.

— Значи не си мъртъв! — възкликна с усмивка на облекчение Чалстри.

Грешъм погледна към Мег, която продължаваше да прегръща сестра си и също се усмихна.

— Не — отвърна той. — Оживях, което не значи, че ми е било лесно.

Чалстри се засмя и скочи от коня, за да стисне ръката на Грешъм.

— Толкова неща имам да ти разправам — каза той.

— И аз на теб — каза Грешъм и двамата влязоха един до друг в просторната зала, като предоставиха на жените си сами да решат дали да ги последват, ако са в настроение да го сторят.

Когато децата им заспаха, а съпрузите им се задълбочиха в дълъг и оживен разговор, Габриела и Мег седнали пред камината, отпиваха от греяното вино и разговаряха.

— Какво ли е станало с Елизабет? — попита Мег, след като и двете разказаха подробно за всички перипетии, през които бяха минали, откакто се бяха разделили в онзи далечен ден в Сейнт Суидънс.

Габриела въздъхна.

— Мисля, че нашата сестричка изживява собственото си приключение — каза тя и дълго се взира в пламъците, преди да погледне отново Мег. — Виждах я в сънищата си.

Мег не спомена, че и тя е видяла за миг Елизабет в своя сън.

— Тя беше коленичила до някакъв мъж и се молеше. Погледна ме и се усмихна.

Сърцето на Мег преливаше от чувства, не само от любов, но и от безброй други емоции.

— Ние ще я намерим — каза тя уверено.

— Да — потвърди и Габриела. — Ще намерим нашата Елизабет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.